

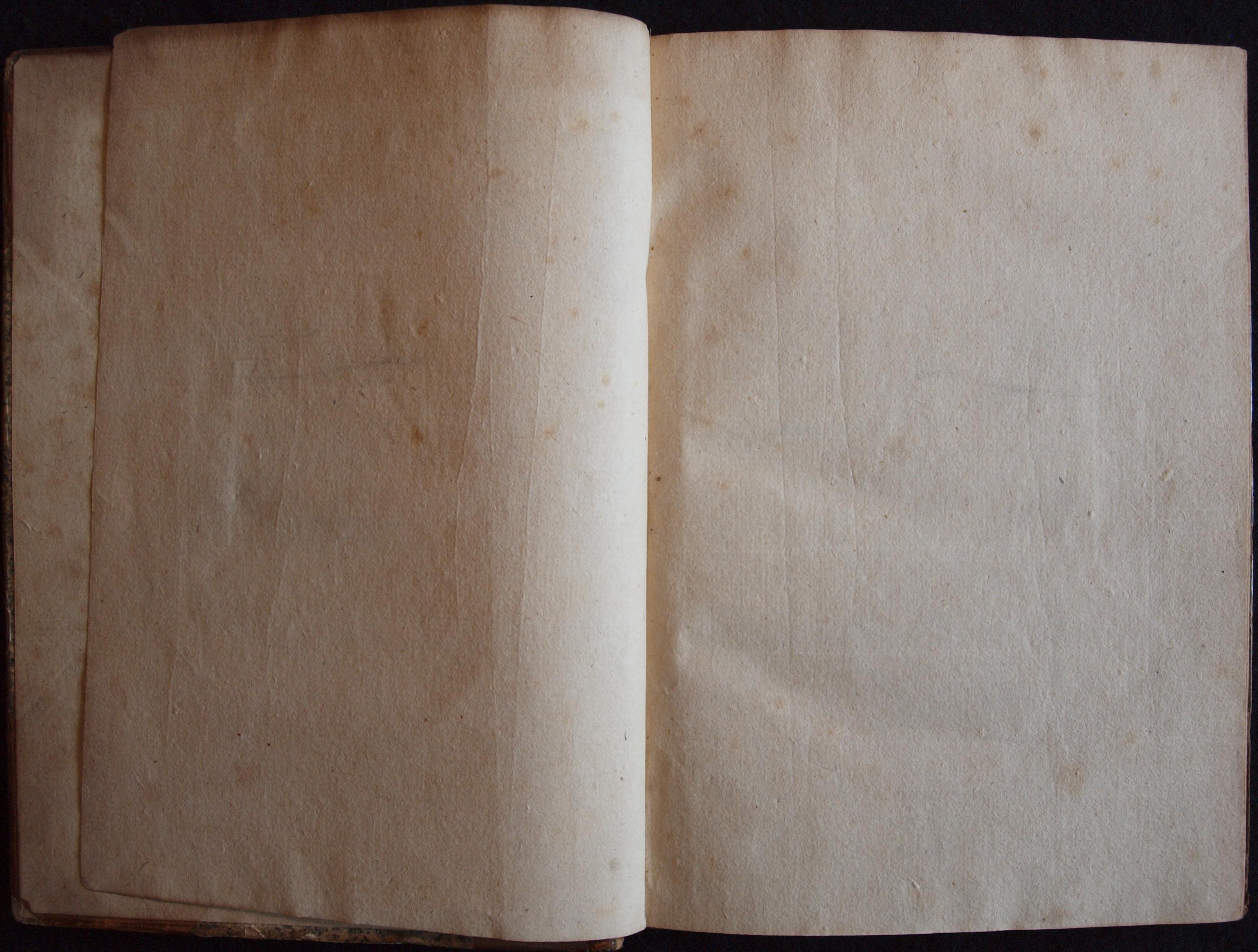

K
Royal Society of Literature.
Instituted November,
1820.

G. IV.

Established by Charter, Dated 15th Sept.
1825.

LOGONOMIA ANGLICA.

*Quâ Gentis sermo facilius
addiscitur.*

Conscripta ab ALEXANDRO GIL,
Paulinæ Scholæ Magistro
Primario.

*Secundo edita, paulo correctior, sed ad usum
communem accommodatior.*

LONDINI,
Excudit IOHANNES BEALE.
Anno M. D. C. XXI.

SERENISSIMO

Potentissimoq; Principi

IACOBO,

*D. G. Magnæ Britannia, Franciæ, &
Hiberniæ REGI, fidei Defensori, &c.*

IVE privatam meum
officium spectem, om-
nem animi gratitudinē
Majestati Tuæ me de-
bere agnosco, cuius Gra-
tiâ & Clementiâ effec-
tum est, ut hanc quā se-
quor vitæ viâ ingressus
sim: siue etiam commune illud officium intue-
ar, quod omnes viri boni Regi literatissimo,
& optimo deberi agnoscunt: non audebā vlli
in hominibus nomini, præterquam Numini

A 2

TUO

EPISTOLA DEDICATORIA.

tuo hoc quicquid est operis consecrare, quod inter alia totius nostræ gentis honorem tantopere attingit, quem solus & sustines, & tueris. Neque enim bellica virtus, nec scientia literarum, nec candor ingenij, nec morum cultus, neque vlla rerum potentia ad gentis alicuius gloriam tantum valet, quantum sermo; quo ista inter se aperiunt, & exteris produnt, & posteris commendant. Hac de causâ illustres viri Principes, Reges, Imperatores, de patrij sermonis cultu & nitore curam impensè suscepunt. *Julius Cæsar* de vocum analogiâ scripsit ad *M. Tullium*. *Augustus* perinde scribendum censuit ac loquendum. *Tiberius* in Senatu verba facturus, nisi postulata prius veniâ, verbum peregrinum non pronunciauit. Et *Carolus* rebus gestis Magnus, maior virtutibus, maximis illis de re literariâ meritis hoc addidit; quod patrij sermonis Grammaticam scripsit, conatus regulis & præceptis cultiorem & elegantiore, ad æmulationem Græcorum Romanorumque, linguam Teutonicam reddere, omniq; barbarie exuere. *Chilpericus* Rex Suesionum literis Gallicis, quatuor à se inventas addidit; publicoque edicto eas recipi, in scholis

EPISTOLA DEDICATORIA.

lis doceri, & in scripturis exprimi mandauit. Atque vt exotica mittam, multosque in serie auorum tuorum; *Edwardus* tertius, regum sui temporis delibatus flos, quo nemo aut rebus gestis clarior extitit, aut prudentiâ illustrior, decreuit; Ne quis Gallicè, aut in causis cognoscendis, aut in iure dicundo loqueretur (consuetudine iam inde à *Wilhelmo Normano* introductâ, sed vt causarum cognitiones, sententiæ, & cætera acta, linguâ Anglicâ Latinæ conscriberentur. O si tanti principis curæ par populi amor respondisset! certè nec iuris consulti illa nomini Anglico inusta seruitutis stigmata in hodiernum vsque diem ostentarent: nec ab alijs gentibus malè audiret (vt barbara) lingua Anglica, quâ nulla, audeo dicere nulla earum quæ nunc mortalibus in vsu sunt, aut cultior, aut ornatior, aut ad omnia animi sensa explicanda aptior, aut facundior inuenietur. Obrepserè (fateor) in scriptione culpæ innumera, quibus discantium studia impediuntur: sed repetitis vsque ab antiquitate, maiorum nostrorum characteribus, priorum temporum incuriâ intermissis; eas omnes ita restitui, vt quantumcunque rudis (perceptâ

EPISTOLA DEDICATORIA.

tâ inprimis literarum profodiâ) verum vo-
cum nostrarum sonum, primo statim intui-
tu possit accipere. Sed quia omnis huius in-
dustriæ fructus à Tuo solius Nutu dependet
(neque enim cognitus, & agnitus error, vbi
diu inualuit, sine magno exemplo statim dese-
ritur) itaq; quicquid ego totus sum, quicquid
opera aut conatus meus, omne illud ad Maje-
statis Tuæ pedes humillimè prouolutus offe-
ro, vt pro excellenti diuini animi tui iu-
dicio, Majestas Tua ratum esse iu-
bebat conatum meum, aut
etiam irritum.

Majestatis Tuæ

humillimus Subditus.

ALEXANDER GIL.

P R Æ F A T I O A D
L E C T O R E M.

Entis Anglicæ, & linguæ origo vna est: ea ad Saxones,
& Anglos, Germaniæ populos refertur. Saxones, siue
à sicis (quas illi *secas* vocabant) nomen traxerint:
siue (quod mihi vero propinquius videtur) ab Aske-
naz Gomeri filio; non tenebo mordicus. Tamen vt-
cunque illi *secas* in pretio habuerint; certè seipfos *sa-*
casons (hoc est sicarum filios) non nominassent: at ab *Askenaz*, leui de-
clinatione *Sacas*, se cum summo gentis honore, & debitâ parentis vene-
ratione, *Sacasons* (hoc est *Sacæ* filios) appellassent. Nam & docti cen-
sent posteros *Askenaz* ibi sedisse, & Germanorum Iudæorum magistri
(quorum lingua non parum momenti habet in posteris Noachi dignos-
cendis) se volunt esse *אשכנזים*, hoc est degentes in *Ashkenazitis*. An-
glos olim in Cimbricâ Chersoneso inter Iutlandiam & Holsatiam se-
des habuisse, nonnulli sunt auctores. Sed perexiguus est ille angulus,
qui tam numerosam gentem emitteret, vt vel duos tantum Angliæ co-
mitatus incoletet; quamuis sedes suas penitus desertas reliquisset. Alij
Anglos Scaniam, siue Sconiam (quæ etiâ Danicæ prouincia est, sed Suediæ
contermina) habitasse volunt; & hinc à Danis pulsos, sedes alias quæ siuis-
se. An hinc in Pomeraniam traiecerint, nescio. Sed *Ptolomæus* Angilis, su-
pra Albim ad Calusij vsque fluminis initia non longè à Mesurio (quod
hodie Magdeburgum volunt) sedes assignat: hinc ad occidentem solem
Sueuos, & Teutonarios locat, & ad Albi ostia Saxonas. Atqui non in Sco-
niâ tantum est Engelholme primaria prouinciæ ciuitas; sed per vniuer-
sam fere Germaniam, manifesta sunt Anglorum vestigia. Saxonum quo-
que sedes *Ptolomæo* sunt angustæ nimis. Constat enim Saxonas ab inferi-
oribus Rheini, ad Albim vsque sinumq; Codanum incoluisse [Auent. An-
nal. Boiorum lib. 5.] Itaque nisi recentius sit illud Saxoniarum nomen quæ
hodie à Marchiâ ad Misniam & Lusatiam pertinet, perexigua sanè est illa
pars antiquæ Saxoniarum. Præsens enim vidisse memini, *Hamburgum* prima
ciuitas Saxoniarum. Veri autem simillimum est, eaq; est historiarum fides, Saxo-
nas, qui postea Britanniam sui iuris fecerunt, eos fuisse, qui circa *Amisi-*
un, *Visurgiam*, *Albim*que fluuios conlederunt. Aduentus autem eorum in
Britanniam hanc causam habuit.

Cum imperium Romanum fractum & attritam esset, Britannia à
Romanis sub Valentiniano iuniore deserta est. Britannis diuturno cum
Romanis bello cæsis, omni etiam reliquo populi flore ad extera
bella euocato, tenues admodum vires erant contra Scotos, & Pictos. Sco-
ti iamdiu ex Hiberniâ delati, septentrionaliorem insulæ partem occupa-
uerant.

uerant. Picti, siue Britanni erant, qui Romanam seruitutem à suis ceruicibus derelicti ed etiam comigrarant; siue populus è Germania oriundus, à bellicâ fortitudine Phichri dictus non multum intererit. His igitur Britanniam vastantibus, & populum ad internecionem vsque cadentibus, coactus est *Vortigernus* rex auxiliares Saxonum copias accersire, quibus hostium impetus retardare, & cohibere posset. Hinc Saxonibus gloria rediit, & pax Britannis. Sed quum Rex stipendia militibus soluendo nõ esset, in initum fœdus est, vt Cantium in *Hengisti* & Saxonum ius concederet. Hoc factum circa annum salutis 450. Firmatur postea fœdus; *Hengisti* pulcherrima siue filia, siue nepte, Regi in matrimonium data, & loceri regno magnis prouincijs amplificato. Hoc agrè ferre Britannos, fremere, regē abdicare, *Vortimerum* regem pro parte poscere, ad arma vndique conclamatum. Per breue fuit hoc *Vortimeri* regnum; sed funestum Saxonibus: quarto enim prælio eorum copias ita fudit, vt pedem in Britannia vix firmarent. Sed illo, noueræ insidijs, è medio sublato, rediit cum suis *Hengistus*; & quod virtute non potuit, aggreditur fraude: simulato enim de pace colloquio, primores Britones ad vnum fere omnes trucidauit; *Vortigernum*, post filii funus regno iam restitutum, captiuum abduxit; cuius libertas quatuor amplissimis prouincijs compensatur. Sic rediit Saxonibus animus: sic refectæ vires. Sed nulla potentia longa. *Aurelius* enim vires eorum attriuit: at inelytus ille *Arthurus* gentem fudit, fregit, domuit; sed non deleuit tamen. Vnde post *Arthurum* ita inualuit eorum vis, ita creuit numerus, vt vniuersam fere inulam (*Walliæ* tantum & *Scotiæ* montanis exceptis) sui iuris fecerint. Nec ita Saxonibus obfuere frequentes *Cadwallonis* triumphus, quin filium eius *Cadwalladrum*, ad Armoricanos vsque Britannos fugarent. Et, siue quod linguæ suæ puritatem, & gentis decus retinere vellent; siue quod bella odiis incensa generent: ita in ipsam Britonum linguam sæuitum est, vt omnia ferme nomina ciuitatum, oppidorum, villarum, fluminum, traiectionum, sylvarum, vallium, & montium Saxonice vocabulis mutarentur. Sic Saxonibus circa annum 680. in Britannia rerum dominis, in septem regna diuisum est imperium. In hac heptarchia, varijs bellorum ciuiliū procellis agitata, nunc hoc, nunc illud regnum cæteris emiuit. Igitur postquam *Egbertus* Occidentalium Saxonum princeps rerum potiretur; vt discordes suorum animos consopiret, populum vno nomine Englice, ipsamq; terram Engeland appellari iussit. Sic Iutarum, & Phrisiorum nomen (quorū non infrequēs numerus huc cum Anglis appulerat) omnino euanuit. Et licet omnes cōmuni nomine Saxones vocarentur, (vnde & ipsa insula Saxonia transmarina dicta est) tamen quia in Saxonibus princeps erat ille populus quos *Ptolomeus* Angilos, nos Anglos appellamus; satis erat *egberto* causæ vocabuli sui, licet alii etiam alias comminiscantur. Hæc fuere gentis nostræ & linguæ incunabula: quæ si amplius nosse animus est, frequentes sunt in hoc argumento historix. Perfectam autem huiusce rei cognitionem tibi dabit, eruditissimi, & antiquitatum nostrarum sagacissimi interpretis *Wilhelmi Camdeni* Britannia.

Sermonis nostri puritas hinc constare potest, quod præter illam mutationem quam sæpe desleo, illamque quam temporis diuturnitas omni sermoni inferre solet (idque vt infinita illa potestas & sapientia eniteat, ex omni sono, & significatione quæ in voce humana esse, aut exprimi possit) nulla exterarum gentium colluies nostrum infecerit. Et quum reliqui Teutones, quaquaversum erumpentes in Italia, Gallia, Hispania, &c. linguam gentis didicerint: tamen, maiores nostri sermonis sui puritatem semper retinuerunt. Nam quamuis antiqua illa Britonum, & Saxonum odia iamdiu resederint, & populus mutuis connubijs iunctus, vnius imperio pareat, vna lege ius suum tueatur, & (quod maximum est animorum vinculum) eandem fidem, & religionem colat: Proprijs tamen familiarum nominibus exceptis, vix vlla vox Britanica in vsum communem recepta est. Magna fateor rerum facta est mutatio in illâ strage quam Dani ediderunt, quæ in Anglia à *Knuto* primo ad *Edwardum* (hoc est, annos viginti quinque inualuit: maior in victoria Normanorum: at verò sermonis mutatio nulla. Dani enim, populus vt loco diffusus, sic animos quoq; diffusos habuerunt: at verò sermonis maior erat concordia, quàm quæ illis hodie est cum reliquis Germaniæ populis; quemadmodum ex *Knuti* decreto de Religione, quod adhuc Saxonice extat, manifestum est. Normanni verò etsi sermonem suum Teutonicum in Gallicum mutassent, idq; etiam *Wilhelmus* primus omnibus modis tentaret, vt Angli Gallicè loquerentur: ita tamen irritus fuit ille conatus, vt post *Wilhelmum* totus refringerit. Assensere quidem Victori plerique nobiles, & voluptatum ministri, & certò certius aulici, qui bonis aliorum inhiabant; ideoque in plurimis aulae seruitijs multa adhuc sunt Gallica vocabula: in lusibus etiam, in aucupijs, & venationibus omnia Gallicè: etiam nostrates canes ad prædam adhortantur Gallicè, nisi *Tristramus*, quem adolescens legi iam penitus consenuerit. Sunt & forensia vocabula multa, in communi vsu nonnulla. Sed his in Etymologia datus est locus.

Restat vt videamus, quam tandem mutationem, ab ipsâ temporis diuturnitate, sermo noster perpeffus est. Extant Anglicè antiquissima glossemata in Euangelistas, circa annum Christi 700. conscripta: postea etiam ad populum conciones, ecclesiæ canones, & huiusmodi ad rem diuinam facientia: sed ego è mediâ antiquitate exemplum sumam ab *Ælfrico*, qui *Eadgaris* tempore floruit; cuius regni initium fuit anno salutis 960. Epistola eius ad *Sigefertum* hoc habet exordium.

Ælfric abb: greet *Sigeferth* freondlice. Me is gefæd that thou redeð beo
I *Ælfric* abbot greet *freondly*. to me it is said *speakeð* by
me that ic other tæhte on Engliscen gewriten other eower ancor at ham
I *teach* in my *Englisc* wryting then your *at home*
mid eow tæht. forthan the he swutelice sægh that it sie aled that messe
with you teacheth. because that be frothly saith, *is a low'd masse*
preostan wel moan wifigen, and min gewriten withwetheth thy sen-
priests *may take wyues*, *my wrytings gainsaieth* this.

Nemo verè Anglus est, qui voces hæc omnes suas esse non agnoscat,

utrumque dialecto variari videantur. At si sequentium temporum auctores legas, nescio an agrestem asperitatem exuisse iudices, an potius nouam induisse. Habe paucula ex illis quæ Michael Draitonus, orbis Anglici Dionysius, citat ex Roberto Glocestrensi, de Londino à Ludlo nescio quo mæni- bus cincto. illustr. in Polyolbi cantum 8.

^a *Walls he let make al about and yates vp and down*
^b *And after Lud that was is name he cluped it Luds town.*
The herte yate of the town that yut stont ther and is
He let hie clupie Ludgate after is bo nam wis.
He let him tho he was ded burie at thulk yate,
Ther uore yut after him me clupeth it Ludgate.

scio inconcinnam videti hanc poetæ rusticitatem, qui annos ultra trecentos scripsit: sed utrumque sermonis usus se dedit, præsentibus hominum temporibus, in flore videtur, nisi & idiomatis peritia adsit, & solers vocum alienigenarum discriminatio.

Huc usque peregrinæ voces in linguâ Anglicâ inaudita. Tandem circa annum 1400, Galfridus Chaucerus, in fausto omine, vocabulis Gallicis, & Latinis poesin suam famosam reddidit. Hic enim vulgi indocti stupor est, ut illa maximè quæ non intelligit admiretur. Hinc noua profluxit scribendi, & loquendi scabies. Nam ut quisque sciolus videri vult, & linguæ Latinæ, Gallicæ, aliæque suam peritiam venditare: ita quotidie fera vocum monstra cicuriat; horridasque, & male sonantes, nidique infausti picas, & cicumas nostra verba conari docet. Sic hodie ferè ex ijs Anglis sumus, qui Anglicè non loquuntur, ab Anglicis auribus non intelliguntur. Nec satis habemus spurium hunc fatum suscepisse, fœdum aluisse; sed legitimum etiam, origine nostrum, vultu gratum, & à maioribus agnitum, pepulisse. ô dura ora! Communiter audio *komon, vifer, enui, malis*, etiam *virtu, studi, iusti, pit, meris, kompassion, profit, komoditi, kular, gräs, favor, akseptans, &c.* At verò quod gentium eiecistis illa vocabula, quæ pro his adulterrinis maiores nostri usurpauerunt? ut voces ciues *exulent*? ut noua barbaries vniuersam linguam Anglicâ extirpet? O vos Anglos! vos (inquã) appello quibus sanguis ille patrius palpitat in venis; retinete, retinete quæ adhuc superiunt reliquæ sermonis natiui, & quæ maiorum vestigia apparent illis insidite. Anne ut ipsi linguam vestram Romanis prouincialem faciatis, quorum maiores Romana arma contempserunt? Satis superque risimus ^a execrabiles aggrauationes, inficiofas indecentias, & deplorabiles excruciationes vestras. ^b Fabulæ etiam fuerunt semicirculi, & trianguli suppeditalium vestrorum, vultis amplius colaphizari?

^a Sic Fustianicè scribit auctor anonymus *Demonis beneficium* 618.

^b Vide fabularum eueruam fabulã 5.

*Physician Mirus talks of saluation,
 Of Topkes, of pustules, of febricitation,
 Who doth ingurgitate, who doth rufficate,
 And who an ulcer bath inueterate*

thus

*Thus while his inkhorne termes be doth apply,
 Euacuated is his ingenie.*

Auditum adueniens rides *W. llone*? Atque ut nos vnà tecum rideamus, ede (quæso) Gabritii & Beyæ colloquium Latinogallicoanglicè kantantium. Nec tamen hæc ideo dicta esse velim, ac si omnes omnino peregrinas voces repudiarem: sed ut illorum libidinem refrænem, qui voces vitatas, sono gratas, & sensus plenissimas auersantur; ut nouas, auditu asperas, sensu dubias, pariant. Neque enim minus nobis quàm aliis gentibus licere puto. Sed ut quæque gens mercibus aliunde importatis liberè vititur, suasque ipsa extrudit ut alienas comparet: Sic & lingua quæuis alienis copiis ditescere potest, suasque aliis impertire. Quàm multa Romani à Græcis sumpserunt? & post captam Græciam, quàm multa vicissim Græci à Romanis? Et si Latinæ linguæ origines liberè altius inquirere, multa à nostris esse desumpta inuenies. Et ut à corniculâ Æsopicâ plumas aliquot nostrates demam, exempla paucula è multis proponam, ut docti iudicent.

Teutonica.	Anglica.	Latina.	Anglica.	Latina.
Walein	Wine	Vinum,	Wag	Vagus, a. um.
Wetust	Wast	Vastus, a. um.	The West,	Vesper
Wetol	Wel	Valco.		quod in
Wetollen	Wil	Volo.		occidit
Wetahlen	Wallow	Voluo.		te appa-
				ret.
Wespe	Wasp	Vespa.	Tu worrow	Voro.
Wetwe	widow	Vidua.	Tu wade	Vado, as,
Wurm	Wurm	Vermis.		inde va-
ein Wall	Wal, or	Vallum.		dum.
	bulwark			
Werg	Wai	Via.		

Hic verò fac, V, antiquo, & recto sono proferas, quo nos W. Nam quauis per illud V, sæpe digamma Æolicum siue F, crassum exprimeret, in his tamè & multis aliis non obtinuit. V, enim litera P, contermina, Græcè per C vertitur: ut, in *ϕαλαγγος* & *βερυλλιος*, in aliis per C: ut, in *ουαλις* à valeo, *ουεσσυσις*; à vespa. Quamuis non negem nostrum W, per V, id est F, crassum, aut etiã per ipsam B, verti, ut à *Wail* Belgicè, Teutonicè *Wailisch*, Anglicè *Whale*, latinè *balena*. Et quemadmodum hæc ab vnâ literâ incipientia se offerunt: sic etiam inueniet, cui vacat in pluribus experiri. Namque ut ad Asylum Romuli plurimarum gentium vicina fluxit colluuius, vnde tandem vnus latronum grex: sic etiam ex linguis maximè inter se diffitis, vna tandem lingua Romana conflata est; ideo Latina dicta, quia ut à Latinis maximus conuentus sceleratorum, sic plurima inde vocabula deducta sunt. Quare quum nostra Latini ascuerint, reddere quidem idq; cum scenore oportebit. Sic multa hodie Germani à Latinis mutuuntur, neque id in vocibus tantum, sed etiam alicubi in syntaxi.

B 2

E 2

Et quum lingua nostra alienas voces tam facile & admittit, & sponte adoptat; hoc tamen & nobis licere postulo, ut monosyllaba nostra assumptis aliunde plurisyllabis mitescant. Et quum semel omnis terræ labium unum fuerit, & unus sermo; optandum sanè esset, ut vnà vocum communiōe, vnus omnium gentium sermo communis fieret. Quod si humanis viribus conandum esset, nulla profecto lingua ad hoc magis commoda, quàm lingua Anglica, inueniretur. Sed quia hoc humano ingenio sperandum non est, ita nos in nouis vocibus asciscendis pudenter geramus, ut hoc coacti, non petulanter facere videamur. Quod sanè tum denique fiet, quum nostræ voces, nec simplices, nec compositæ, peregrinæ dictionis vim & sensus assequantur.

Superest, ut de nouâ quam assero Orthographiâ pauca dicam. Et sane cum viderem Saxonum characteres maximâ ex parte Latinis literis haud ita absimiles, sed ut vnos ab aliis traductos facile iudicares; nostros tamen concinnitate & elegantia Latinos multum superasse: animaduertentem etiam in omnibus antiquis scriptis, nostris maximæ curæ fuisse, ex verâ profundâ voces describere; denique tum primum allatū esse scripturæ vitium, cum libri nostri imprimi cœpissent; omnem cacographiæ nostræ culpam eò potissimum referendam. Nam cum prudētissimus ille Rex, & vnâ fauentissimus literarū *Henricus septimus*, typografum *Winken de word* (qui primus, scripta Anglica prelo expressit) huc è Germania euocaret; necesse habuit typografus, illis quos habuit typis, nostras voces excudere. Sic primum accepti sunt *th*, pro *d*, *g*, pro *z*, &c. Et si, huic non absimile incommodum etiam accederet, ut prælo corrigendo non doctus præesset sed aliquis de grege mercatorum qui Germanicè & Anglicè loqui posset; corrumpi necesse erat Orthographiam nostram; & quia tempestiua medicina adhibita non est, in hominum vsum corruptam transire. Atque hanc sanè existimo vnicam fuisse causam corruptelæ. Cui rei etiam hoc argumentum esse potest, quod Germani sonos illos non habent, in quibus maximè erratum est. Neque enim pronuntiant *thing* sed *Ding*, pro *sa der*, *what*, *Josef*, *Chansler*; efferunt *vater*, *Xosof*, *was*, *hantzler*. Quæ vitia si corrigas, & vocalibus sua tempora tribuas, habes fere omnia, certè præcipua quæ in nostrâ scriptura corrigenda sunt. Occurrere quidem huic vitio viri boni & literati, sed irritò conatu; ex equestri ordine *Thomas Smithus*; cui volumen bene magnum opposuit *Rich Mulcasterus*; qui post magnam temporis, & bonæ chartæ perditionem, omnia Consuetudini tanquam tyranno permittenda censet. Vnum in equite iure reprehendit, quod noui eius characteres nec aspectu grati sunt, nec scriptu faciles. Huic malo, quoad potuit, subuenit è fecialibus vnus, qui eorū more ex gradu officii nomen sibi *Chester* assumpsit. Sed ille, præterquam quod nonnullas literas ad vsum pernecessarias omisit, sermonem nostram characteribus suis non sequi, sed ducere meditabatur. Multa omitto. Neque enim bene facta malignè Detrectare, mecum est: tamen hæc paucula adnoto, ne me homini probo falsum crimè affinxisse putes. Emendato nostro characterè vtrumque leges, quia de sono tantum certamen est. Sic igitur ille. folio 66, b.

Pre

Pre	prai	sed	said	in	ylt
ue	mai	ei	i	iu	uz
se	pro sai	ou	pro of	ui	wi
De	dei	ansuer	answer	uis	pro mitb
bue	buoi	riding	riding	knön	knön
me	mai				

Non nostras hinc voces habes, sed Mopsarum fictitias. Wadus autem non solum cum feciali errare voluit, sed secum etiam seorsum sentire. Sic non scripsit *Lundon*; quod communis fert dialectus; sed, quod tabellarii, *Lunun*, aut lintrarij *Luun*. Nec duplices consonas admisit in *Ton* & *Iustis*, sed *Dxon* & *dxuflis* scribenda tenuit: idque quia duplex illa consona quæ has voces incipit, in hæc elementa proximè distrahi videatur. Nos autem in vocibus describendis, non simplices sonos distrahimus; sed distractos potius in vnum coniungimus. *Buloherus* ut paucula mutauit, sic multa fideliter emendauit. Atque hi sunt quos scio Orthographiæ nomen suum publicè professos esse. Ego autem cum *M. Fabio* sic censendum statuo. Quemadmodum in moribus bonorum consensus, sic in sermone consuetudo doctorum, primaria lex est. Scriptura igitur omnis accommodanda erit, non ad illum sonum quem bubulci, quem mulierculæ, & portiores; sed quem docti, aut cultè eruditi viri expriment inter loquendum, & legendum. Et quemadmodum periti pictores ab humanâ facie sic ponunt imaginem, ut viuos vultus imitetur: sic etiam à vivâ voce verba describere oportebit, ut à verâ prosodiâ ne latum pilum aberremus. Sed ne existimes, me de sono, tanquam pro aris dimicaturum quatuor esse concedo, quæ regulæ huius asperitatem aliquantulum lenire, Orthographiam permultum adiuuare possunt. 1. Deriuatio, 2. Differentia, 3. Mos receptus, & 4. Dialectus. Quæ quidem sic in adiphoris valere cupio, ut nullo tamen modo à rei veritate depellant.

1. Sic deriuatiua primitiuorum scripturam sequuntur: ut, *diuin*, *skolar* potius quàm *deuin*, *holer*: quia in syllabis correptis, vbi vtrumuis indifferenter auditur, etymon sequendum esse statuemus. Sic contra, deriuata primitiuorum orthographiam ostendunt; ut, *personæ* non *persnæ*; quia in deriuatis *personalis* & *personalitatis*, nondum euauit. Deriuatio tamen de vero sono ne quicquam detrahit, veto enim scribi *houer*, *honor*, *honest*; quia in his, *h*, nec auditur, nec audiri quidem aut debet, aut potest, ex regula quam pag. 10. reperies: dicimus enim *an ouer*, *mjn onor* *Djn onisti*; non *a bouer*, *mj bonor*, *honesti*. Proinde doctus, etymon intuitus, scribat *diuin*, *skolar*, *onor*, *honest*; at si indoctus suas aures sequutus scribat *deuin*, *skoler*, *oner*, *honest*, susque deque habeo.

2. Differentia significationis (quoad fieri potest, & sonus permittit) orthographiâ discernitur. Quare cum scribas *our* noster, a, um, e, interposito scribatur *ouer* hora: id enim & prolatio ferre potest, & sensus hanc differentiam requirit. Sic *J. ego. ei* oculus, *ei* ita, *dexert* solitudo, *a dexert* meritum; at uerò *a subzekt* subditus, & *u subzekt* subiicito; aut solo sensu, aut accentu.

accentu distinguuntur. Nec in vocibus tantum solitariis hæc differentia est obstruanda, sed etiam compositis in oratione. Dicimus enim *my natiuitas hæc* quod verum potest, natiuitas mea calculatur, aut calculus natiuitatis mea: hic igitur orthographia, *my natiuitas* & *hæc*, omnem tollit ambiguitatem. *I hæc not drink wine*, non potum bibere vinum; & *I hæc not drink wine*, possum non bibere vinum, ex orthographia duntaxat fraudem fallunt. Sic igitur orthographia sonum penitus penitusque, non sequetur, quum sensus differentia querenda est.

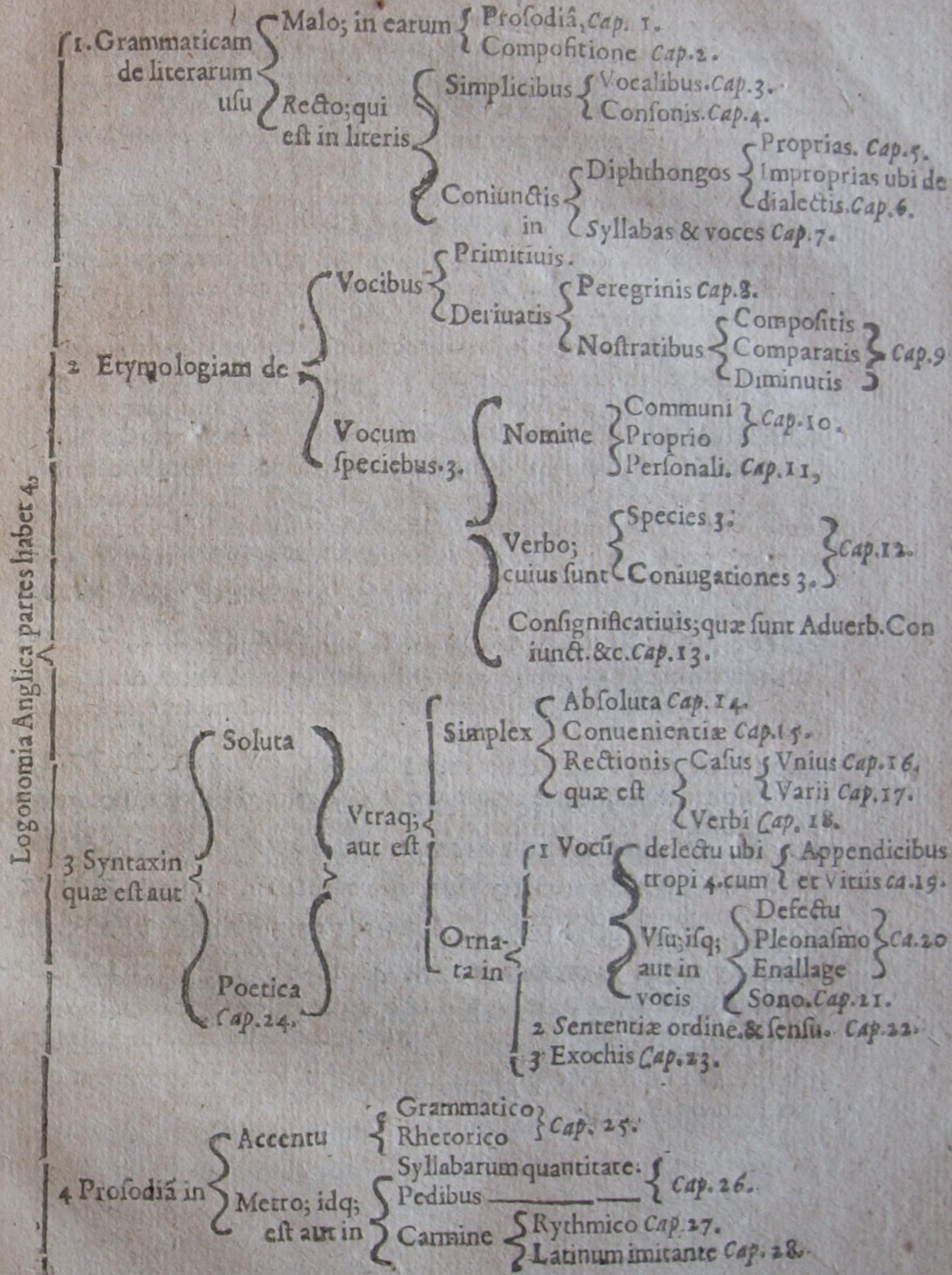
3. Nec verò Consuetudini parum tribuo: qui illam ubique sequendam iudico, nisi ubi vera prosodia manifestò repugnat. Proinde licet frequètius dicamus *fòr, fàt, bàm, báf, & ták, wák, wíd, wíder, ov. agenß*; tamen quia è primis illis omnes eruditi non eiciunt, sequamur hic consuetudinè, et aliqua ex parte derivationem, in *fòlk, fàlt, bálm, hálf, à volk, fál, balsamum, hálb* in *ták, wák, wíb, wíder, of, against*, scribendi consuetudinem tantum: idque quod docti aliqui viri sic legunt, & aliquando loquuntur. Incipientia etiam à *w: vt, wít, wín, wásh, wák, wáil, wíl, lík*, propositum habent, necessariò efficiunt, *kwít, kwín, kwásh, kwák, kwáil, kwíl*: tamen quia Consuetudinem sensum distuere malo, quam repente præcidere; fero non inuitus, vt scribere possis *kwít, kwín, kwásh, kwák, kwáil, kwíl*. Propria etiam nomina, quadam dignitatis prerogatiua assuetam scribendi formulam retinetunt, utcumque; vulgò vitio distorqueatur. *D' Aubigne, D' Anuers, D' Ambridge-Court, Redklif, Cotswòuld, &c.* quæ vulgus extollit *Daubnei, Dauers, Dabskot, Rálif, Cotfal*.

4. Quin etiam ubi dialectus variat, facile patior vt ipsa scriptura sibi minime constet: vt *far, fæder, fur, fæder*, aut *surder, mur, der*, aut *murder*; *tu, fli*, aut *tu, flit*, aut *tu, flót*, &c. Dialectis autem (excepta Comuni) in oratione soluta nullus est locus; nisi ubi materiz necessitas postulat: Poetis metaplasms omnis modeste conceditur.

Superfunt, lector, quæ te rogatum velim. Primum, vt si quid in hoc studiorum itinere à regia veritatis vià deuius aberrarim, illud pro candore tuo corrigas, aut me admoneras. Alterum ne mihi cacographiam festinus improperes: præsertim cum quatuor esse concesserim, quæ scripturam aliquantulum mutare possunt, vt de Accentu, aut Metaplasmo nihil addiderim, donec illuc peruenero. Vnum fortasse quereris. Deesse alicubi duplicatas consonas; vt, in *fatter, better, robbing*, quam quidem culpam nos ita probamus, vt (si quando tempus ad eam rem tulerit) duplicatas illas consonas, culpam esse in Orthographia non ferendam ostenderimus; nisi ubi aut Compositione, aut Metaplasmo, licuerit crimen defendere.

Sed hæc in præsens missa facio; ne prolixâ nimis præfatione, videar moras tuis studiis nexuisse. Vale.

Libri Synopsis.

Errata ante legendum corrige.

Syllabæ quæ naturâ suâ cōmunes sunt, possunt etiam, indifferenter per vocales longas aut breues describi: ut, shal aut shāl, dans aut dāns, bi bi, ded dēd, whōm whūm, moder mūder, sai sái, mai mái, &c. Quædam accentu variant, ut ibi dictum est: itaque in his nil titubabis. Errata leuiora præteribis: cognita & agnita sic restitues. pag. 3. lin. 24. laqueus. p. 4. l. 12. bloud. l. 14. querela. p. 6. l. 23. distinguerent. 7. 16. boum. 8. 1. sensim. 9. 17. sic d. ibid. inuñ. 13. 18. dēz sēz. 14. 2. venefica. ib. 7. dēz. l. 13. Hebr: 15. l. penult. index. 17. 27. ix. 18. 16. & 18. quedā. 19. 1. pēz: 21. 24. knōun, sāvīng. 16. l. ult. dī, 23. 9. Konfounded, 24. 19. fürth, ib. 22. triz, 27. 13. ēzment, ib. 21. tēch, tēcher, 22. hēring, 30. 27. konsul. l. ult. generus, 33. 3. forswēr, 34. 11. & 22. lēst, 36. ult. quatenus, 37. 3. evz, 7. nona, 8. bouelz, 20. tū, 23. gōuld, idque quoties occurrit; cum similibus fōuld, hōuld, &c. 24. whēt, 27. brēd, 38. l. ult. argentea, 40. 1. murnz, vēlz, 41. 13. pēz, 42. 28. secunde, 43. 15. lēuz, 48. 23. dipt, 50. 5. swēr, 51. 18. hāv, ib. 26. indidentur, 57. 4. Imperat, 59. 1. luvz, 60. 4. abiōd. ib. 20. rēd, 62. 11. klōdier, 65. 27. aldoñ, 71. 8. [43.] 76. 5. tēch, 77. 26. unēzi, 83. 3. hōp, 84. 13. mī, 86. l. penult. Etiam, 87. 10. grandes, 93. l. ult. quia tu tēch doceo, 96. 24. uniuersam, 99. 3. etiam, ib. 8. prezum'd, 100. 10. siue, ib. 26. nou, 101. 17. plegez, 103. 25. & ult. shī. 109. 4. sepius, 111. 16. mjht, 112. 5. gader, 115. 13. principes, 128. 4. sakklōth, 133. 17. forgōn, forgīving, 136. 4. Kvpid. 144. 18. luvz.

Quinetiam characterum penuriam in I, pro J, quoties opus refarcies. Denique capite 25. & deinceps; accentuum notatio, longarum vocalium quantitati veniam inueniet.

LINGVAE ANGLICAE LOGONOMIA.

Quid ea, partes, literæ.

CAPVT. I.

Logonomia est comprehensio regularum quibus sermo ignotus facilius adisci potest: ea ex Latini sermonis usu obseruata Latina est, ex Anglici Anglica, &c.

Partes eius sunt quatuor: Grammatica, Etymologia, Syntaxis, Profodia. Grammatica siue, (ut alijs placet) Literatoria, est Logonomia pars de numero & potestate literarum simplicium, & coniuñctarum.

Et quamuis in literarum usu apud nos, sit manifestus error: tamen quia vulgo sic scribere & legere placuit; primum quatenus res habet, deinceps quatenus habere debet, paucis explicabimus.

A

Literæ

Literæ Anglis eodem sunt numero, ordine, & sono, si per se accipiantur, quo apud Germanos, & reliquos ferme Europæos nobiliores. Sed in c, g, i, s, t, et y; paucula veniunt observanda. C, ante a, o, u, aut consonantem, idem valet quod k: ante e, i, & apostrophū (') perinde sonat ut s; quemadmodum etiam Germani efferunt in cederbaum cedrus, et circkel circulus. Peculiare etiam Anglis est, per ch eum sonum exprimere quem Itali per c, in piacerevole: ita enim et nos efferimus a chaire, cathedra, a cherry cerasum, a chin mentum, chosen electus, a, um; to chuse eligo.

G, ante a, o, aut u; vno sono profertur vero et Germano; quemadmodum ante consonantes, in gloria et gratia: ante e, aut i, sæpissime quemadmodum Itali in gentile, et giovane; sic enim et nos sonamus, a giant gigas, a gibet patibulum, ginger gingiber, gentle humanus, changed mutatus, et alia. Hunc sonum alie fortasse gentes exprimant per dzy, nos per simplex g, ante e, aut i; at ante a, o, et u; semper per j, consonantem: in his namq; g, et j, vno sunt eodemq; sono.

Jason, dzyason, iason.

Geffrey, dzyeffrey, Galfridus.

Ginger, dzyindzyer, gingiber.

Joseph, Dzyosef, Iosephus.

A Judge, a Dzyudzyh, Iudex. ubi etiam dg. sonat post u, quod j ante.

Nec tamen hoc ubiq; obtinet, ut g, ante e, et i, sic proferatur: dicimus enim, to get, i. parare, & to give donare, et alia nonnulla, sono legitimo et nativo.

At verò j, ante a, o, et u, nusquam variat. Nam quod apud Germanos I. valet ante vocalem, illud per y scribi-

scribimus, non per j. illis enim Iung, i. iuvenis, apud nos eodem sensu et sono est Young.

In Sillud unicum observandum, Anglos illud Hebræorum spumosum & efferre per sh, Germanos per sch; ut, Anglis pudor est shame, Germanis, scham. Hispani autem per x hunc sonum exprimunt; ut in debaxo infra.

CAP. II.

De literarum compositione.

IN syllabis componendis illud apprimè notandum est, non omnes vocales esse ubiq; sonoras. Secundo, sonum penitus eundem in omnibus non obtinere. Nam quamvis in syllabâ longâ aut brevî, temporum momenta distent, non soni vicinitas: tamen eadem vocalis aliquando latum quiddam sonat, aliquando exilius, ut in Hall Henriculus, hale trahere, et hall aula. Exilius est a, in duabus vocibus prioribus, in tertiâ fere est diphthongus.

Syllabæ autem productio, inter scribendum dignoscitur dupliciter. Primo, e. aphonon in fine dictionis post consonantem non duplicatam addito: ut, in Dame domina, voce monosyllabâ; nã Dam sine e, aut Damme cum e, post consonantem duplicatam est bestie cuiusvis mater. secundo: syllabâ longâ censebitur à duplicatâ vocali. Vocalis autem duplicata, est eadem; aut diversa. In e, et o, duplicatis, sonus à proprio aliquantulum distat: ut in grin laquens, et greene viridis, sonus unus est; sed in voce priori correptus, in altera longus. Sic in Bucke hic dama, et Booke liber: neque in his vlla soni differentia est, præter illam quæ in quantitate percipitur. Si autem vocalis diversa sit,

reijcienda est in pronüciatione posterior, & prior elongada: ut in **seat** sedile, **meat** cibus; quia **set** est locatus, & **met** ob viam factus. Et licet in his longis, & finalis sæpius redi- det, scribimus enim **seat** aut **seate**, **meat** aut **meate**: duo tamen hic notanda veniunt: differentia, & etymon. Aliquando enim differentia causa utraque producendi ratio obseruatur; ut in **Boare** aper, ut id oculi distinguant quod aures nequeunt, a verbo **to boze** terebrare. In **People** autem populus, etymi causa assumitur o, & falso scribitur ut trissyllabum **pe-o-ple**, potius quam rectè **pipl**, sic à Belgico **bloed** sanguis, scribimus **blood**, aut **blood**, licet syllaba sit correpta **Blud**. Sed hic magna est anomalia in illis quæ per ui scribuntur. In aliquibus enim, ut in **suit** actio aut querela, & **cuited** wine. i. vinum coctum, regula quam dixi de posteriore vocali in pronüciatione reijcienda, vim suam obtinet ut in **meat**: legimus enim, sicut & **cuted**, per v, & productum, à Gallicis vocabulis **suire** sequi et **cuire** coquere: aliquando fallit, ut in **guild**, i. Societas, siue aula, frequentie locus; & **gultie** reus; dicimus enim **the geild-hall**, et **giltic**. In **build** autem adificare, nondum iactum est fundamentum: pro suo pte enim cuiusq; ingenio, vnus **bvldeth** per **u**; alter **beildeth** per **ei**; tertius **beeldeth** per **i** longum: et adhuc quartus **bildeth** per **i** breue. Neq; hoc in vocalibus tantum vsurvenit ut etymi agnoscendi causa addantur, sed etiam in consonis: scribimus enim à **lygne** signum, sed sonamus a **sein**, item in **I diddeigne** de- dignor loquimur **I diddain**.

Et quemadmodum ad syllabas producendas duplicatur vocalis; sic ad abbreviandas, consona. Eadem namq; consona in fine duplicata cum e, nihil momenti addit ad so-

num aut syllabas augendas; sed vocalem precedentem sono raptò efferendam ostendit, ut in **wanne** monosyllabâ pallidus: nam **to wane**, est decrescere. Consona autem aliquando est potestate par; ut in **backe** tergum, **lacte** indigentia: nam **to bake**, est pinsere, et **lake** lacus. Rarò etiam longius remota assumitur: ut in **lambe** agnus, ut distinguatur à **lame** claudus. Hinc excipe a **wombe** uterus, et **to combe** comere; per . licet hanc ultimam antiquitas, & etiamnum dialecti, corripiant.

Illud autem animaduertendum, hæc quæ diximus sæpius infirma esse; quia quum in nostrâ cacographiâ nihil iustum sit, nihil potest esse iustum: ubi eodem præmio vnusquisque sapit, aut etiam desipit.

CAP. III.

Orthographia.

Diximus de obliquo: nunc rectum quoad poterimus indicabimus. Atq; ut exteri nostra facilius intel- ligant: primo alfabetum plenum & perfectum afferemus; postea quoties opus erit, exempla subiungemus utroq; caractere, vsitato videlicet & etiam nouo: ut exteri per nouum, rectius intelligant vsitatum; nostri per vsitatum, nouam scribendi rationem videant, et errores corrigant.

Sed ne mirû cuiquam videatur aut insolens, tam longo vsu recepta mouere: rationes afferam in primis conatus mei; ut pro suo quisq; arbitrio statuat, satis ne causa sit cacographiam nostram emendandi.

Atq; quum nostra scire volentes nihil magis arceat, quàm ingens illa difficultas quæ primo obiecta intuitu deserret, quum vnos eosdemq; characteres diuerso sono pro-

ferendos videant; nec liquere satis possit, quis potior sonus
 usurpandus sit: humanitatis ratio me prima impulit ut
 externos iuven, & commune humanae societatis vincu-
 lum, quam nihil magis quam rationis, et orationis usus
 conglutinat. Deinde quum aliud scribamus aliud pronun-
 ciamus, fallitatem scriptiois nostrae nemo sensus integri
 possit defendere. Expugnare igitur volui, & si possem
 expurgare barbariem illam, quae in nostras literas ir-
 repfit, usque integrum iam centennium inveteravit: ne
 si errores nostros corrigere non possemus, stupidissimi
 mortaliu[m] videremur; si nollemus, ignavissimi. Et quum
 mulieres, vitriarii, pictores, qui aurium sono tanquam inser-
 uiunt, orthographiae faciem ex verâ literarum prosodia nobis
 praebeant: adeone talpescent docti ut etiamnum cecutiant?
 Sed vident (inquis) non probant: ferunt, non laudant. Sed
 quorsu[m] vident si non ut corrigant? Ideoque ferunt, ut Lingua
 nostra alioquin cultissima, suavissima, copiosissima, perpe-
 tuâ ferat inusta barbarië? Mibi (fateor) petita lux est à fe-
 nestris, in quibus legi dicitur, quod dicti scribunt **Deare** cha-
 rus, in **bread bread** panis, inde etiã **nakid** cum y & bare
 pro **naked come** I. i. nudus venio. Hoc igitur inprimis
 datu[m], ratu[m], sanctu[m]q; esto; Inuentas esse literas, ut vocis
 articulos, & minima eius momenta distinguerunt. Secun-
 do, singuli in voce momenti, singulos esse oportere chara-
 cteres, & proinde singuloru[m] characteru[m] singulu[m] esse & v-
 nicu[m] sonum: ne si eiusdem literae soni duo, vel tres, aut
 plures concederentur, nullum in ipsis literis, nullum in vo-
 cibus discrimen agnosceretur, et sic quod initio ratum esse
 iustissimum corrueret. Tertio, vocum significata mutanda
 non esse, et proinde nihil posse absurdius excogitari quam
 vocalem mutam, ut antea diximus in **Dame** et **meate**:
 Sed

Sed uniuscuiusq; vocalis brevitatem & productionem
 in seipsa querendam esse, non aliunde. Quibus positio
 et concessis, tandem rem ipsam aggrediamur.

Literae sunt vocales, aut consonae. Vocales sunt quinq;
 a, e, i, o, u. Omnes plurisonae, & ut pronuntiatione, sic
 & scriptu distinctae. Breves usitata forma scribantur:
 Longae duabus in apice punctis distinguantur. De singulis
 clarius loquar. A, est tenuis, aut lata: tenuis, aut brevis
 est, ut in talou **tallowe** sebum; aut deducta, ut in tal
tale fabula aut computus: lata, ut in tal **talle** procerus.
 Hunc sonum Germani exprimunt per aa. ut in maal
 conuiuium, haar coma: nos unico caractere, circum-
 flexo â. contenti erimus.

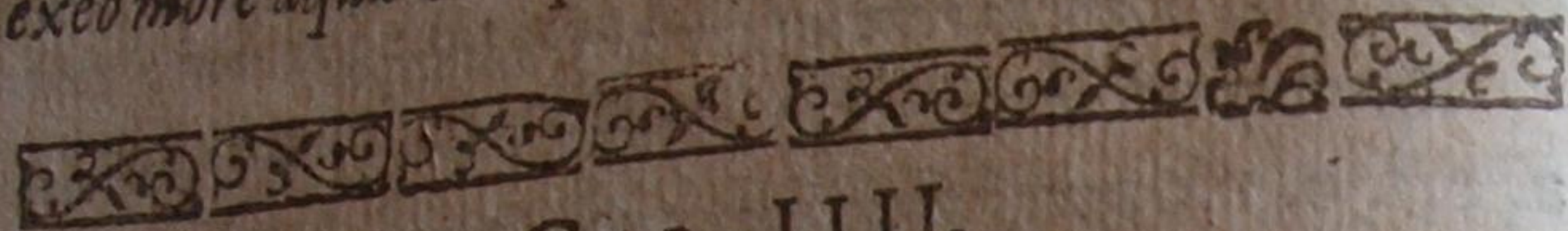
E, brevis est hac formâ e, ut in net rete: et longa sic,
 ē; ut in net **neate**. i. nitidus adiectiuum: Substanti-
 uum **neate** significat omne genus bonum.

I, est tenuis, aut crassa: tenuis est brevis, aut longa: bre-
 uis sic notatur i, ut in sin **sinne** peccatum: longa sic i. ut
 in sin **seene** visus, a, um: crassa autem fere est diphtho-
 nus ei; sed quia sono exilior paulo quã si diffunderemur
 in e, retinebimus antiquum illu[m] & masculu[m] sonum, atq;
 unã etiam laudem quam Iustissimus Lipsus nobis detulit
 in Regina, in amica vita, & c. eũq; signabimus hoc chara-
 ctere: ut in **sjn** **signe** signu[m]. Omnium differentia est in **win**
winne vinco, **win** **weene**, opinor, **wjn** **wyne** vinum.

O, paruum aut breve, est vulgariter notum: magnum
 sic deinceps notabitur ö. Differentia ea est qua inter **pol**
polle. i. capitulu[m] lepidissimum, & **pöl** **pole** aut, **poale**,
 id est, pertica mensurae genus.

V, est tenuis, aut crassa: tenuis v, est in Verbo tu **vz**
vle vtor: crassa brevis est u. ut in pronomine us **nos**;
 aut

aut longa u: ut in verbo tu uiz oose scaturio, aut sensuro
ex eo more aqua vi expressa.

CAP. IIII.

De Consonis.

Monitio.

Quæ in priori editione de consonis scripsi, i's rationum fundamentis nituntur; quæ nulla vis conuellere aut labefactare potest. Tamen quia idonei characteres in typographijs ad manum non sunt: quia ab usitatâ scribendi formulâ nimium distare videntur: dabo me vulgo quantum licet; & si humanis Lectoribus utar, veniam (spero) facilem impetrabo; si dum necessitati, & consuetudini inferuio; simplis quosdam sonos duplici caractere exprimam. Hoc igitur sedulo præmonco, compositos illos characteres ch. ng; sh. th. wh. pro simplicibus tantum sonis, & literis simplicibus usurpari: quas quidem ut in priori editione calamo describere necessum erat; ita posthac, ubi à typis idoneis instructor erit officina, suis formis expressas inuenies.

Consonantium divisiones labiales, dentales, &c: nihil ad nos: Sed omnes in posterum unicum sonum obtinere iubemus; & b, d, g, k, p, q, t, Mutas cum alijs consentimus. In l, m, n, r, x, z; nihil mutamus. C excludimus quia litera infausta, quia non necessaria, quia in eius sono erratum est: cum aspiratione tamen admittimus ad alios usus. Et quia cum errore confligo, hoc primum interrogo; Si omnibus antiquis omnes consonæ unisonæ: qui nos homines sumus, ut in rebus communis iuris, communia decreta mutare audeamus? qui c, g, t, bisonas facimus? Si Mutas ipsi concedimus, quare c, & t, sepius protollimus ut l? quare g, ante e & i, sono quodam barbaro & peregrino? Sed mede-

medelâ opus est, non vulnere. Venio igitur ad illa in quibus aliquid mutatum est. D, & t, antiquum sonum obtinento: sed quia illis aspiratis non raro utimur; ubi th densum occurrit, Saxonum maiorum nostrorum characterem d, substituemus; ubi tenue, ipsum th, pro Theta d, scribemus, ut dis thing hæc res.

Veritas, & feritas, sunt vicina sono: primarum literarum formatio utriq; eadem, superioribus dentibus ad labium inferius depressis cum sufflatu quodam; densiori tamen & pressiori in v. quam in f. Audeam igitur aliquid adijcere ipsi f, quo sonus iste indicetur; nisi & ipsa consuetudo ferret, ut medium illud. c. siue densum. x. per v, consonam pingere liceat: ut fail defectus, vail velum.

X. ch. Græcorum in initio nunquam usurpamus, in medio, & sine sepe; & per gh, male exprimimus: posthac sic d. scribemus: ut in waiht inuht weight inongh satis ponderis.

Q exulare cupimus, quia k ad usum satis; raro etiam occurrit nisi in illis quæ à Latinis mutuamur. Sed quia sonum non mutat, & sede unicâ ante u, contenta est, eam sub vexillo literæ k. militare permittimus.

N in illis est quas nihil mutare diximus: at si k, aut g, sequatur, paulum minuenda est nostra sententia: neq; enim (si accurate expendas) planè ita profertur in thank & think quemadmodum pronunciat in hand manus, & non none nullus. Sed ne adeo nasutuli videamur ut nihil vetustate rancidum ferre possimus: quia k, ibi clarè auditur, nec congruum esse reor quicquam veritati propinquum immutare; monuisse tantum volui, sed te invito non mouisse tamen. At si g, subsequatur ut in
B. thing

thing res, & song canticum; quia sonus literæ g ibā nullus est, at semivocalis planè alia quæ ab n, non minùs distat quam m; literæ ng. una erit ex illis compositis, quibus fas esse volui sonum simplicem indicare, ut in sing cantā, & among inter. huc etiam refer illa in quibus g, ab n, ratione sequentis liquide quodammodo distrahitur, a spangl nitella, tu intangl implicare.

W, & y, incertas hæcenus sedes habuerunt; neq; enim suum tantummodo locum ante vocalem tueri contentæ fuerunt, sed etiam vocalibus præpositis subiunctivè in diphthongos coaluerunt, ut in straw pro strâu stramen, lauo pro lau lex, ew. r pro ëuer aqualis. Sic & y, in toy, pro goi gaudium, they pro dei illi, & c. y, etiã apud antiquos pro primâ personâ solitariam se stitit: ut y, pro I, ego. At si quis sonorū æquus estimator usum earū apud nos perpendat, inveniet esse consonas. Nam qui dictionibus à vocali incipientibus præponimus an, mjn, ðjn; ut an unkl a. vunculus, mjn aunt mea amita; ante w. et y, in initio dictionis a. mj. ðj usurpamus, quemadmodum ante reliquas consonantes: ut a water aqua, mj wurd meum verbum. Quare ut locum suum & vim propriam sortiantur eas cum potestate consonantium, vocalibus alijs præire, non subsequi iubemus; ut in istis, a wâst waste desertū a welfons, a wjnd wynde ventus, a world mundus, wud woodde sylva; Yarn metaxa, a yelk vitellum oui, yis pes etiam, a yök poke iugum, yuth youth iuvenis. Et si hic sit lapis Lydius ad consonantium examen; etiã, et h. consona potius erit, quàm pura aspiratio. Nimirum enim superstitiose grammaticus esset, qui scriberet aut diceret Hi brouht mi tu mjn hors, pro mj hors, ad equum meum me deduxit.

W. aspiratum, consona est,

est, quam scribunt per wh. & tamen aspiratio præcedit. Ille namq; voces quæ per wh, scribuntur; possunt, atq; etiam ad exempla maiorum scribi debent per hw, aut hu. ita enim, nihil aliud inde colligi queat, quàm quod ex ipso wh, intelligimus: ut wil siue uil wocele massa; hwil siue huil wheele rota. Tamen quia nostra experientia docet, w, & wh, veras esse simplicesq; consonas, in quarum elatione u suggrunnt tantum, non clara vocalis auditur; ideo illud w. ante vocales aut diphthongos ius assignatum obtinebit: at wh, malatantum consuetudine valebit in what quid, wheðer ater, & similibus.

Ventum est ad sh. shä. ch. che. & z. dzyi. Et primus quidem simplex est sonus, & dextrum referens, posteriores, ch, & z, sunt duplices consonantes. etenim si illi sh, præponas t; habes tsh; si d, habes dsh; nisi quod hic s aliquantulum vergat in z. Primum igitur sonum ex illis tribus exhibemus per s, aspiratum sic sh, & tamen quum simplex sonus sit, unico tantum indice scribendus esset, ut tu shä v rado: secundum per ch; ut, chäst castus, a, um: tertio in loco postliminio, & libit Saxonicum z, ut in zug iudg iudex; zugmen iudgement iudicium. Habes sonum, & cum ratione formant, nec vultu tetricam, nec scriptu difficilem, ecce igitur Alfabetum integrum & perfectum: si numerum spectes, viginti quatuor literarum: a, b, ch, d, e, f, g, z, h, i, k, l, m, n, o, p, r, s, t, u, w, x, y, z. Si potestatem quadraginta; sex plurimum quam Russi habent, aut Seruij, aut Croatij, quarum sic est

Figura | nomen | potestas | usus novus | antiquus | significatio.

A.a.	a. exile	breve	Mal	Mal	Mariola
R. ä.	ä. exile	longum	mäl	male	mas
A. ä.	ä. latum	longum	mäl	mall	marcus
B.b.	bi. bee	b. latinum	a brig	bridge	pons
Ch	ch. che	ch.	tu chang	change	muta
D.d.	di. dee	d. latinum	dëth	death	mers
D. ð.	ði. thee	Oxonienſiū	doh	though	quamvis
E.e.	.	id. in:	beft	best	optimus
E. ë.	.	H. in:	bëft	beaft	bestia
F.f	ef.	ut in	fjn	fine	nitidus
V.v.	ve.	Oxonienſiū	vjn	vine	vitis
G.g.	ga.	nil mutat	gud	good	bonus
g.	gi.	dxy, j, dge.	abag	a badge	hoc insigne
H.h.	he.	nil mutat	höli	holp	sanctusa.um.
h. h.	eh.	x gr. gh	boht	bought	emptusa.um.
I.i,	i. i.	tenuè breve	kin	kinne	cognatio
I. i.	j. i.	tenuè longū	kin	keene	acutus
J.j.	j. ei.	exile	kjn	kyne	vacca
K.k.	ka.		kap	cappe	pileus
Q.q.	qu.		quins	quince	malūcydoneū
L.l.	el.	nil mutant	läzi	lalie	ignauus
M.m	em.		mün	moone	luna
N.n.	en.		nün	noone	meridies
G.ng.	eng.	ng aut ut	dung	dung	firmus
O.o.	o.	malè pronūciatur	tu kol	to coll	collū amplecti
M.ö.	ö		a kōl	a coale	carbo

Figura | nomen | potestas | usus novus | antiquus | significatio.

P.p.	pi.	} nil variant	tu präch	preach	concionor
R.r.	ar.		tu run	to runne	curro
S.s.s.	es.		a sun	a sonne	filius, aut
			oz sunne	sol	
Sh.sh.sh	sha	sh	shäm	shame	pudor
T.t.	ti tee	nil variat	tü	two	duo
Th.th.	thi	th	a thiftl	thistle	carduus
V.v.	v	u breve	fvr	sure	certus
U.u.	u	u longum	fpun	spanne	metus a.um.
ü.	ü	u longum	a fpün	spoonne	cochleare
W.w	we	u German	wet	wette	vidus
wh.	whe	hu	tu whet	tu whet	acuo
X.x,	ex	nil mutat	ax	ax	securis
Y.y.	ya	i lat. ante	a yvth	a pouth	iuuenis
		vocalem			
Z.z.	ez	nil variat	zël	zeale	zelus

maximus eius usus est in fine dictionum, az, dez, sez.

uti hac maria.

Litera ergo sono affines ha sunt.

bz	sdz	sg	vz	} Hic non opus est exemplū.
ps	tz	zk	fz	

wh	} ut	{ which	{ which	que			
w					{ wich	{ witch	venifica
ð	} ut	{ ðis	{ this	hic			
th					{ thistl	{ thistle	carduus
n	} ut a	{ tun	{ a tunne	dolum			
ng					{ tung	{ a tongue	lingua
z	} ut	{ ðez	{ these	hi			
f					{ sau	{ sawe	viderunt
sh					{ shau	{ shawe	Sauum
ch					{ chau	{ chaw	mandentem
3		{ gau	{ iawe	mandibula			

Aspirationes etiam h. & k, eam habent cog-
nationem, quam in Hebraeis literis ח, & כ, in Grae-
cis (Ϟ) & Ϟ. Reliquae consonantes, l. m. r. x. y.
& quinque vocales, sunt in suo sono quodammodo
solitariae.

CAP. V.

Diphthongi propriae:

Diphthongi sunt propriae, aut impropriae: proprias
dico quae apud homines cultioris sermonis in usu
sunt; improprias, quas dialecti tantum usurpant.
A praenotatur e, in aerj aerie aereus. o nunquam;
sepius i, & u, ut, in aid auxilium; bair esca; laun
sindonis species; & a paunpignus: ubi aduerte au ni-
hil differre ab a. Eodem enim sono proferimus abâl,
ball pila; & tubâl, baule, vociferari: at ubi verè
diphthongus est, a, deducitur in â, ut âu aue imperi-
um; âuger terebra.

(E)

(E) raro praenotatur a, nisi fortè sequatur r; dici-
mus enim an Earl comes, ita ut a, aliquantulum audia-
tur; in ceteris egl eagle aquila, ez ease otium, tu et
eate edo, & similibus, male inseritur a, obmutescit e-
nim. Nec e, sepius praenotatur i, dicimus enim hei,
adhortantes aut laudantes, & ei eye oculus, ei etiam,
ita: ubi tamen sonus vocalis, exiguum distat ab illo qui
auditur in ðjn tuus, & injn meus. E antiquis praecessit o,
scripserunt enim & pronunciarunt eower; quod hodie
scribimus your; vester. a. um. quod ipsum in alijs facti-
tatum existimo, ubi praenotamus y. E. sepius praecedit u,
ut, in eu eawe ovicula, seu fewe pauci, seu ewer sewer
dapifer.

I. cum e, in diphthongum coalescit in dier, dama
vel carus: j etiam; in fjer ignis, hjer merces, &c. ce-
teris vocalibus, i, subiungitur in diphthongos; ut, in wai
via, ei oculus, zoi gaudium, tu akquit, aut akqujt li-
bero, aut absolvo.

O. aliquoties praecedit i: ut, in toiz toyes nuge;
& in triphthongo buoi boy puer; sed boi dialectus est
Borealium. Aliquando pro o. indifferenter usurpamus ü,
ante i. Dicimus enim toil, aut tüil labos; broil, aut brüil
sumultus; soil, aut süil sordes.

Vocali u, aut ou, & o, praenotamus, aut ou, & o, ut in
bound vinctus, a, um; Sound sonus: o, ut in
blöun flatus, a, um: throun throwne iactus, a, um.
Sic differunt abou bough ramus; & a böu bowe
arcus; a boul globus ligneus, & a böul bowle se-
num. ü antecedit i, in güint ioint iunctura; in brüil
broile torreo; büil bolle coquo; in büi boy indez an-
chorarius; &c.

Nec

Nec tamen in omnium diphthongorum elatione, utriusque vocali sonus integer ubique constabit. Etenim vocalis procedens saepenumero acutius sonare videtur, & clarior: in ai, & ei, ita aures implere, ut .i. subiungi a quius esset, quam ad latus adherere. aeri fere trissyllabum est, earl mobilis; apud alios enim diphthongus valet, hic erl auditur, illic erl. Quae autem vocalium aut diphthongorum variatio est ratione accentuum, post dicetur.

Et quis iam, cui sunt aures, inficias ibit, sermonem Anglicum esse longe suauissimum; quem tot varii soni, tot literarum, tot diphthongi vsitat, praeter improprias, modulentur?

CAP. VI.

Dialecti: vbi etiam de diphthongis improprijs.

Dialecti praecipuae sunt sex: Communis, Borealiū, Australiū, Orientaliū, Occidentaliū, Poetica. Omnia earum idiomata nec noui, nec audiui; quae tamē meminī, ut potero dicam. Ai, pro i, Borealiū est: ut in faier, pro fier ignis: Et au pro ou; ut gaun, aut etiam geaun, pro gown toga: & pro ü, ut pro wünd wound vulnus, waund. Illis etiam frequens est ea pro e, ut meat pro met cibus; & pro o, ut beað pro both ambo. Apud meos etiam Lincolnenses audies toaz, & hoaz, pro tōz digiti pedum, & hōz hole caliga. Efferunt & keft, aut etiam kufn, pro kast iactus, a, um; fula, pro folōn; klōth pro kloth pannus; & contra spokn, pro spēkn dictus

dictus: dūn, pro dun factus: & tūm, pro tjm tempus: rjch pro rich dives: dōr, pro dēr illic: briks, pro brichez braccæ: feln pro self: hez, pro hath: aus pro alfo: sud, pro shuld: JI, Jst, eut etiam ai'l, aist, pro J wil, futuræ signo: ut & in reliquis personis, dōu'l, aut dōuft; pro dōu wilt, dōu shalt, & sic in reliquis: hī'l, aut hīft; wil, you'l, aut youft; dēi'l, dēist, aut dēi sal. In ai, abijciunt i, ut pro pai soluo, pā; pro sai dico, sā; & pro said, fed. Pro u, & ü, substituunt v: ut, pro gud kük, gvd-kvk, bonus coquus. voces etiam nonnullas pro vsitatis fingunt: ut strunt & runt, pro rump cauda: fark, pro shirt camissa; pro go ito, gang, & inde gangrel mendicus; pro went, yed, aut yöd ibam, ab antiquis etiamnum retinent.

Australes usurpant ü, pro i, ut hü, pro hū ille: v, pro f; ut, vil, pro fil impleo: tu vech pro fech affero: & contra f, pro v. ut fineger, pro vineger acetum; ficar, pro vicar vicarius. Habent & o. pro a. ut ronk, pro rank rancidus, aut luxurians, adiect; substantivum etiam significat ordines in acie, aut alios. Pro s. substituunt z. ut zing pro sing cano: & Ich, pro J ego: cham, pro Jam sum: chil, pro J wil volo: chi vör yi, pro J warant you, certum do. in ai etiam post diphthongi dialysin, a, odiosè produciunt: ut, to päi soluo, dāi illi.

Orientalis contra pleraq; attenuant: dicunt enim fir, pro fier ignis: kiver, pro kuver tegmen: ea, pro a. ut, to deans, pro dans saltare: v, pro f, ut velou, pro felou socius: z, pro s, ut zai, pro sai dicito. ¹⁰²⁰ ¹⁰²¹ autem illam magnopere affectant turcica nostra Mopse, quae quidem ita omnia attenuant, ut a, & o, non aliter perhorrescere videantur quam Appius Claudius z. sic etiam nostrae non emunt laun, et kämbrik, sindonis species; sedlën, & këmbrik:

kembrik: nec edunt kâpn caponem, sed kâpn, & ferè kâpn: nec unquam liguriunt bucherz mêt, butchers meate i. carnem à lanys. sed biccherz mêt. Et quum sint omnes gintlimin, non gentlwimen. i. matrona nobiles; ancillas non vocant maidz sed mēdz. Quod autem dixi de a. recanto; nam si quando ô gravistrepum audiretur, lo-cum concedunt ipsi a. sic enim aliquoties ad me pippiunt; I pre ya gi yar skalerz liv ta plē; pro I prai you giu yur skolars lēv tu plai. *Quæso concedetuis discipulis veniam ludendi.*

At inter omnes dialectos, nulla cum Occidentali equam sapit, barbariem; et maxime si rusticos audias in agro Somerssetensi: dubitare enim quis facile possit utrum Anglice loquantur, an peregrinū aliquod idioma. Quædam enim antiquata etiamnum retinent; ut lax pro cultro, nem aut num accipe; quadam sua pro Anglicis vocabulis intrudunt, ut lax pro parte; toit pro sedili; & alia. Sed & legitima corrumpunt, quadam usu, quadam pronūcia-tu: ut wiz wai pro freno; witpot pro farcimine; ha vang huc pro iuce, aut etiam arripe pro iectum; item hi vangd tu mi at de vant. i. in baptisterio pro me suscepit: zit am. i. sede; zadrau pro assay derof gusta; hi iz gön a- visht. pro a fishing abijt piscatum. Sic etiam protollunt throttin, pro thirtin 13. narger, pro narouer angu- stior: zorger, pro mör sorouful tristior. Preponunt eti- am i, participijs præteritis à consonanti incipientibus; ut ifrör aut ivrör, pro frözn gelu concretus; hav yi idü, pro dun. perfecisti? Hoc etiam peculiare habent, ut nomina anomala utriusque numeri in z, per numerum utrumque varient: ut höz hofe sing: & plur: caliga vel calige; apud illos singulariter manet höz, et pluraliter fit hözn:

sic pez, communiter pisum vel pisa, cum illis fit pluraliter pēzn pisa.

Communis dialectus aliquando est ambigua. Audies e- nim inuf, et inuf inough, satis: dai, aut dei thep, illi; tu flit, aut tu flöt floate aqua innatare; hâlberd, hal- berd, aut hölberd bipennis, sic toil, tüil; soil, füil; bjld bild, bvld, ut ante dictum.

Dialecti poetis solis ex scriptoribus concessa; quibus tamen, excepta communi, abstinent; nisi quod rythmi, aut iucunditatis causâ sapiusculè utuntur Boreali; quia sua- vissima, quia antiquissima, quia purissima, utpote qua maiorum nostrorū sermoni proxima. Sed quia dialectum suam Metaplasmis solâ licentiâ defendunt, de eâ satis dice- tur ubi ad prosodiam pervenerimus.

Et quod hic de dialectis loquor, ad rusticos tantum pertinere velim intelligas; nam mitioribus ingenijs & cultius enutritis, unus est ubique sermo & sono, & significatu. De venenato illo & putidissimo ulcere nostræ reipub. pudet dicere. Habet enim & fax illa spurcissi- ma erronum mendicantium non propriam tantum dialectum; sed & cantum sive loquelam, quam nulla unquam legum vindicta coerce- bit, donec edicto publico cogantur Iustitiarü eius auctores in crucem tollere. sed quia tota hæc dialectus, unâ cum nocentissimis huius æ- murcæ sordibus, peculiari libro descripta est; quia exteris hominibus nil commodi allatura; ex oratione meâ circumscribam.

CAP. VII.

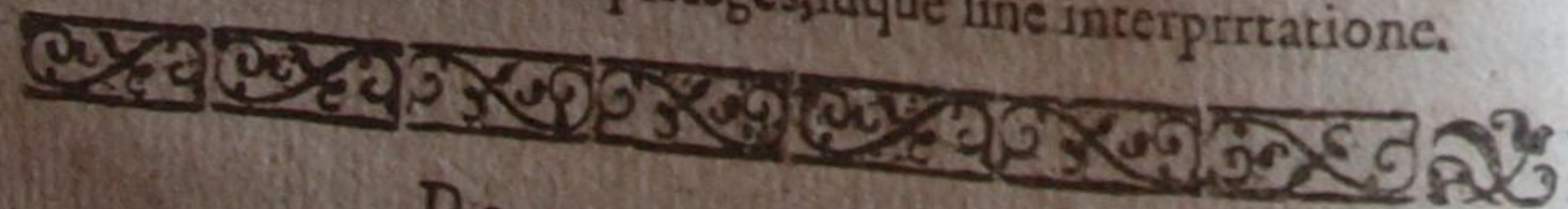
De syllabâ.

Vulgas Grammaticorū notiones de syllabis mitto: in nostris unicum illud observandū est, aliquas sy- llabis constare consonis; quod in nullâ aliâ quam scio lingua fit. In syllabis autem istiusmodi, necesse est ex liquidis ali-

quam reperiri, aut cum mutâ, aut solitariam: ut, in brj-dl
 franum; tj-tl, titulus. Et quamuis scribi solerent hu-
 iusmodi per vocalem e, in fine additam **brydle, saddle,**
tyde; e, tamen illud elingue est; ut etiam in illis ubi una
 tantum liquida reperitur; ut in **open** boues, legimus
 ox-n, non ox-en neque enim magis quicquam in ultimâ
 auditur, quam in nec, ubi detraxeris ec. Sic etiam fit in
 bidn iussus, non **bidden;** in öpn apertus, non **op-en.** in
 sadl epippium non **sadle.** Iam si possis legere, hac sunt
 de Grammaticâ satis experire.

„ Kontent whü livz with tryd estat,
 „ **Kontent who lues with tryd estate,**
 Contentus qui vivit cum expertâ fortunâ,
 „ Nid fêr no chang of frouning fat:
 „ **Reede feare no change of frouning fate:**
 Opus habet timere nullam mutatione corrugantis frontem
 „ But hi dat siks, for unknöun gain, (fati.
 „ **But he that seekes for unknowne gaine,**
 Sed ille qui querit [propter] ignotum lucrum,
 „ Oft livz by los, & lêvz with pain.
 „ **Oft lues by losse, and leaves with payne:**
 Sepe vivit ex damno, & desinit cum dolore.

Quod tuâ causâ verbum verbo reddiderim condonabis, sicubi Latini sermonis candor obnubitur. Sed ad ulteriorem legendi facultatem psalmum unum aut alterum perleges, idque sine interpretatione.

PSALM. LXII,

1 **T**Rvlj mj sôul waiteth upon God: from him
 kumeth mj saluâsion. 2 **H**i önlj iz mj rok &
 mj saluâsion: **H**i iz mj defens. J shal not bi grêtlj
 müved

müved. 3 **H**ou long wil yi imagin mischif a-
 gainst a man? yi shal bi slain âl of yü: az a bouing
 wâl shal yi bi: and az a totering fens. 4 **D**ëi önlj
 konsult tu kast him doun from his exselsijs, dëi de-
 ljt in ljt: dëi bles with dëir mouth, but dëi kurs
 inwardlj. Selah. 5 **M**j sôul wait dōu önlj upon
 God: for mj expektasion iz from him. 6 **H**i önlj
 iz mj rok & mj saluâsion; **H**i iz mj defens; J shal
 not bi müved. 7 **I**n God iz mj saluâsion and mj
 glöri: dë rok of mj strength and mj refvg iz in God.
 8 **T**rufft in him at âl tjmz yi pipl; pour out yür hart
 biför him: **G**od iz a refvg for us. Selah. 9 **S**vrly
 men of löu degri ar vaniti, and men of hj degri ar a
 lj: tu bi laid in dë balans, dëi ar âltogedër ljhter den
 vaniti. 10 **T**rufft not in oppresion, bikum not
 vain in roberj: if riches inkrës, set not yür hart upon
 them. 11 **G**od hath spökn öns; twjs häv J härd dës,
 dat pour *bilongeth* unto God. 12 **A**lso uuto dëi, ö
 Lord, *bilongeth* merfi: for dōu renderest tu everj
 man akkording tu hiz wurk.

PSALM. 67.

1 **G**OD bi mersiful vntu us, and bles us: and kauz
 hiz fäs tu shjn upon us. Selah. 2 **D**at dj wäs
 mäi bi knöuu upon êrth, dj saving hêlth among
 âl nâsions. 3 **L**et dë pipl praiz dëi, ö God; let âl
 dë pipl praiz dëi. 4 **O** let dë nâsions bi glad, and
 sing for goi: for dōu shalt zug dë pipl rjhteouslj, &
 govern dë nâsionz upon êrth. Selah. 5 **L**et dë
 pipl praiz dëi ö God; let âl dë pipl präiz dëi. 6 **D**en
 shal

C 3.

shal ðe  rth yild hir inkr s; and God, i n our  un
God, shal bles us. 7 God shal bles us, and  l ðe
endz of ðe  rth shal f r him.

P S A L 96.

1 O Sing untu ðe Lord a nu long: sing untu ðe
Lord  l ðe  rth. 2 Sing untu ðe Lord,
bles hiz n m: sheu f rth hiz salu sion from dai
tu dai. 3 Dekl r hiz gl ri among ðe h den:
hiz wunderz among  l pipl. 4 For ðe Lord
 z gr t, and gr tly tu bi praized: Hi  z to bi f red
abuv  l Godz. 5 For  l ðe godz of ðe n si-
ons  r jdz: but ðe Lord m d ðe h vnz. 6 Onor
& M gesty  r bif r him: strength & beuti  r in hiz
sanktuarj. 7 Giv untu ðe Lord (  y  kindredz
of ðe pipl) giv untu ðe Lord gl ri and strength.

8 Giv untu ðe Lord ðe gl ri  v untu hiz n m:
bring  n ofring and kum intu hiz k rts. 9 O wur-
ship ðe Lord in ðe beuti of h lines: f r bif r him
 l ðe  rth. 10 S i among ðe h den ðat ðe Lord
re neth: ðe world  lso shal bi establihed ðat it shal
not bi m ved: Hi shal gug ðe pipl rjhteusly. 11 Let
ðe h vnz rejois, & let ðe  rth bi glad: let ðe s  r r
and ðe fulnes ð rof. 12 Let ðe fild bi goiful, &  l
 at  z ðerin: ðen shal  l ðe triz of ðe wud rejois.
13 Bif r ðe Lord; for Hi kumeth, for Hi kumeth
tu gug ðe  rth: Hi shal gug ðe world with rjhteuf-
nes, & ðe pipl with hiz trvth.

P S A L. 97.

1 De LORD re neth. let ðe  rth rejois: let ðe mu-
titvd of ðe jlz bi glad ð rof.

2 Kloudz

2 Kloudz & darknes  r round about him: rjhteuf-
nes and gugment  r ðe habit sion of hiz thr n.

3 A fjer goeth bif r him: & burneth up hiz enemjz
round about. 4 Hiz ljhtningz inljhtned ðe world:
 e  rth sau, & trembled. 5 De hilz melted lik wax
at ðe prezens of ðe Lord: at ðe prezens of ðe Lord
of ðe wh l  rth.

6 De hevens dekl r hiz rjhteufnes: &  l ðe pipl si
hiz gl ri. 7 Kontounded bi  l ð i ðat seru gr vn
jmagez, & b st ðemselvz of jdz: wurship him  l
yi godz. 8 Sion h rd, & waz glad, & ðe dauhterz
of Iuda rejoised: bikanz of ðj gugments,   Lord.

9 For ðou Lord  r hj  abuv  l ðe  rth: ðou art ex-
alted far abuv  l godz. 10 Y  ðat luv ðe Lord, h t
 v; Hi prezer eth ðe s ulz of hiz saints: Hi deli-
vereth ðem out of ðe hand of ðe wiked. 11 Ljht
 z s un for ðe rjhteus, and gladnes for ðe uprjht in
hart: 12 Rejois in ðe Lord, yi rjhteus: and giv
thanks at ðe remembrans of hiz h lines.

P S A L. 104.

Bles ðe Lord,   mj s ul:   Lord mj God ðou art
veri gr t: ðou art kl ded with Onor & M gesty.

2 Wh  k verest ðj self with ljht,  z with a gar-
ment: Wh  strechest out ðe hevnz lik a kurtain:

3 Wh  laieth ðe b mz of hiz chamberz in ðe
w ters; wh  m keth ðe kloudz hiz charet: wh 
walketh upon ðe wingz of ðe wjnd.

4 Wh 

4 Whū māket̄h hiz angelz spirits : hiz minifterz
 a flāming fjer. 5 Whū laid̄ de foundāfionz of̄ de
 ērth : dat̄ it ſhūld non bi remūved for ever.
 6 Dou kuverest̄ it with̄ de dīp az *with* a garment:
 de wāterz ſtūd abuv̄ de mountainz. 7 At̄ d̄j re-
 buk̄ d̄ei fled: at̄ de vois of̄ d̄j thunder̄ d̄ei hāfted
 awai. 8 D̄ei go up̄ bj̄ de mountainz, d̄ei go down̄
 bj̄ de valleiz untū de plās which̄ dou haſt founded
 for̄ dem. 9 Dou haſt ſet a bound̄ dat̄ d̄ei mai
 not pas over : dat̄ d̄ei turn not again tū kuver̄ de
 ērth. 10 Hī ſendeth̄ de ſpringz intū de valleiz ;
 which̄ run amonḡ de hilz. 11 D̄ei giv̄ drink tū
 ev̄j beſt of̄ de fild: de wjld aſes quench̄ d̄eir thirſt.
 12 Bj̄ dem ſhal̄ de foulz of̄ de hev̄n hāv̄ d̄eir habi-
 tāfion which̄ ſing amonḡ de branshez. 13 Hī
 wātereth̄ de hilz from hiz chamberz: de ērth iz ſa-
 tiſjed with̄ de frvt of̄ d̄j wurkz. 14 Hī kauzeth̄
 de gras tū grōu for̄ de katel, and herb for̄ de ſervis
 of man: dat̄ hī mai bring forth̄ fūd out of̄ de ērth.
 15 And wjn̄ dat̄ māket̄h glad̄ de hart of man, and
 oil tū māc̄ hiz fās tū ſhjn. and brēd̄ which̄ ſtrength-
 neth̄ mans hart. 16 De triz of̄ de Lord ar̄ ful
 of̄ ſap : de ſēdarz of̄ Lebanon which̄ Hī hath
 planted. 17 Whēr̄ de birdz māc̄ d̄eir neſts: az
 for̄ de ſtork̄ de fir triz ar̄ hir hous. 18 De hj̄h
 hilz ar̄ a refv̄g for̄ de wjld göts: and̄ de roks for̄ de
 kuniz. 19 Hī apūnted̄ de mūn for̄ ſēznz; de
 ſun knōueth̄ his going dōwn. 20 Dou mākeſt̄
 darknes, and it iz n̄ht: whēr̄in āl̄ de beſts of̄ de
 foreſt du krīp fūrth. 21 de yung ljonz rōr after
 d̄eir prai, and ſik̄ d̄eir mēt from God.

22 De ſun arizeth, d̄ei gaðer̄ dem ſelvz tugeðer, and
 laī dem dōwn in̄ d̄eir denz. 23 Man goeth̄ fūrth
 untū hiz wurk: and tū hiz lābor, until̄ de iv̄ning.
 24 O Lord hou manifōuld ar̄ d̄j wurks? in̄ wizdum
 haſt̄ dou māc̄ dem āl: de ērth iz ful of̄ d̄j richez.
 25 So iz̄ d̄is grēt & wjld ſē, whēr̄in ar̄ thingz krīp-
 ing innumerabl, bōth ſmāl and grēt beſts. 26 D̄er
 go de ſhips; d̄er iz̄ dat̄ Leviathan̄ *whūm* dou haſt
 māc̄ tū plaī d̄erin. 27 D̄ez wait̄ āl̄ upon̄ d̄i dat̄
 dou maiſt̄ giv̄ dem̄ d̄eir mēt in̄ dv̄ ſēzn. 28 Dat̄
 dou giv̄eſt̄ dem̄ d̄ei gaðer̄: dou ōpneſt̄ d̄j hand, d̄ei
 ar̄ filled with̄ gud. 29 Dou h̄deſt̄ d̄j fās, d̄ei ar̄
 trubled : dou tākeſt̄ awaī d̄eir breth̄ d̄ei d̄j, and re-
 turn tū d̄eir duſt. 30 Dou ſendeſt̄ fūrth̄ d̄j ſpirit,
 d̄ei ar̄ kreated: and̄ dou enveſt̄ de fās of̄ de ērth.
 31 De glōri of̄ de Lord ſhal̄ indvr̄ for ever:
 de Lord ſhal̄ reſgois in̄ hiz wurks. 32 Hī lūk-
 eth̄ on̄ de ērth, and it trembleth̄ : hī tou-
 cheth̄ de hilz and d̄ei ſinōk. 33 J wil̄ ſing un-
 tū de Lord as long az̄ J liv̄ : J wil̄ praīz mj̄
 God whj̄l J hāv̄ mj̄ būing. 34 Mj̄ meditāfion
 of him ſhal̄ bi ſwir̄ : J wil̄ be glad in̄ de LORD.
 35 Let̄ de ſinerz bē konſumed out of̄ de
 ērth, and let̄ de wiked bē no mōr : bles̄ dou
 de Lord, ō mj̄ ſōul. Praiz̄ yī̄ de LORD.
Amen.

ETYMOLOGIA.

CAP. VIII.

De primitiuis, & deriuatiuis.

Etymologia est altera Logonomia pars de vocibus, quatenus una ab alia descendit. Vox igitur est primitiua; aut deriuata. Primitiuam dico cuius origo in nostrâ linguâ querenda non est. exempla, bāb babe infans; fish piscis; tu flater adulari. Nam quamuis bāb, aut flater, à Gallicis mutauerimus, aut ut illi, sic & nos ab antiquis Teutonibus retinuerimus: (neque enim existimandum est omnes voces que Francis nobiscum communes sunt, ab illis in nostrum usum traductas esse; sed potius utrisque à maioribus Teutonibus permansisse; & illas maxime que à Latinis tralatitiæ non sunt) fish autē, aut vish nobis cum Germanis commune sit, & illud fortasse à pisce: tamen quia hac in Linguâ Anglicâ nullam priorem radicem agnoscunt, primitiua Anglicâ indicantur. Nam si multa linguis primitiua concederemus, præter illa que aliunde deduci non possunt, vniuersas profectò Europe copias ad summam penuriam redigeremus. Ille igitur voces primitiue nobis censentur, que in nostrâ linguâ originationem non admittunt. Ab his autem natæ deriuatiue sunt: ut, à primo bāb; pupus, tu babl infantum more balbutire, a babler infant crepus, babling garrulitas, a bābl nuge; itemque à reliquis.

Deriuata autem sunt duūm generum: nostratia; & peregrina. Nostratia sunt Nomina, verba, aut Aduerbia.

bia. De nominibus proprijs nostratibus ita copiosè scripserunt Versteganus meritissimè noster, & Reliquiarum Britannicarum auctor; ut ultra quid addere non sit opus. Sed quia Anglicè scripserunt; necesse est ut moneam, omnia ferè Prænomina ab Hebræis, Græcis, aut Latinis esse ductitia, aut à Saxonibus huc vsque retenta. Nomina autem (pauculis Britannicis exceptis, & nonnullis que in eorum posteris permanserunt, qui cū Wilhelmo primo à Normannia huc migrarunt) esse pene omnia Saxonica. Agnomina vix quatuor numerantur. Ex communibus autem substantiuis, quedam exeunt in ag: ut, tilag cultus: poundag quod in singulas libras soluitur: quedam in ment; ut ezment relaxatio; kăzment adaperilis fenestella: quedam in hed, aut hüd; ut, a lusti iucundus, lustihed iucunditas; a bruder **brother** frater bruderhüd **brotherhood** fraternitas: alia sunt; in [nes] ut, a rikteus rikteusnes: ab hardi fortis, hardines fortitudo: nonnulla in ship; ut, à Lord Dominus, Lordship dominatus. Quin etiam omne Verbum affert Substantiuum agentis in er: ut, a lern disco, lerner qui discit, a tech doceo, techer doctor. Illa autem à Verbis in ing, & substantiua sunt actionis; & Adiectiua: ut, hering audientia & audiens.

Adiectiua multa sunt deriuata in ish; ut, a ful foole, fulish stultus; & hæc quasi inceptiua sunt: ut, à salt sal, saltish i. ad falsedinem declinans. In ij sunt & adiectiua: ut, à gud **good** bonus, gudlj **goodlie** speciosus: & aduerbia infinita; ut, à fäier pulcher, fäierlj pulchrè. Multa per i, sunt; ut, ab hard durus, hardi fortis: sic à trôu reor, fit trv ratus aut verus, inde trust fiducia, & trusti fidelis i. cui fides adhiberi potest.

potest. *Quaedam exeunt in sum; ut, à toil tvillum mo-
lestus; à ful plenus fulsum. i. plus satis ita ut nauseam fa-
ciat. In ward sunt aliqua; ut, à tu ad, toward aptus ad-
iectivum, et versus prepositio; à bak tergum, bakward re-
tro, aut etiam auersus. Composita ite omnia derivata sunt:
ut, à wurk opus, et man vir, fit wurkman opifex; ab un-
der subtus, & stand sto, fit tu understand intelligo. Huc
etiam comparata spectant, et diminuta, itemq; qua à No-
minibus, et verbis deflexa sunt: qua omnia inferius ag-
noscentur.*

*Peregrina nonnulla integra adsumuntur; illa maxime,
quorum significata una cum ipsis nominibus innotuerunt:
ut, barricada Hispanicum, munimenti genus est ex vimi-
nibus in doli modū contextis, et terra impletis: borracha
utris species. Ab Italis habemus pro veluto di tre peli thri pjl
velvet holosericiū villosum trium pilorū. Sic necessitatis
gratia harum gentium vocibus utimur, alias raro; nisi
ioci, aut perititiae ostentanda causa, ut bravada, bona ro-
ba, &c. Sed & ab Americanis nonnulla mutuamur, ut
maiz triticum Indicum, & kanoa linter è trunco arboris
igne & silicibus cœuato. Gallica paucula inuiti recepimus.
Nam quū Wilhelmus primus ius suum armis vindicaret;
ut sui bello potiores quam literis, ius dicere possent; veteres
Saxonum leges Latine scriptas Gallice verti iussit, partim
suas addidit, sed suo tamen idiomate. Hinc fit, ut præter
nonnulla Saxonica, quæ nec Gallicè, nec Latine verti pos-
sunt; omnia fere vocabula forensia sint peregrina; for-
mula enim omnes et breuium, & ferme omnes Actoris, &
Rei, Latine sunt: at qui iudicium placita recensent, ea om-
nia barbaro quodam sermone scribunt, qui tamen ad Gal-
licum proxime accedit. Per multa tamen è Gallicis sponte,
admi-*

*admissimus. Nam cum Reges Angliæ, quadringentos cir-
citer annos, permagnas in Gallia prouincias sub imperio
tenuerint; qui fieri potuit ut populus ingenuus & comis,
multa inde vocabula non asportaret, quæ una cum ipsa
gente in ciuitatem adscripsit? Sic multa à Gallis traduxi-
mus; (sed illa maxime, in quibus Latini sermonis mani-
festa vestigia; ut, sustenans alimentū, mantenans ani-
mi aut victus additio, à manu & teneo. Redvite nupera
vox est à reduco, munimentum pro tempore aut occasione
factum. At vsucapione nostra sunt grās, et fās. i. gratia et
facies; & plurima alia quæ ad nos integra transferunt.
Plurima etiam immutauimus; ut, impregnabl in expug-
nabile, ab imprenable à prehendō: sic tu embelish, ab
embellir adorno à bellus; tu impoverish depauperare,
à pobre pauper; tu re-kon-per-fev; à re-con-per-ce-
voir à capio.*

*A Grecis nonnulla fecimus nostra; zél à ζῆλος; &
plurimas voces artis admissimus; zodiak, horizon, hv-
potensva, perikranium, &c. Ad Latina venio. Et si vs-
piam querela locus, hic est; quod otium, quod litera, maio-
rem cladem sermoni Anglico intulerint, quam vlla Dano-
rum seuitia, vlla Normannorum vastitas unquam inflix-
erit. Nam præter illa paucula quæ maiores nostri ciuitate
donasse videantur, wjn à vino, wäst à vastus, &c. (Sit-
amen hæc à Teutonib. ipsi non asciuerint) infinitus vocum
grex irrepit, quas postera etas asciuit, & cudendi noua
verba prurigo.*

*A Latinis intas, infinita est nominum seges intī: ut,
kommoditi, hvmantiri, perspikviti; ex quibus aliqua
syncopam patiuntur: ut bounti; nisi malis à Gallico
bonté deductum. Sic eodem sensu largis à largitas. La-*

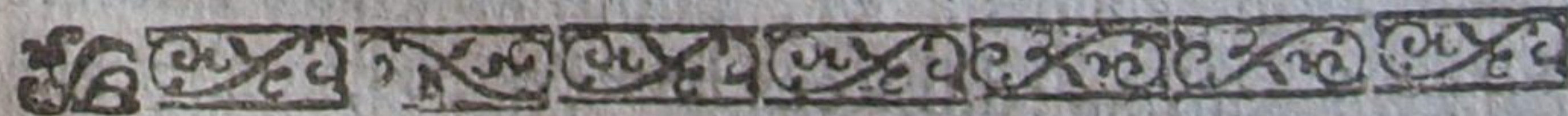
tinis in io, pileus libertatem donat; si enim in iurias n, per
 forum cursit ant opinion, kommendation, salutation.
 Nec legitimam tantum prolem municipem fecimus; sed
 spuriam etiam & adulterinam, dilapidation, fruision, do-
 minion. Illa in mentum abijciunt um, ut dokvment,
 monvment. Tudo apocatur in tvd; ut, multitvd,
 ingratitvd. Order ab ordo, est eius ordinis solitarius. go
 varie mutatur; ut à Virgo virgin, margent, à margo;
 imāz, ab imago, virago non vitata manet. Tura abycit
 ultimam ut literatur, scriptur. Hic etiam nonnulla af-
 fiximus: ut, indentvr syngrapha, adventvr pecunia
 aut merx ad questum incertum exposita. Sed ab over su-
 pra, overtvr quod ad tegendum paratur, merē nostra est.
 Illa in ans, & ens, mutant s, in t; ut, vigilant, prudent,
 Contra antia & entia migrant in ans, & ens, ut à tem-
 perantiā, confidentia; temperans, & konfidens. Qua-
 dam tamen adsumunt i, ut, impotensi, konstanti. Ver-
 balia in bilis exeunt in bl; ut komparabl, imposibl,
 inkredibl. Alia in lis, duas ultimas amittunt; ut final,
 material, meridional: sicut huc spectat à subtilis; & met l
 à metallum. Finita in ca, desinunt in kl; ut, à manica
 manikl: sic tvnikl, his adde fanikl à saniculā herbā. Illa
 in ilium variē vertuntur; ut, consilium kounsel, exilium
 exjl. Plurima in tus, duabus ultimis castrantur: ut, tem-
 perat, substitvt; sic à benignus benign, aut beningn; à
 condignus, cōdign aut condign. Quaedam integra ma-
 nent: ut, kovnsul: & plurima in or; ut, doktor, superior
 moderātor: sic multa in us: ut, perspicvvs, illustrius,
 kommodius: quae tamen Latine sunt comparativa, apud
 nos sunt positiva tantum. Quaedam his similia vidimus
 ut generis .i. magni animi, famus famosus, glorijs de-
 corus;

corus; quae tamen fictitjs Gallorum in eux viciniora vi-
 dentur: uti & profit commodum, & profitabl commo-
 dus, à proficio.

Quinetiam verborum à Latinis vocibus varia sunt
 forma. Quaedam enim ab ipso themate descendunt; ut,
 tu defend, tu defraud; à reduco fit tu redvs. Illa inico
 abijciunt ultimam; ut, tu magnifj; tu multiplj, nam
 tu suplikāt, tu explikāt ventis ferre committimus.
 Quaedam à nominibus oriuntur: ut à pars, tu impart im-
 pertior; ab importunus, tu importvn. i. vehementius vr-
 gere; ab intimus, tu intimāt indico.

A verbalibus etiam in tus, & sus, magna est nobis ver-
 borum frequentia: ut à substitutus a substitvt nomen, &
 tu substitvt substituo; sic ab incensus, tu insens ad iram
 incendo; à suppositus, tu suppōz suppono. Atque ubi
 huiusmodi in vsu sunt, illa quae ab ipso themate fiunt tu
 propōn, tu expōn, & et. nondum obtinuerunt.

Nec tamen existimandum est, omnia harum termina-
 tionum Latina, sic fieri Anglica; aut haec sola: sed has
 esse usitatissimas deriuandi formulas. Quae autem hic
 reliqua sunt, si ista studiosius inquirere visum est cupiam;
 Iohannis Minshæi dictionarium etymologicum con-
 sulat, & eius ^{exemplar} pro suo arbitratu aut probet, aut im-
 probet.

CAP. IX.

Compositio, Comparatio, Diminutio.

EX communibus vocum affectionibus quibus Etymo-
 logia dignoscitur, haec supersunt. Composita quae ab
 alijs linguis assumpsimus ex suis regulis innotescunt. Nos
 sub-

substantiua componimus, ut goldsmith aurifaber; horfman eques. Huc spectant substantiua in dum. Nam a verbo tu dim estimo, fit dum iudicium siue sententia: inde composita, wisdum sapientia, proprie sapientis iudicium; & kingdum regnum, ubi rex ius aut sententiam dicit. Componuntur etiam adiectiua; ut, irvlming uerisimile: aut wtraq; ut praiz-wurdj laude dignus. Adiectiua abl potens, ful plenus, les minus, & ljk similis, plerumque sequuntur in compositione; & omnia sic composita adiectiua sunt: ut salabl uenalis; höpful spei plenus; höpfles exspes; warljk bellicosus. Sin adiectiuum precedat; tota vox aut substantiuum erit; ut hâpeni halfeppenni medius denarius: aut aduerbiū; ut, ljkw/z similiter. Munger inseparabile est, & illum denotat qui rem uenalem habet; ut, fishimunger cetarius. Cum personalibus etiam fit compositio; ut, self-wild ^{ad uerbum}; & self-ljking ^{ad uerbum}; componuntur & ipsa inter se, ut him-self seipsū, whatsoo'er si quid aliud. Ex con-significatiuis autem inseparabilibus prepositis, quedam sunt ^{incomposita}, & bi: a; ut, tu amät terreo; tu auer uehementius affirmare pro uero, & saepe cum consona dictionis composita: ut, tu assur certum dare; tu akknoulez agnosco; tu adguz adiudico. bi, ut tu bitäk recipio, tu bithink cum animo suo cogitare. Quedam etiam sunt ^{composita}; un, & dis: ut, unbid iniussus; unblest cui non benedicitur: dispiteus immisericors, tu dispraiz vitupero. n, solitarium hic est; ut nauht uitiosum aut malum, & nouht nihil, a not non, & auht aliquid: sic nothing a no nō, & thing res, nihil; etiam a wil uolo, tu nil nolo antiquis in usu erat. Mis: inseparabile est, & significat male aut perperam: ut, tu mistäk perperam intelligere;

telligere; tu mispläs male locare; mj mjnd misguz mi. i. animus mihi aliquid mali presagit. Huc adyce for: ut, tu forswer peierare: inter aut enter a uerbo tu enter introeo, nobis cum multis gentibus comunis facta vox con-significatiua, inseparabilis est & semper precedit in compositione: ut, interchang alterna mutatio; tu intermeddl intermisceo; tu enterfer calcibus cutem interterere. At foever semper sequitur, et Latinorū cunque ressondet: ut, whüfoever quicumque, whenfoever quandocūque. Inseparabilia etiam Latina cum nostris componimus: ut, tu return reuertor; tu disalou improbo; tu impair aut empair deterius aut minus reddere: huc refer tu kounterchang permutare, relique prepositiones pro suo sensu preponuntur, siue nominibus: ut, outlet extramissio; inlet intramissio; siue uerbis: ut, tu overtäk assequor; tu understand intelligo; tu withhöld detineo; tu welkum aduentui gratulor: siue uerbilibus: ut, förgoing precedens; forlorn perditus; abuußaid supradictus; siue alijs con-significatiuis: ut, without extra; within intra.

Et quum plurimæ nostræ voces monosyllabæ sint, & se sponte offerant in compositionem: in hoc multo impensius, & etiam fructuosius studerent docti; ut apta nostrarū uocū compositione animi sensa exprimerent; & linguam per se uerborum, etiam ad luxuriam (si id tantopere cupiant) copiosam redderent; potius quam eius narium decorem peregrino fuce adulterarent. Hoc autem negotium doctis solis defero; ne imperiti, & audaculi, Nerei repandirostrum, & iucurui-ceruicum pecus inducant; aut ipsum fortasse Pacuuium Bombardogladio funhastam amiloquentem.

Comparatio est adiectiuorum; & aduerbiorum: utraque est regularis; aut anomala. Regularis fit aut per signa; aut per formationem comparatiui apositiuo, addito er, & superlatiui addito est: ut, hard durus, harder durior, hardest

est durissimus: soft, softer, softest, mollis, mollior, issimus. Atque haec forma ad adiectiua ferme sola pertinet. Signa per quae fit comparatio sunt in quantitate, mör magis, möst maxime in qualitate, beter melius, best optime. Ut wiked impius, mör wiked magis impius, möst wiked maxime impius. lerned doctus, beter lerned doctior, best lerned doctissimus. Quae tamen ipsa signa anomalia quaedam comparationis habent, ut et adiectiua illa quae sequuntur. gud bonus, beter melior, best optimus. bad, il, nauht, magus; wurs peior, wurst pessimus. Litl paruus, les aut leser minor, lest minimus. Much, mör, möst; multus, plus, plurimus; aut aduerbialiter multum, plus, plurimum; at in numero mani, mö, möst; multi, plures, plurimi. Sic far, farðer aut furðer, farðest aut furðest; remotus, ior, issimus; aut longe, longius, longissimè. Vnder infra, undermost infimus, aut maxime infra. Within intra, aut inward internus; iner interior aut interius; inermost intimus aut intimè. Without extra, outward extra aut externus; outer exterior; outermost aut utermost extimus aut in extremo. After post, last ultimus, aut ultimo. Ner, nerer, next, propinquus, or, issimus; & njh, nerer, next, prope, proprius, proximè. Sic litl, les, lest; exiguum, minus, minimè. Wel, beter, best; bene, melius, optimè; il, badlj, nauhtilj, male, wurs peius, wurst pessimè. Oft, ofter aut oftner, ofnest aut oftest; sepe, sepius, sepiissimè. Beför ante, formier prior, & formerlj prius, formöst, aut first primus, aut primò. Abou, hjer, hjest, supra superius, in summo: nam hjh, hjer, hjest adiectiuum, exiguam habet anomalia. Quikli cito, süner citior aut citius, sünest citissimus aut citissimè: nam sün, hodie apud plurimos significat ad primam uesperam; olim cito.

Per

Per er, et est, non comparantur uerbalia actiua in ingi; ut, luring amans: nec passiuæ, ut, luved amatus; tauht doctus: ut nec composita cum abl, ful, les, ljk, ut auailabl utilis, mjndful memor, faithles infidus, lödierlj militaris: neque etiã illa quae per iu; ish, & multa quae per lj, aut us terminantur; ut, fvgitjv fugitiuus, grinish subuiridis; dailj quotidianus, aut quotidie; famus famosus. Huc etiam refer materialia: ut, göldn aureus, stöni lapideus: item quae tempus significant, & ordinem; cum multis alijs: ut, wintj; hybernus; sekond, third; sekundus, tertius, &c. Et quamuis aliquando audias stönier, aut famuser; tamen pro libertate loquendi tolerabilis erit sermo, potius quam laudabilis scriptura. Per signa tamen omnia ferè quae diximus comparantur; ut, mör luring, möst luring; beter, aut best luved. Atque ut Hebraei, ad ampliorem uocis alicuius significationem, syllabas adaugent; sic nos syllabarũ tempora: ut, grët magnus, grëet ingens; monstus prodigiosum, mönstrus ualde prodigiosum, möönstrus prodigiosum adeo ut hominem stupidet. Nonnunquam gemminat a uoce augetur significatio: ut, an öld man senex, an öld öld man multa etate prouectus. Atque haec ultima forma aliquando in scriptis est; altera in sermone tantum.

Diminuta pauca sunt. Quedam tamen in et; ut, a käs capsula, kasket capsula: nonnulla in el; ut, a pjkl lupus aquaticus, pikrel lupulus: itemque in kin; ut, a lam agnus, lamkin agnellus: alia sunt in ling, ut a güs anser, gozling anserculus: a kat catus, kitling catulus. Diminutio fit nonnunquam sermoni interiecta particulã tjni: ut, a litl man breuis statue uir; a litl tjni man, pumilio, aut uanus. De proprijs fictitijs gak pro gon Iohan-

E 2

res

nes, & zilpro zilian Iuliana, &c. nihil attinet; quia ser-
monis sunt, non scriptiois: & quamuis attributa parua-
lis, Apocopata tamen potius quam diminuta.

CAP. X.

Vocum species.

Prima Nomen.

Partis oratio-
nis sunt tres

Nomen, est	} Communis,	} Proprium,	} Personale,	} Omnia sunt aut	} Substantiua.

Consignificatiua dictio, ubi sunt Ar-
ticulus, Aduerbia, Prepositiones.

Nomen substantiuum commune est, cui possunt preponi
articuli duo, a, aut de: a quidem numero singulari ante
consonantem; ut, a man vir: at ante vocalem, an; ut,
an ouer fier suprauisor. Respondet hic articulus Germa-
norum ein; Gallorum item, et aliorum deriuatis ab uno, non
numerali sed prepositiuo tantum: ut, a hous, ein haus, un
maison, una casa, domus. De utrisque numeris adiungi-
tur, & respondet articulo Teutonico der, die, das, nisi quod
inflexionem non admittit. Reliquae nominum species his
artificialis distinguuntur, nisi quatenus docetur in syntaxi.

Anoma-

Anomalia numeri.

Singulari caret, Afairz negotia, ashez cineres, belouz
follis, daintiz bellaria, dregz feces, kätz edulia, shambly
macellu, shertz forfex, sizerz forpex, tongz forceps, euz
extrema tecti tegula, richez diuitia, öz limus marinus,
hachez fori, bits quibus funis anchorarius ligatur;
shroudz, ratlingz, & alia fortasse nauis armamenta:
thanks grates, nönz, jdz, kalendz; noua, idus, kalendae;
armz arma, entralz, et bouelz intestina: barbz phalera.
Accipitrarijs etiam & venatoribus quedam sunt singula-
ri carentia: ut, kränz aut kreanz asturis, aut fringillarij
retinacula: lincz autem sunt accipitrum longarum alarum;
ut, Smerilli, & falconum; zesez lemnisci, lesez. i. relicta
porci, sjants vulpis, spraints lutra. Sic floks flocci, nvz res
noue, ziblets anseris intestina pedesque; petitöz pedes
porcelli; umblz intestina cerui, doufets testiculi, & tene-
ra cornua; trinkets instrumenta doliariorum quibus vi-
num ab uno vase exhauritur in aliud. Item herba: bits
blitum, hops lupulus, auenz caryophyllatum: kaperz cap-
paris, kresez nasturtium, sanderz santali, &c. Numer-
alia, tu, thri, föur; duo, tres, quatuor, &c.

Plurali carent propria nomina ciuitatum, montium, flui-
minum, regionum, mensium, item, et virorum singulorum: sic
metalla; göld aurum, siluer argentum, bras es, tin stann-
um: & frumenta; whet triticum, rj secale, barlei hor-
deum, rjs oriza, buk fago-triticum, malt brasium; at bën
faba, fich cicer, numero utroque leguntur. Singularia et i-
am sunt ex his confecta; bred panis, al ceruisia, potag
ius, bier lupulina, frumenti ius è tritico, chaf palea, ite-
que gras gramen: hai fænum: & herba; ut fern filix ku-
min

E 3

min *cuminum*, garlik *allium*, jzop *hyssopus*, purflain
portulaca, &c. & nomina herbarum composita, ut, ei-
 brjht *eufragia*, pen-irjal *pulegium*, lädiz-mantl *alchi-*
milla, sheperdz-purs *bursa-pastoris*, hör-hound *marru-*
biu, arf-smart *hydropiper*, liver-wurt *lichen*, &c. Et que
 aliunde desumpta integra manēt: ut *filipendula*, *fvmite-*
ra, palma-Kristi, brank-urfsina, *alkakengi*, &c. Morbo-
 rü etiā nomina quedā plurali carēt; de gaundis *icteritia*,
 de hed-äch *cephalalgia*, de gout *podagra*, de stön *cal-*
culus, de kolik *colica*, de timpanj *tympanitis*, &c. Humo-
 res etiam: ut *koler cholera*, blud *sanguis*, flēm *flegma*,
 melankolj *melancholia*. Et artes; Grammar, Logik,
 Mvzik, geometrij. *Liquida etiam*: *huni mel*, *fider*
vinum epomis, *milk lac*, *prater water aqua*, & *wjn vi-*
num, *qua numerum utrunque sortiuntur*. *Liquabilia etiam*
hanc formam sequuntur: *buter butyrum*, *glv gluten*;
grēs, sēm, et fat adeps; *pich pix*, &c. *Huc adde plerosque*
animi effectus: *envi invidia*, *foli stultitia*, *shäm pudor*,
merth iucunditas, &c. Et multa que sine sedibus er-
 rant; *aparel vestitus*, *antenna item retinaculum* quo al-
 ligatur malo; *bäkn suilla fumigata*, *bälm balsamum* aut
melissa, *bran furfur*, *bumbast gossipium*, *chäk calx nati-*
ua, *dras sordes*, *dros scoria*, *durt lutum*, *dung finus*, *dust*
paluis, *flesh caro*, *foder pabulum pecorum*, *flax linum*,
froth spuma, *frod victus*, *hel gehēna*, *hemp cannabis*, *in-*
sens aut frankinsens thus, *kanvas cannabium*, *kai argil-*
la, *luk omen*, *leđer corium*, *ljm calx*, *lëv venia*, *marl*
marga, *mäs macir*, *mjht potentia*, *mud cœnum*, *morter*
camentum, *muk finus putrefactus*, *musterd sinapium*,
nothing nihil, *Paradis paradisus*, *peper piper*, *plät vasa*
gentea, *quiet quies*, *relif subsidiū*, & pler aq; alia in nies;

ut, *darknes tenebra*, *rjht eulnes iustitia*, &c. *Paucula etiam*
in tj, pluralia leguntur, ut, *komoditjz commoda*, *pri-*
vitjs pudēda: *cetera ferē omnia in tj, sunt Singularia*; ut,
pvrity, *frvgalitj*, à *Latinis in tas*, &c. sic a *rās soboles*,
rest quies, *rvth misericordia*, *sivet sibeitü*, *sljm limus*, *svil*
solum, *sordes*, aut *aqua quam ceruus aut equus turbat*, *sit*
fuligo, *strif lis*, *tar pix liquida*, *tinder fomentum*, *timber*
materies, *tōu stupa*, *thrift parsimonia*, *welth opes*, *wiz-*
dum sapientia, *wud lignū*, *wul lana*. *Plura alia sunt que*
etiam apud Latinos Singularia tantum sunt; *truth veri-*
tas, *faith fides*, *glōri gloria*, &c. *At que quum multa alia*
huc referre vellem *sun sol*, *myn luna*, *milk lac*, *trvs indu-*
cia, *trust fiducia*, *offal quisquilia*, &c. *manus tamen mihi*
inicit loquendi audacia, & illa vulgi arbitrio linquenda
 reclamitat.

Adiectivis plerisque nulla est differentia numeri, nisi
gratiā substantivi cui adherent: ut, *a gud man vir bo-*
nus, *gud men viri boni*. *At much multus, a, um*: *everi*
singulus, a, um; *ordinalia item omnia*; ut, *first*, *sekond*,
third, *primus*, *secundus*, *tertius*. *Singularibus tantum*:
fundi varij, e, a; *mani multi, e, a*; *al omnes, ia*, both *am-*
bo, e; *Pluralibus solis adnectuntur*.

Quedam ab uno orta variè significant; ut, *koper*
suprum, *lëd plumbum*; at a *koper*, *alëd*, significant *vasa*
ceruisiariorum inde facta, & habent pluralem: *lëdz etiam*
ædificij tectum plumbum est & singulari destituitur. *Ko-*
rn fragmentum singulariter tantum; at a *korn grana*,
kornz grana; a *flouer flos*, *flouerz flores*; at *flouers*,
i. menses muliebres, *singulari caret*. *Bif caro bovina*, *mutn*
ovina, *vël vitulina*, *in singulari tantum leguntur*; at
 a *bifbos*, a *mutn ovis*, a *vël vitulus*, habent *bivz*, *mut-*
 nz

nz, velz. Sic yvth iuventus singulare tantum est, at a yvth iuuenis habet pluraliter yvths iuuenes.

Nomini accidunt Genus, Casus, Declinatio. Genera sunt tria; Masculinum, Femininum, Neutrum. Masculinum genus comprehendit omnes mares, & que sub mascula specie intelliguntur; ut, angelos, viros, equos, hos canes, &c. Solem etiam, Sydera que omnia que Latinis mascula sunt: ut, Aties, Saturnus, Arcturus, &c.

Genus femininum mulieres complectitur, & feminas quasunque, equas, vaccas, has canes, Lunam etiam, Venerem, Virginem, Castoepam, &c.

Per *οεγγοροτολια* autem venti masculi intelliguntur; insula, regiones, vrbes, femine: fluuij, qua masculi, qua femine; ut hic Isis Ouz, hac Tama Tam, hic Abus Humber, hac Sabrina Severn, &c.

Omnia inanimata Neutra iudicantur.

Casus sunt sex; qui non terminatione inter noscuntur; sed aut Loco, aut signorum adiectione. Nominatiuus verbo antecedit, Accusatiuus sequitur, Genitiui signum est Of; Datiui Tu, aut For; Ablatiui vna ex prepositionibus in, with, from, &c. de quibus post; Vocatiui signum est o, aut ho, raro tamen idque *ιπκαλυπτεισ* adhibetur; ut,

„ O man! remember dat last biter throü;

„ For az detri duth fäl, so liz it ever löu.

Declinationü differentia petitur à formatione numeri pluralis à singulari: Tres proinde sunt declinationes. Prima est Nominum quorum figuratiua vocalis mutatur in plurali; ut fut pes, fit pedes; gus anser, gis anseres; man vir, men viri; cum compositis kinzman cogna;

cognatus, bondm anseruus, pluraliter kinzman, bondmen. His si addas

Kou	} Pluraliter	Kjn Vacca, a.
Lous		Ljs Pediculus, s.
Mous		Mjs Mus, res.
Tüch		Tith Dens, tes.

habes ferè omnia regularia huius declinationis. Est autem hic anomalia duplex: Excessus; quum vox plus a quo variatur, ut in wuman malier, wimen mulieres; ubi vocalis utraque mutatur: huc adde brüder frater, bröden aut brödern fratres: & Defectus; quum vox est eadem utriq; numero; ut in ship, ovis, & oues; Dier dama aut dama; höz, caliga vel caliga; pez, pisum vel pisa; odz, imparitas vel imparitates; swjn, sus vel sues; pipl populus aut populi. Et fortasse alia ex illis qua numero anomalia esse diximus.

Secunda declinatio est Nominum qua numero singulari adijciunt s, aut z, in plurali, ut

ship nauis,	} Pluraliter	ships naues,
bük liber,		büks libri,
thing res,		thingz res,
se mare,		sez maria.

Et hic anomalia duplex est; vna nominum desinentium in f, quibus in plurali f, plerumque ante z, vertitur in v; ut, wjt uxor, ljt vita, lëf folium, bit bos; pluraliter, wjuz, ljuz, lëvz, bivz. Altera est, quum vox pluralis cum singulari indifferenter usurpatur; ut muni aut muniz pecunia vel a, magnam faciunt anomalam. Huc refer nonnulla herbarum nomina; ut mint vel mints mentha, alexander aut alexanderz alexandrina, brambl aut bramblz rubus, malöu aut malöuz malua, &c.

peni etiam denarius pluraliter peniz, & per syncopam pens, anomalum est.

Tertia declinatio impari syllabica, est vocum quarum pluralis, syllaba una excedit singularem.

Exempla;

Singulariter
a glas vitrum,
a kis osculum,
a witnes testis,
a kountes comitissa.

Pluraliter
glasez vitra.
kifez oscula.
witnezez testes.
kountezez comitissa.

at Singu- lariter } Plura- liter } oxn boues,
} } child infans. } children infantes,
quandam habent enormitatem. Sic illa, quorum ter-
minus singularis, s, migrat pluraliaer in z; ut, hous
domus, houzez casa.

Obserua primo: Omnia Nomina cuiuscunq; sunt De-
clinationis ad unam formā variari: Dato videlicet no-
minatiuo, accusatiuo, vel vocatiuo utriusuis numeri;
ceteros casus suis signis internoſci: ut,

{ Nom. } de wit- } testis,
{ Accus. } nes } testem,
{ Voc. } o witnes } o testis,
{ Gen. } of de witnes } testis,
{ Dat. } tu de witnes } testi,
{ Abl. } with de witnes } cū teste.

Pluraliter
{ de witnezez } testes,
{ o witnezez } o testes,
{ of de witnezez } testium,
{ tu de witnezez } testibus,
{ with de witnezez } cū testibus.

Secundo: Propria nomina, quoties pluralē admittūt, esse
secundae declinationis, aut tertiae, si in s, sh, aut duplicē cō-
sonantē videlicet x, z, ch, aut z, terminētur: ut, Gil Gilz se-
cunde; Talbois Talboifez, Finsh Finshez, D'aireux
D'eureuxez, zilz zilzez, Zouch Zouchez, Strang
Strangez,

Strangez, tertia. Proprijs aliunde assumptis nominati-
uis ubiq; manet inuariabilis: ut Nom. gvlus Sezar op-
presed hiskuntri; Iulius Caesar oppressit patriam. Gen.
De prid of gvlus Sezar, superbia Iulij Caesaris. Hi sent
leterz tu gvlus Sezar, dedit literas ad Iulium Casarem.
&c. Hinc tamen excipe Genitiuum possidentis, ut Size-
röz eloquens profited de kommon-welth mör den
Sezarz valor: Eloquentia Ciceronis plus profuit reip.
quam vis animi Caesaris.

Notio de Genitiuo.

Genitiuus utriusque numeri fieri potest à nominatiuo
addendo s, aut z; ut de ships takling armamenta na-
uis; menz manerz hominum mores. Hinc fit, ut Geni-
tiuus Singularis in secundā & tertiā Declinatione, sepe
idem sit cum numero plurali: ut, dis bükz leuz huius li-
bri folia, de witnezez kredit .i. fides testis vel testium.
Anomala etiam quantum fieri potest, datam regulam se-
quuntur: ut de dierz attier cerui cornua, lifs shortnes
vite breuitas, an oxez yök bouis iugum, de houzez
furnitvr supellex.

CAP. XI.

Personalia

Substantiua personalia sunt tria: prime persone Jego,
Secunda Dou tu, tertia Hi ille: qua sic inflectuntur.

P. 2

Singh-

Singulariter	{	Nom. I	ego.	{	Nom. Wi	nos.
		Acc. mi	me.		Acc. us	nos.
		Gen. of mi	mei.		Gen. of us	noſtri.
		Dat. tu mi	mihī.		Dat. tu us	nobis.
		Abl. from mi	à me.		Abl. from us	à nobis.

Singulariter	{	Nom. Dou	Tu.	{	Nom. yi aut (I) you	vos.
		Voc. ô Dou	ô tu.		Voc. ô yi aut you	ô vos.
		Acc. di	te.		Acc. you	vos.
		Gen. of di	tui.		Gen. of you	veſtri.
		Dat. tu di	tibi.		Dat. to you	vobis.
Abl. from di	à te.	Abl. from you	à vobis.			

Singulariter.	{	Nom. (2) hi, shi, it, ille, illa, illud.
		Acc. him, her, it, illum, illam, illud.
		Gen. of. Dat. tu. Abl. from him, her, it.
Pluraliter.	{	Nom. dei aut dai, ille, illa, illa.
		Acc. dem, illos, illas, illa.
		Gen. of. Dat. tu. Abl. from dem.

Relativa & interrogativa sunt whü, which, & what: & respondent qui, quis, qua, quid, quod. Sing. & Plur. Mas. & Fem.

{	Nom. whü qui, quis, que.
	Acc. whüm quem, quam.
	Gen. of whüm aut whüz cuius.
	Dat. tu whüm cui.
{	Abl. from whüm à quo, qua.

Which variusque numeri est; omnium item generum, omniumque casuum.

What quid, etiam per signa tantum variatur; & ple-

rumque interrogat, nisi componatur: ut, sum what aliquid whatsoever quicquid; aut ecliptice, ut Let us häv what to èt, pro sum what habeamus aliquid quod edamus. Dis hic, hac, hoc, & dat is, ea, id Singulariter: ðez hi, ha, hac; & ðoz y, e, ea, Pluraliter demonstrativa sunt, & casuum signis variantur. Sed dat, relative sumptum, numerum utrumque sortitur; & in Nominativo, & Accusativo, eodem sensu usurpatur quo whü & which ut

Qui non potest se continere,

Sic verti potest

Hi whü } himself.
 ðei } which } cannot kontain } demselvz.
 dat }

itemque

Ego ill } sum } accuso, qu } es } scio affine } esse culpa.

Iakkvz } him } whüm } I knöu tu bi gilti.
 dem } which } dat }

Säm idem, eadem, idem, in utroq; numero invariabile; & self ipse, a, um, at pluraliter selvz ipsi, a, a, appropriativa sunt, at que ut Adiectiva communia, aptota. His si adiungas alön solus, ani vllus, oder alius whe der uter, ei der uteruis, nei der neuter, sum aliquis, a, od. (qui nec quantitatem, nec qualitatem, &c. Sed personam ut plurimum denotant) habes omnia que in hoc genere primitiva censei possunt. Sequuntur Derivativa septem, à (3) mi, mjn meus, a, um: ab us, ourz noster, a, um: à di, ð, n tau, a, um: à yu, yurz vester, a, um: ab hi, (4) hiz; ab her herz; suus, a, um: à dei, ðeirz, suus, a, um: qua more ad-

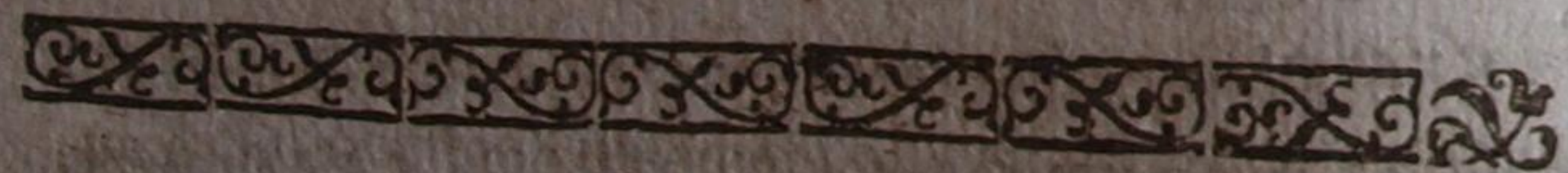
icētiūorum communium, inflexionem non admittunt.

1. Obserua, primò you sic scribi solere, & ab aliquibus pronunciari; at à plerisque yū: tamen quia hoc nondum ubique obtinuit, paulisper in medio relinquetur. yī etiam, à praconibus pluralis effertur ò yīz, ò vos omnes & singuli.

2. Hi, shi, it.] Quamuis in tertiā personā ea sit generum differentia; sunt tamen omnia substantiua: & quamuis nonnunquam relatiuè, nunquam tamen adiectiuè usurpantur.

3. Possessiuā mīn, & ðjn] vocalibus ut plurimum præcedunt; consonantibus, mī, & ð; ut mīn ei meus oculus, ðj klök tuum pallium, mī wīf, mea uxor, ðjn unkl tuus annulus.

4. Hiz] ubique manet: reliqua, si substantiuo præeant, amittunt z: ut, her girdl illius fœmina cingulum, our hous nostra domus, your seruant vester famulus, ðeir riches illorum diuitia: sin præcesserit substantiuum, z in fine stridet: ut, ðis buk iz hirz, ourz, yūrz, ðeirz. itemque mīn, & ðjn.

CAP. XII.

De Verbo.

Verborum quedam sunt Personalia; quedam Impersonalia. Personalium tria sunt genera: Actiuum, Passiuum, Neutrum. Verbo accidit Coniugatio. Est autem Coniugatio variatio verbi per modos, tempora, & personas utriusque numeri.

Modi sunt quatuor, ut apud Latinos; Indicatiuus, Imperatiuus, Potentialis, & Infinitiuus. Tempora itidem quin-

quinque: Præsens, Futurum, Imperfectum, Perfectum, & Indefinitum. Actiuorum & Neutorum Coniugationes sunt tres; earum differentia dignoscitur ex formā præsens, imperfecti, & perfecti Indicatiui. Præsens idem est perpetuò cum præsenti Infinitiuo, quod quidem merito est thema, & fundamentum omnium inde deriuatorum, quia sine temporis aut personæ respectu significat: ut tu luv amare, tu tēch docere.

Prima Coniugatio est verborū, quæ figuratiuam siue characteristicam thematis non mutant. Est autē figuratiua, Vocalis, aut diphthongus ultima Dictionis: ut, J luv amo, J luvēd amabā, J hav luvēd amauī. J rest quiesco, J restēd quiescebā, J hav restēd quieui. J öpn aperio, J öpnēd aperiebā, J hav öpnēd aperui. Neq; unquam ultra hæc tempora, figuratiua thematis variatur; & ideo nec plures esse possunt Coniugationes, nec pauciores quā tres.

Ad hanc Coniugationem afferuntur omnia fere deriuata, & nostratia, & peregrina. Et quum omne fere Nomen Commune verè nostrum, siue Substantiuum sit, siue Adiectiuum; in verbum aliquod efflorescat: facile est conytere quā immensa est verborū seges quæ hic reconditur. Ut, à wurship dignitas, tu wurship colo; à klök palliū, tu klök palliare; à fish piscis, tu fish piscari; sic ab hous domus, bed lectus, börd mensa; tu houz, tu bed, tu börd, tecto, lecto, mensā, recipere. Nonnullis tamen figuratiua litera mutatur: ut à flour flos, tu flour floreo; & tu flourish actiuum flores fingere, & neutrum floreo: sic à frost gelu, tu friz congelo: à göld aurū, tu gild in auro: à fal casus, tu fel deycio. Sic & ab Adiectiuis enascuntur Verba; ut à short breuis, tu shortn abbreviare; ab hard durus, tu hardn indurare. Quedā etiam ex
bis

his enata aliquantulum deflectunt: ut, a ful, tu fil impleo.
At, a wurk opus, I wurk operor, I wröuht operabar,
est coniugationis secundae.

Huc etiam collige omnia illa quorum characteristica est
diphthongus propria, aut ü: ut, tu wait attendere, tu tüil
laborare, tu found sono, tu müu moueo, &c.

A Latinis etiam nata fere omnia huc referuntur: ut,
tu konfider considero; tu defend, tu derju, tu subskryb,
tu filens, tu konfort; & que à supinis nata diximus; tu
supöz, tu insens, &c. Est autem in hac coniugatio-
ne anomalia triplex. Prima, eorum que figuratiuam na-
turam longam corripunt in imperfecto, & inde natis: ut,
J swët sudo, J swet sudabam, J rëd lego, J red legebã;
J bjt mordeo, J bit mordebam, J häv bitn momordi, &c.

Secunda, eorum que consonam figuratiue adiunctam
mutant: & maxime v, in f; quia sunt inuicem commu-
tabiles: ut, J lëv linguo, J left linguebam; J berëv au-
fero, J bereft auferebã. Huc adde quedam in nd: ut,
J send mitto, J sent mittebam, J spend consumo, J spent
consumebã: sic, J lend mutuo do, J bend flecto, J rend
lacero: & à kem (pro kôm como) J kemt comebam, uti
etiam, alia in p, x, sh; ut, tu dip. tingo, tu fix figo, tu wish
opto; Imper. J dip, fixt, wisht.

Tertia anomalia est penitus immobiliu; ut, J kast
iacio, aut iaciebã, J hav kast ieci; J kut scindo aut scin-
debam, J hav kut scidi; J knit necito, vel necitebã, J hav
knit nexui; J set loco, aut pono, ponebã, posui; sic J put
pono, J shur claudio, I hic ferio, I hurt ledo, I bët verbero
I spit spuo: nam I bet verberã, I spat spuebã, sunt dialecti.

Secunda coniugatio est verboru que figuratiuam
presentis mutant in imperfecto: ut, I kum venio, I kam
veni-

veniebam, J häv kum veni; J run curro, J ran currebam,
J hav run cucurri; J grü do, J gäv dabam, J hav gron
dedi. In his vides figuratiuam presentis & perfecti can-
dem. Aliquando perfectum idem est cum imperfecto: ut,
I stand, I stüd, I häv stüd, sto, stabam, steti; I think puto, I
thöuht putabam, I häv thöuht putavi; I wurk laboro,
I wröuht laborabã, I häv wröuht laboravi; I tēch do-
ceo, I tauht docebam, I häv tauht docui, &c. Et quamvis
consona presentis saepe in hac forma mutetur; tamen quia
sape, anomalam nullam esse censebimus. Est tamen ano-
malia eorum que in perfecto utramque figuratiuam assu-
munt; & presentis videlicet, & Imperfecti: ut, I höld
teneo, I held, tenebam, I häv held, aut I häv höldn te-
nui. Anomalam verbi tu go, post defectiva vide.

Observandum, quadã esse verba coniugationis primae,
que ratione dialecti sunt etiam secundae, ut, I writ scribo,
I writ scribebã, I häv writn scripsi, est coniugationis pri-
mae; at I writ, imperfectum commune I wröt, & Borea-
le I wrät, secunda. Sic I drju, I driv, I häv drivn, impel-
lo, prima; at I drju, I dröv, aut I dräv, I häv drivn, secu-
da. Sedulo autem cauendum est, ne locum dialectis conce-
das praterquam communi; aut (quod supra monui) inter-
poetas Boreali: nam nullum ferme verbum est, quod pro
aurium sordibus non deformant. Ut tu lauht rideo, si ip-
sis placet est tu laf; & pro imperfecto I lauhted, audies I
lüht, aut ai lvht ridebam. I kljm, I kljmd, I häv kljmd
scando, est regulare primae: apud rusticos autem, pro im-
perfecto habes I klöm, I kläm, I klum scandebam.

Tertia coniugatio est verboru que characteristicam
presentis mutat & in Imperfecto, & Perfecto: ut, I spēk
loquor, I spēk loquebar, I häv spēkn loquutus sum; I
du

dū, facio, I did, I hav dun. I swim nato, I swam nata-
bam, I hav swum nataui. Sunt & hic ferè omnia cum
secundā Coniugatione communia; idque non ex lingue
nostra proprietate, sed usupotius omnia audente: ut, I
swer, I swör, I hav swörn iuro, est secundæ; at I swär,
I swär, I hav swörn. tertiæ. Sic etiã in sequentibus
idem fit: ut,

Præs. Imperf. Perfectum.

I bär } hav born fero.
2 } bör

Præs. Imperf. Perfect.

I drink } I hav drunk paragogicè.
2 } drunk } drunkn bibo.

Præs. Imperf. Perfectum.

I wär } I hav worn tero itemq; in reliquis.
2 } wör

To kläv findere, unicum est (quod memini) commune
prima cum tertiã coniugatione: ut, I kläv, I kleft, I hav
kleft; & I kläv, I kläv, I hav klövn.

Est & in hac coniugatione quedam figurativa luxu-
ries: ut,

I flv } hav } fled.
2 } fled } flövn.

Volo, volabam, volavi.

I strjk

I strjk, I } sträk } I hav } strikn
ferio, } strik } } struk, & per paragonem.
} strök } } strukn
} strak }

I bräk } } I hav brökn.
I brök } }
frango, } olim brast }
} Occidentaliter briik }

Quaedam ambigua, sunt quadantenus inflexa univo-
ca: ut,

I söu } sero } I söud } serebam } I hav } söun seu.
} suo } } suebam } } söud sui.

I l } iacio } I } lai iacebam } I hav } ljn iacui.
} mentior } } ljd mētiebar } } ljd menti-
tus sum.

Compositio nonnunquam mutat coniugationem: ut, I
hav habeo, I had habebam, est secundæ; at tu bihav se-
gerere, est coniug. primæ.

Et quum maxima lingue Anglicæ difficultas in nominum Declina-
tione & verborum Coniugatione sita sit; quas quidem ego primus
mortaliū, adeo explicatè indicavi, ut nihil lucis, nihil facilitatis affer-
ri possit: spero equidem Lexicographos, Houlettos, Baretos, Ride-
ros, Minshæos, cæteros, nullum dictionarium Anglico-latinum in vul-
gus elaturos, quo exterorum hominū studia promovere velint, in quo
ista sedulè non indicenter. In primâ nominum declinatione adnote-
tur numerus pluralis: ut, a mous mus, plur. mjs; in alijs, satis sit dixisse
decl. 2^a, rut 3^a. In Verbis etiam, si vox sit Coniugationis 2^a, aut 3^a, in-
flectatur: ut, tu tāk capio } tük, I hav tāk Coni. 2^a; I forget obliuiscor,
I forgat, aut forgot, I hav forgotn Coni. 3^a. In primâ satis sit illud signi-
ficasse, nisi aliquam habeat anomaliam. Id ipsum edicerem de compa-
ratione irregulari, nisi existimarem me illam satis edocuisse.

Formatio temporum in Actiuis; &
Neutris.

Infinitiu præsens est thema & fundamentum cetero-
rum: ut, tu paint pingere.

Præsens Indicatiui formatur ab Infinitiuo, abiecto sig-
no infiniti tu, & apponendo personam primam singula-
rem: ut, I paint pingo. Vnicum tu bi esse, facit I am
sum.

Futurum formatur à Præsenti, per signa shal, aut wil
in Indicatiuo; shal in Imperatiuo; herafter, in Poten-
tiali, & Infinitiuo.

Imperfectum formatur à præsentis; seruatâ, aut mutatâ
figuratiuâ in singulis coniugationibus, ut supra dictum
est.

Perfectum, & Indefinitum, eadem sunt cum Adiecti-
uo verbali passiuo: & inde sunt per signa apposita, Häv,
Perfecto, & Had, Indefinito.

Indefinitum plerumque rem infectam significat, nisi in-
terrogatiuè, aut post aduerbium usurpetur: deficit etiam
in omnibus modis post Indicatum: in alijs modis, si usus
venit, utimur Indefinito Indicatiuo, aut etiam perfecto
Potentiali, aut Infinitiuo: ut legissem quidem si animad-
uertissem, I miht häv red it indid, if I had mjnded it.

Verborum variatio facillima est. Aut enim per signa
fit, aut per terminationes. Terminationes sunt in secundâ
Præsenti Indicatiui (est) in tertîâ (eth.) Secunda item
Persona Imperfecti fit à primâ addito (st,) aut est). Sic
omnis terminationû differentia in singulari tantum nu-
mero reperitur. Numerus enim pluralis in omni per-
sonâ idem est cum primâ personâ singulari. Atque præ-
ter

ter illa in ing, & er: plures à verbo terminationes non
sunt.

At quamuis in personarû & numerorum formis, tanta
terminationum varietas non sit apud nos, quanta in alijs
linguis: per signa tamen, ut in nominibus, sic & in ver-
bis, omnia animi sensu affatim deprimimus.

Sunt autem signa partim personæ, de quibus supra, par-
tim ipsa verba anomala, aut defectiua. Anomalorû prin-
ceps est verbum substantiuum tu Bi esse. quod tamen quia
per signa inflectitur, signa ipsa imprimis variabimus. Sig-
na sunt Temporum, & Modorum. Temporum shal, wil,
häv, had, di, did. Shal, Latino verbo verti possit, futu-
rus, aut debebo; & sic inflectitur;

Fut.	Indic. debebo, debebis	hi	shal	debebit,
Imperat.	I shal, ðou shalt	yi	shal	debebitis,

Potentialis modi.

Imperf.	deberem, deberes	hi	debere	mus,
Imperf.	I shüld, ðou shüldest	yi	shüld	nt.

Cætera deficit.

Shüldest per syncopam shüld'ft; que quidem non in
signis tantum, sed in omnibus etiam verbis Actiuis &
Neutris locum habet; in secundâ (inquam) singulari sic
terminatâ; usque adeo ut in aliquibus, vox syncopata
duntaxat in usu sit: ut, ðou lüvedst, non lüvedest. ðou
mai'ft

maist, non maieft. *Forma defectiui I wil.*

Indicatiui futurum.

Volam, voles, volet,	} Plur.	} wi } yi } dei }	} wil }	} volemus, voletis, volent.
I wil, dou wilt, hi wil,				

Potentialis imperfectum.

Vellem, velles, vellet	} Plur.	} wi } yi } dei }	} velle }	} ma-
I wüld, dou wüld'ft, hi wüld,				

Si wil significet iubeo, *Actiuum est; regulare coniugationis primæ: ut, I wil, dou wileft, hi wileth, iubeo, iubes, iubet: I wiled iubebam, dou wiledit iubebas, &c. ad exemplum verbi tuluu, ut post sequitur.*

Forma signi hāv,

Indic.	} Perf. I hāv, dou hast, hi hath, wi, yi, dei hāv.

Et licet hæc merè signa videantur, potius quàm desumpta à verbo perfectò I hāv habeo, I had habebam, I hāv had habui; possunt tamen ubique verti per habeo: ut, I hāv loved her; ad verbum, habeo illam amat am; ad sensum nostrum, habui illam amat am, aut illam in amore habui: sic I had thöuht, si verbum verbo reddas, habebam putatum, apud nos est, In animo habueram.

Supersunt adhuc signorum tempora duo; dü, & did omnis omnino verbi Presenti Actiuo, & Imperfecto annexa, si signa excipias & anomalü tu bi. Sed quum verbum rem simpliciter fieri significet; hæc actionis circumstantiam, vehementiam, tarditatem, & similia declarant: ut,

ut, I tēch doceo, I dütēch. i. in docendo totus occupatus sum: I ran currebam; I did run. i. sedulo, fortasse coactus, aut ita ut non ambularem. Et quia in hac loquendi formulâ intellectio quedam est, proinde hæc signa his temporibus sæpenuerò desunt.

Obserua figuratiuam presentis, semper manere in imperfecto formato per did, idque in omni coniugatione: ut ab I think cogito, I thöuht aut I did think cogitabā, Coniug. 2^a. I forget obliuiscor; I forgat, aut I did forget, 3^a. sequitur forma inflexionis.

Indic.	} ago, agis, agit,	} Plur.	} wi } yi } dei }	} ag }	} imus, itis, ant.

Imp.	} agebam, agebas, agebat,	} Plur.	} wi } yi } dei }	} ageba }	} mus, tis, nt.

De signis modorum.

Indicatiuus signis caret: sed rem aperte esse, aut non esse; fieri, aut non fieri significat.

Imperatiui signa sunt in presenti let, sine aut fas; in futuro shal.

Potentialis signa mai, mjt, kan, küld, shüld, etiam & wüld. Infinitiu, tu.

Potentialis	} Liceat aut possim, possis	} hi }	} posse }	} mus, tis, en.

Imperf.

Imperf. $\left\{ \begin{array}{l} \text{possem, posses,} \\ \text{I mjt, } \delta\text{ou mjt'ft} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{hi} \\ \text{wi} \\ \text{yi} \\ \text{\delta ei} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{posse} \\ \text{mjt} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{mus,} \\ \text{tis,} \\ \text{nt,} \end{array} \right\}$

Potentialis.

Præsens $\left\{ \begin{array}{l} \text{I kan,} \\ \text{\delta ou kanft,} \\ \text{hi kan,} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{possim} \\ \text{possis} \\ \text{possit} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{wi} \\ \text{yi} \\ \text{\delta ei} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{possi} \\ \text{kan} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{mus} \\ \text{tis} \\ \text{tis.} \end{array} \right\}$

Imperf. $\left\{ \begin{array}{l} \text{I küld,} \\ \text{\delta ou küldft,} \\ \text{hi küld,} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{Plur.} \\ \text{wi} \\ \text{yi} \\ \text{\delta ei} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{küld,} \\ \text{possem,} \end{array} \right\}$

Hec de signis: sequitur anomalum Tu Bi.

Indicatiui.

Præsens $\left\{ \begin{array}{l} \text{I am sum,} \\ \text{\delta ou art es,} \\ \text{hi is est,} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{Plural.} \\ \text{wi} \\ \text{yi} \\ \text{\delta ei} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{är} \\ \text{estis,} \\ \text{sunt.} \end{array} \right\}$

Futur. $\left\{ \begin{array}{l} \text{I shal} \\ \text{\delta ou shalt} \\ \text{hi shal} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{bi} \\ \text{ero,} \\ \text{eris,} \\ \text{erit,} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{Plur.} \\ \text{wi} \\ \text{yi} \\ \text{\delta ei} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{shal} \\ \text{bi.} \end{array} \right\}$

Imperf. $\left\{ \begin{array}{l} \text{I waz eram,} \\ \text{\delta ou wazt eras} \\ \text{hi waz erat,} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{Plur.} \\ \text{wi} \\ \text{yi} \\ \text{\delta ei} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{wër} \\ \text{eramus,} \\ \text{eratis,} \\ \text{erant.} \end{array} \right\}$

Perf. $\left\{ \begin{array}{l} \text{I hav} \\ \text{\delta ou haft} \\ \text{hi hath} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{bin,} \\ \text{fui,} \\ \text{fuisti,} \\ \text{fuit,} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{Plur.} \\ \text{wi} \\ \text{yi} \\ \text{\delta ei} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{hav} \\ \text{bin.} \end{array} \right\}$

Indef.

Indef. $\left\{ \begin{array}{l} \text{I had} \\ \text{\delta ou hadft} \\ \text{hi had} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{bin} \\ \text{fueram} \\ \text{fueras} \\ \text{fuerat} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{Plural.} \\ \text{wi} \\ \text{yi} \\ \text{\delta ei} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{had} \\ \text{bin.} \end{array} \right\}$

Imperatiui.

Præs. $\left\{ \begin{array}{l} \text{Let mi bi sim,} \\ \text{bi } \delta\text{ou sis, es,} \\ \text{let him bi sit.} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{Plural.} \\ \text{let us bi simus,} \\ \text{bi yi este,} \\ \text{let dem bi sint.} \end{array} \right\}$

Futurum $\left\{ \begin{array}{l} \text{Dou shalt bi esto} \\ \text{hi shal bi esto,} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{Plural.} \\ \text{yi} \\ \text{\delta ei} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{shal} \\ \text{bi,} \\ \text{estote,} \\ \text{sunto.} \end{array} \right\}$

Potentialis.

Præs. $\left\{ \begin{array}{l} \text{I mai bi sim} \\ \text{\delta ou maist bi sis} \\ \text{hi mai bi sit} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{Plural.} \\ \text{wi} \\ \text{yi} \\ \text{\delta ei} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{mai} \\ \text{bi} \\ \text{simus,} \\ \text{sit is,} \\ \text{sint.} \end{array} \right\}$

Futurum idem est perpetuo cum presenti, addito singulis personis herafter posthac: ut, I mai bi herafter sim posthac; aut fueris; \delta ou maist bi herafter fueris, &c.

Imperf. $\left\{ \begin{array}{l} \text{I mjt} \\ \text{\delta ou mjtft} \\ \text{hi mjt} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{bi} \\ \text{essem,} \\ \text{esses,} \\ \text{esset,} \end{array} \right\}$

Pluraliter $\left\{ \begin{array}{l} \text{wi} \\ \text{yi} \\ \text{\delta ei} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{mjt} \\ \text{bi} \\ \text{essemus,} \\ \text{essetis} \\ \text{essent.} \end{array} \right\}$

Perfectum $\left\{ \begin{array}{l} \text{I mjt} \\ \text{\delta ou mjtft} \\ \text{hi mjt} \end{array} \right\}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{hav} \\ \text{bin} \\ \text{fuerim,} \\ \text{fueris,} \\ \text{fuerit.} \end{array} \right\}$

H

Plural.

Pluraliter $\left\{ \begin{array}{l} \text{Wi} \\ \text{yi} \\ \text{dei} \end{array} \right\} \text{mjkt hav bin} \left\{ \begin{array}{l} \text{fuerimus,} \\ \text{fueritis,} \\ \text{fuerint.} \end{array} \right.$

Infinitiu.

Præsens, tu bi esse; *Futurum*, tu bi herafter fore; *Perfectum* tu hav bin fuisse; *Participiū præsens*, biing ens.
Hæc de signis: sequuntur.

Paradigmata verborum Perfectorum
 Actiuorum, & Neutorum, in tribus
 coniugationibus.

Modi indicatiui.

Tempus Præsens $\left\{ \begin{array}{l} \text{lur amo} \\ \text{téch doceo} \\ \text{spék dico.} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{luvest amas} \\ \text{téchest doces} \\ \text{spékest dicis.} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{lur eth} \\ \text{técheth} \\ \text{spéketh} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{hi} \\ \text{wi} \\ \text{yi} \\ \text{dei} \end{array} \right\}$
amat, docet, dicit aut loquitur.

Plural. $\left\{ \begin{array}{l} \text{lur amamus} \\ \text{wi téch docemus} \\ \text{spék dicimus.} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{lur amatis} \\ \text{yi téch docetis} \\ \text{spék dicitis.} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{lur} \\ \text{téch} \\ \text{spék.} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{dei} \end{array} \right\}$
amant, docent, loquuntur.

Notiones.

1. *Secunda persona singularis patitur syncopam: ut,* dou lur'ft, spek'ft. *Syncopa autem nullus locus est in verbis exeuntibus in s, sh, aut duplici consonante x, z, ch, g: ut,* dou pafest præteris, dou washest lauas, dou waxest crescis, dou touzest susq; deq; versas, dou téchest, dozes, dou changeft mut as: non dou past, dou washft, &c.

2. *Tertia*

2. *Tertia etiam persona apocopatur per s, aut z. ut,* hi lurv, hi spēks. *In terminationibus autē supradictis e, non abijcitur, sed th, migrat in z: ut* hi tēchez, hi changez. *Hinc excipe anomala* hav, hast, hath, hi did, *de quibus ante.*

Futur. $\left\{ \begin{array}{l} \text{I shal} \\ \text{aut} \\ \text{wil} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{lur} \\ \text{téch} \\ \text{spék} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{dou shalt} \\ \text{aut} \\ \text{wilt} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{lur} \\ \text{téch} \\ \text{spék} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{hi shal} \\ \text{aut} \\ \text{wil} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{lur amabo,} \\ \text{téch docebo,} \\ \text{spék dicam.} \end{array} \right.$
Plur. wi, yi, dei, shal aut wil lur, téch spék.

Vox futuri nihil mutat: & semper eadem est cum primâ præsentis.

Imperf. $\left\{ \begin{array}{l} \text{lur ed} \\ \text{tauht} \\ \text{späk,} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{dou} \\ \text{xou} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{lur edft} \\ \text{tauhtest} \\ \text{späkest,} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{hi} \\ \text{wi} \\ \text{yi} \\ \text{dei} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{lur ed, amabam,} \\ \text{tauht, docebam,} \\ \text{späk, loquebar.} \end{array} \right.$

Secunda tantum singularis differt à cæteris per est; aut e, elisâ per st: ut, dou tauht'ft, dou späk'ft.

Perf. J hav $\left\{ \begin{array}{l} \text{lur ed} \\ \text{tauht} \\ \text{spökñ} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{xou} \\ \text{hast} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{lur ed} \\ \text{tauht} \\ \text{spökñ} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{hi} \\ \text{hath} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{lur ed, amassi,} \\ \text{tauht, docui.} \\ \text{spökñ, dixi,} \end{array} \right.$
Plur. wi, yi, dei, häv lur ed, tauht, spökñ.

Indefinitum $\left\{ \begin{array}{l} \text{I had} \\ \text{tauht} \\ \text{spökñ} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{xou} \\ \text{hadft} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{hi} \\ \text{wi} \\ \text{yi} \\ \text{dei} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{had} \\ \text{tauht docui} \\ \text{spökñ dixi} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{lur ed amavi} \\ \text{erans.} \end{array} \right.$

Licet hæc duo Tempora ab Adiectivo Verbali passivo formentur, per signa hav, & had: obseruandum tamen in

illis verbalibus qua in n, impurum desinunt, illud n, in
 hu Temporibus aliquando neglgi, quod in Adiectiuo
 negligendum non est: ut, J h w, aut had spök tu him
 dixeram illi; non autem it is spök adröd, sed spök n,
 emanauit in vulgus. Nec licet scribere it is writ, sed
 writ n, scriptum est: quamuis dicas J h w writ tu him
 scripsi ad eum. Dixi aliquando, quia aliquando audias
 utrumque, J h w brök fregi, & it is brök fractum est,
 aut utrobique brök n.

Datur quidem hac sermoni venia, quia id sibi assumit, ut usurpet hau
 spök, writ, brök. sed nemo disertus ita scribat.

Modi Imperatiui.

Tempus Praesens	let mi	luv amem tëch doceã spëk dicam	luv tëch spëk	du	ama doce dic	let him	luv amet tëch doceã spëk dicã.
Plural.	let us	luv amenus tëch doceam spëk dicamus	luv tëch spëk	yi	amate docete dicite,	let em	luv ament tëch doceã spëk dicãt.

Secunda persona in uocative admittit dü; & nominati-
 uum accentuatum verbo preponit: ut, dü ðou red lege tu
 dü yi tëch docete vos.

Fatur.	ðou shalt	luv amato tëch doceto spëk dicito,	hi shal	luv amato tëch doceto spëk dicito	ille.
--------	-----------	--	---------	---	-------

Plural.	yi shal	luv amatote, tëch docetote, spëk dicitote,	dei shal	luv amanto tëch doceto spëk dicito.
---------	---------	--	----------	---

Poten-

Potentialis modi.

Tempus Praes.	J mai	luv tëch spëk	du maist non	luv tëch spëk	hi wi yi ðei	mai	luv amem, tëch doceã, spëk dicã.
------------------	-------	---------------------	-----------------	---------------------	-----------------------	-----	--

Futurum inde fit, addito singularis personis hërafter:
 ut, J mai luv hërafter, du maist luv hërafter, hoc est
 amem posthac, sine amauero, ris, &c.

Imperf.	J mjht	luv tëch spëk	du mjhtst	luv tëch spëk	hi wi yi ðei	mjht	luv ama tëch doce spëk dice
---------	--------	---------------------	-----------	---------------------	-----------------------	------	-----------------------------------

Perf.	J mjht hau	luved, tauht, spök n,	du mjhtst hau	luved tauht spök n	hi wi yi ðei	mjht hau	luved, tauht, spök n.
-------	---------------	-----------------------------	------------------	--------------------------	-----------------------	----------	-----------------------------

Amauerim, docuerim, dixerim, ris, erit, &c.

Modi Infinitiu:

Praesens	tu	luv amare tëch docere spëk dicere,	Quod etiam est futurum, addito hërafter: ut, tu	luv tëch spëk	hëraf- ter.
----------	----	--	---	---------------------	----------------

Amaturum, docturum, dicturum esse.

Perfectum. Tu hau
 luv amauisse,
 tauht docuisse,
 spök dixisse.

Per praesens Infinitiu reddimus supinum prius, futu-

rum in rus, & gerundium in dum: ut, tu luv; amare, amatum, amaturus, amandum.

Adiectiva verbalia Activa } luvig amans, }
 } tēching docens, }
 } spēking dicens: }

Hac in omni coniugatione ab ipso themate formantur, adiecto ing; quemadmodum etiam & Nomen agentis apposto er: v, a luvig, a tēcher, a spēker, amator, doctor, qui loquitur; quam formam etiam & illa a substantivis enata sequuntur: ut, a forest saltus, forester saltarius: a kloth pānus, Klöier lanarius, a köl carbo, kolier carbonarius.

Hinc etiam sunt Gerundia: illud in di, per signum genitivi casus of; illud in do, per signum ablativi in: ut, of luvig amandi, in luvig amando.

Adiectiva verbalia passiva } luvig amatus, }
 } tauht doctus, }
 } spēkn dictus. }

Hac semper exeunt in d, t, aut n; servatā aui mutatā figuratiuā Presentis cum adiunctā consonā; ut supra in coniugationibus dictum est.

Vox passiva fit per variationem temporum verbi substantivi tu bi, cum adiectivo verbali passivo. Exempla.

Præsens. } luvig, } } luvig, } } luvig, amor. }
Jam } tauht, } } tauht, } } tauht, doceor. }
 } spēkn, } } spēkn, } } spēkn, dicor. }

Plural.

Plural. } wi ar } luvig, } } luvig, } } luvig, }
 } tauht, } } tauht, } } tauht, }
 } spēkn, } } spēkn, } } spēkn, }

Et quum unum omnium modorum, & temporum verba- le sit; satis erit primam personam exemplo posuisse; cetera, ex forma verbi tu bi, adiectivo subiuncto, apparebunt.

Fut. I shal bi tauht, aut J wil bi tauht, docebor.

Imperf. J was tauht, ðou wast tauht, hi was tauht: wi, yi, ðei wer tauht, docebar.

Perf. J hav bin tauht, fui doctus.

Indefinitum, I had bin tauht, fueram doctus.

Imperatiui.

Præsens, Let mi bi tauht, docear; bi ðou tauht, docere, let him bi tauht, doceatur: Plural. let us bi tauht, doceamur; bi yi tauht, docemini; let ðem bi tauht, doceantur.

Futurum, ðou shalt bi tauht, docetor tu; let him bi tauht, docetor ille: Plural. yi shal bi tauht, doceminer, ðei shal bi tauht, docentor.

Potentialis.

Præs. I mai bi tanht, docear.

Futurum. I mai bi tauht: hērafter, fuero doctus.

Imperf. I m,ht bi tauht, essem doctus.

Perf. I m,ht hav bin tauht, doctus fuerim.

Modi Infinitivi.

Præsens. tu bi tauht, doceri.

Perfectum. tu hav bin tauht, doctum fuisse.

Futurum. tu bi tauht hērafter, doctum iri.

Supinum prius idem prorsus est cum presenti infinitivo activo; posterius cum passivo: quā etiam voce reddimus

mus verbalia in bilis & dus: ut, tu bi tauht doeri, do-
ctu, docendus, docilis.

Defectiua.

Frater signa que diximus, & anomalum tu bi, quod
ipsum etiam signum est in tota forma passiva; paucula no-
bis sunt defectiua: que sequuntur.

I wot scio, dou wotst, raro hi wots, wi, yi, dei wot:
Borealibus sapias in usu est o, in a, verso. Eodem sensu
est I wit scio: sed wjt ut upero fere euanuit.

I wist sciebam, in alyis personis nil variat; dou wist, yi
wist, wi, yi, dei wist: cetera desunt.

I trou reor, dou troust, hi trouz, (he autē diuē perso-
ne rariū usurpantur) wi, yi, dei trou: sed interrogat se-
pius hoc uerbum quam indicat. Eius uerbale anomalum
trv ratus, reliquis modis & temporibus caret. Koth uel
quoth, ab antiquo cweth, uoce maioribus nostris inflexa,
cweth, cwethest, cwetheth: in qua, inquis, inquit: nunc
manet inuariabile: ut, quoth I, quoth dou, quoth hi,
quoth wi, &c. in qua, inquis, &c. ad res ante dictas re-
fertur; ut, must debeo uel oportet, ad res futuras. Inuari-
abile etiam est must, sed nominatiuum sequitur, more ali-
orum uerborū; ut, I must, dou must, hi must, wi must,
yi must, dei must: oportet me, te illum, &c.

Hjht nomino, aut nominor, in presenti tantū Indiciatio
ualet. I hjht, dou hjhtst, hi, wi, yi, dei hjht. hinc bi hjht
nuncupo aut uoueo: et a nam nomino, I binemt nuncupa-
ui, fere defecerunt. sic hail, et al hail omnis salus, pro sal-
ue, saluete: tamen hail saluus, apud Norfolcienses etiam
obtinet. I go eo, uerbum integrū est coniugationis primae,
nisi quod careat imperfecto: patres nostri substituerunt

Iyed,

I yed, aut I yod ihā; nos I went, dou wentst, hi, wi, yi,
dei went, a uerbo adhuc nautis usitato tu wend, uerto.

Perfectum I hau gön iui, &c. Sed eius compositum, tu
förgö amitto, Imperfectum omnino non agnoscit: at tu
förgö precedo, uerbi simplicis formam subsequitur. De-
fectiua illa mai, & kan possum; & wil uolo (que signa
diximus, reliqua tēpora & modos suppleunt per anomalis
tu bi, & adiectiua cognate significationis: ut I kan, aut
I mai possum, aut posim. I küld, aut I mjht, poteram, aut
possem. Indicat:

Perf. I hau bin äbl potui.

Indef. I had bin äbl potueram.

Futuruu. I shal bi äbl.

Potentialis Perf. I mjht hau bin äbl potuerim. Futu-
ram, I maibi äbl herafter potuero. Infinitiuu praesens, tu
bi äbl posse. Sic I wil uolo, aut uolam, I wüld uolebam
aut uellem. Indic. Perfectum I hau bin wiling uolui:
I had bin wiling uolueram, &c. Hinc compositū unum
I nil nolo, & I nould nolebā, ueteribus frequens erat. Sed
quemadmodū hoc uerbum nil, sic etiam illa que usitata
sunt, per adiectiua circumloquimur: ut, I am unwiling
nolo, I am wiling uolo, I am äbl possum, I am mör wil-
ing malo: quorum omnium una forma est in reliquis Mo-
dis, & Tēporibus, quā modo diximus. Shal, uel: shüld
nullo modo variatur, dü, & häv, a uerbis perfectis desu-
muntur.

Sic coniunctiones doht, aut aldoht quamuis, so dat mo-
do, eksept nisi, if si, but if at si, ad fuerint; modus poten-
tialis signa sua mai, kan, &c. saepenumero amittit.

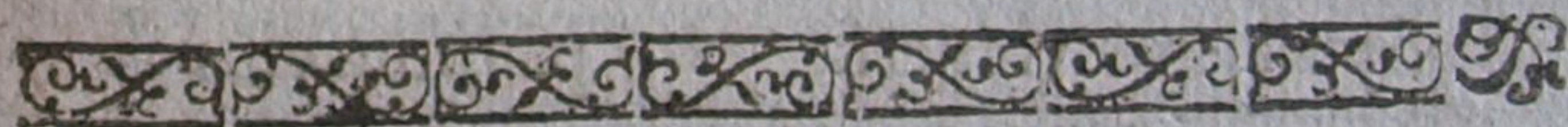
Atque hæc est uerborum nostratium forma, quatenus cum Latinis
analogiam habent: Sed uti omnis alia liugua, sic etiam Anglica suos
habet

bet idiotismos, qui Latine vix, aut omnino reddi non possunt. Vnum in tempore coniunctiuo futuri praeterito: vt *When I shal hau tauht mj skolar, I wil kum tu yu*, ad sensum aliqualem, quum finem fecerim docendi discipulos meos, veniam ad te. Neque per docuerim, nec per docuero, expresse satis dicitur: quia [*shal hau tauht*] est temper docuero, expresse satis dicitur: quia [*shal hau tauht*] est tempore vtriusque. Illud igitur. Quum Karthaginem deleueris, triumphum egeris, censorque fueris, & obieris legatus Aegyptum; delegere iterum absens consul: ad rei sensum sic melius explicatur, quam aut gestu Roscius, aut ipse orator omni copia adhibitam indicare potuerit. *When Dou shalt hau wasted Karthage, when Dou shalt hau ended Dj triumph, and shalt hau bin Senator, and governed Egypt, and Listenant: Dou shalt bi chuzn konsul De sekond tjm in Djn absens.* Sed latissimus est vsus adiectiuu verbalis actiuu. Hinc enim non gerundia tantum, & illa quae Ebraei formant per כתיב; sed innumera etiam alia indicantur. Et quia omnia huiusmodi sunt cum tempore substantiuu (actione enim in illo tempore significant de quo instituitur sermo) difficillimum erit, Latine vim eorum explicare. Accedunt quidem illa proximè, quae per [antia] aut [entia] fiunt à verbalibus; deinde illa à supinis in [io] sed huiusmodi non sunt vbique obuia; vt, *Mj luring and sparing of yu, maks yu De mirs.* Verbum verbo reddere non licet, mea amantia & parcantia vestri, vos deteriores reddit; si amor & indulgentia dixeris, sensum peregrinum attuleris. Tertius est idiotismus in Neutris; quae quidem nobis paucula sunt; quia pleraque Passiuorum etiam formam induunt, nonnulla etiam significationem. Vt *Dus iz mj welth etn and drunk out*: sic mea copia editur & ebibitur. *I am run out of breath*, est sensu temporis perfecti cucurri, & praesentis donec anhelus sum. Quaedam eodem sensu & Neutra sunt, & Neutro-passiuu; vt, *I kam bi Der*, aut *I was kum bi Der beför yu*, huc veniebam ante te.

Impersonalia natura pauca sunt, it rainz pluit, it thunderz tonat, it waxeth dai diescit; it drauz toward njht noctescit, &c. tamen à personalibus multa fiunt, iisque vt plurimum neutris, si tertiae personae singulari praeponas articulum neutrius generis, it: vt, it bikumeth decet, it hapneth accidit, it chaunfeth cotingit, &c. Quaedam ab adiectiuis fiunt, cum verbo iz; & haec sunt aut passiuu, vt, it iz said dicitur, it iz reported fertur, it iz giuon out spargitur in vulgus; aut neutra: vt, it iz manifest patet, it iz lauful licet, it iz mit conuenit, it iz sertain certu est,

Horius

Horius autem variatio satis patet à tertia personae singulari Verbi tu bi: vt, it iz said dicitur, it waz said dicebatur, it hath bin said dictu fuit, it had bin said dictu fuerat, it wil bi said dicetur. Caetera persequere in forma Verbi tu bi. In alijs habenda ratio est coniugationis ipsius Verbi unde desumpta sunt: nam pro mutatione characteristicae, aut adiunctae consonae, variatur ipsu Impersonale; vt, in prima coniugatione: it bisimeth decet, it bisimed decebat, it hath bisimed decuit, it had bisimed decuerat, it shal bisim decebit, &c. In secunda, it bikumeth decet. Fut. it wil bikum. Imperf. it bikam. Perf. it hath bikum. Indef. it had bikum. Modus Imperat: Praes. Lec it bikum. Fut. it shal bikum: Potentialis Praes. it mai bikum. Fut. it mai bikum herafter. Imperf. it mjht bikum. Perfectum, it mjht hau bikum: Infinitiuus Praes. tu bikum. Sin inflexio fiat per duth, & did, nulla est figuratiua mutatio; vt ante in personalibus dictum est: vt, it duth bikum, it did bikum, it hath bikum, &c.

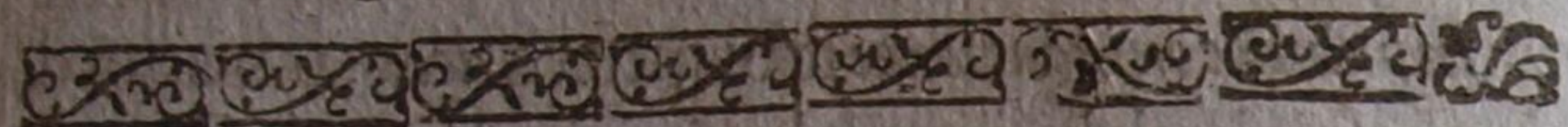

CAP. XIII.

De Consignificatiuis.

Vox consignificatiua articulos comprehendit, Aduerbia item, Coniunctiones, Praepositiones, Interiectiones. Articuli praepositiuu sunt tantum a, & de: relativi, siue subiunctiuu inter personalia satis apparuerunt. De aduerbijs illud vnicum adnotandum, omnia ferme adiectiuu aduerbia scere adiecta particulali, vt à lauful legitimus, laufull legitimè; à kurteus humanus, kurteus-

ly humaniter; à trim nitidus, trimly nitide. Et sic respon-
detur Latinis inter, & e; ut, a felix hapi, feliciter hapily;
à doctus lerned, doctè lernedly. Et quia in his invariabi-
libus nihil difficultatis est, prater ipsam vocum cognitio-
nem, classes enim eadem sunt, ut vsus idem qui Latina,
& alijs linguis; ad lexicographos harum rerum studiosum
lectorem ablegabo.

Syntaxis est tertia

Logonomie pars, de vocum constructione. Eius regu-
las precipue tradam, quæ lingue Anglica sunt homoge-
neæ: quæ autem ex Latini sermonis regulis innotescere
possunt, eas subindicasse satis habeo, aut etiam omnino
neglexisse.

CAP. XIV.

Syntaxeos vniuersæ ^{diagrammæ} primum eius
genus expeditum.

Syntaxis est simplex; aut schematistica: simplex, quæ vul-
gò inter scribendum utimur & loquendū: schemati-
stica, siue figurata est; quæ necessitatis, aut ornatu gratiâ,
aliquo sermonis lumine enitescit. Est etiam syntaxis ora-
tionis soluta, aut numeris adstricta. Cuiuscunq; modi au-
tē sit, est Absoluta, Cōuenientia, aut Rectionis. Absoluta.

1. Omnia Substantiua absolutè cum alijs construi
possunt: ut, De gud examplz of pärents, ouht to bi a
rvl of lifestu de children. Bona exempla parentum, de-
bent.

bent esse vitæ norma liberis. hic examplz absolutè cum
alijs construitur.

2. Adiectiua siue substantiuis posita, modus item in-
finitiuus, nonnunquam etiam vox consignificatiua, sepe
clausula siue membrū, Substantiuorū syntaxin sequuntur.

3. Nominatiuus absolutus apud Anglos ita usurpatur,
viti apud Latinos Ablatiuus: ut, I biing präzent, hi
durft not hau dun it; me präsent, hoc facere ausus non
fuisse. Hi biing intrubl, hiz frindz forluk him. Illo
molestijs implicato, amici eum deseruerunt.

4. Laus & vituperium absolutè in genitiuo usurpa-
tur: ut, hi iz a man of a grët spirit, vir est magni animi.

CAP. XV.

Secunda Syntaxeos species.

EA est conuenientia: Estque triplex: ut, in dato superius
Exemplo, De gud examplz of pärents, ouht tu bi a
rvl of lifestu de children: prima est adiectiui gud, cū sub-
stantiuo examplz; secunda, Verbi ouht, cum nominati-
uo; tertia, Substantiui eodem casu appositi rvl. neque ultra
est vlla syntaxis conuenientia.

1. Adiectiua quia nec casibus, nec numero mobilia sunt,
(numeralibus exceptis) non possunt cum Substantiuo non
coherere: ut, a lerned man vir doctus; lerned men vi-
ri docti.

2. Substantiua sterilia, id est, quæ nullum adiectiui fœ-
tum pepererunt, ipsius adiectiui vicem supplent: ut, de sc-
water aqua marina, a peuter-falt salinum stanneu; quæ
se,

ſe, & peuter, adiectiua non producunt.

3. Propria multa sterilia sunt, & steriliū vicem subeunt: ut a London dj tinctura Londinensis, an Oxford gluz cheirotheca Oxoniensis, Kōts wōuld wul la-na à montibus Dobunorum, a Wiſam pjk lucius Withamensis, Wustershir salt sal Vigorniensis. Quadā tamen adiectiua habent: ut, a Frensh Kroun aureus Gallicus, Spanish wjn vinum Hispanicum, an Indian fig ficus Indica; à Frāns, Spain, India, sine Ind.

4. Ex numeralibus, Cardinalia cum Substantiis aliquoties non coherent; nempe in spacij, aut temporis mensurā: ut, thri füt hjf tres pedes altus, aut alti; tuenti yēr, aut tuenti yēr z öld viginti annos natus; a hors thirtin handful, aut thirtin handfulz hjf equus tredecim palmos altus; Ihav wākt fju mjl, aut mjlz, ambulavi quinq; miliaria, ubi füt singulare tantūm est; reliqua yēr handful mjl, aut singularia esse possunt, aut pluralia. Reliqua temporis; a minvt minutum; an ouer hora, a dai dies, an āz et as: & spacij, an insh uncia, finger digitus, a span spithama, a yērd trium pedum virgula, an el ulna, duorum cubitorum mensura; a pās passus, a pērch pertica, an āker iugerum, a furlong stadiūm, hanc anomalā non admittunt; ut nec illa priora, nisi adsit adiectiuum mensuram subindicās; ut, long longus, wjd amplus, bröd latus, thik crassus, dip profundus, &c. aut huiusmodi aduerbia ouer supernē, abut suprà, under infra, &c. Pretij nomen etiam in mensurā est si aestimetur minis: ut, It stands mi in ten pound, aut ten poundz, stat decem minis. Reliqua pretij nomina pens, shilingz, &c. regularia sunt.

5. Atque ut Lectori satis faciam Numeralia attexam, eorumque syntaxin. ōn 1, tü 2, thri 3, föur 4, fju 5, six

ſix 6, sevn 7, aiht 8, njn 9, ten 10, elevn 11, tuelv 12, thirtin 13, föurtin 14, fiftin 15, sixtin 16, sevnin 17, aihtin 18, njntin 19, tuenti 20, thiri 30, forti 40, fifti 50, sixti 60, seonti 70, aihti 80, njnti 90, a hundred 100, tü hundred 200, thri hundred 300, &c. a thouzand 1000, tü thouzand 2000, &c. a milion 10000. In numeris compositis maior precedit minorem: ut, tuenti ōn 21, thirti tü 32, forti thri 4, a thousand six hundred and aihtin, 1618, &c. ad 100000. & deinceps; aut contra, minor maiorem; ut, ōn and tuenti, tü and thirti, thri and forti, six and fifti, njn and fifti 59. Sed ulterius hanc formam non prosequeris.

Ordinalia sunt first primus, sekond secundus, third tertius, föurth 4, fift 5, sixt 6, sevnth 7, aiht 8, njnth 9, tenth 10, elevnth 11, tuelfth 12, thirtinth 13, föurtinth &c. tuentith 20, thirtith 30, fortith 40, &c. hundredeth 100. thouzanth 1000, & sunt omnia singularia; at inflexa sunt declinationis secunda: ut, tenths decima, fiftinths decima-quinta, hundredths centenarij. In compositis, post 20. minor anteit: ut, de ōn & tuentith 21, de tü & thirtith 32, thri & fortith 43. de njn & fiftih 59, tü cessa: posthac enim maior preponitur minori; ut, de hundred fixti & seventh hjd, pagina ducentesima sexagesima septima.

Obserua in Ordinalibus compositis, omnes numeros cardinalium terminatione proferri, preter ultimum; qui ceteris ordinalium more coronidem addit.

Est nobis & alia numerationis formula per skörz; & maxime post 60. singuli autem 20. dicuntur a skör. Atq; hac numeradi ratio, et in cardinalibus valet, et in ordinalibus. Cardinalibus: ut, thri skör and ōn, tü, thri, ten, sixtin, &c. 60. et 1, 2, 3, 10, 16, &c. föur skör 80, fju skör

100, six skör, &c. ad twenti skör. i. 400: rarius inde ad fortinjn skör. i. 980; nunquam ulterius. Frequens admodum est hec numeratio per skörz, in uiris ad 200; in ouibus, armentis, & passibus, ad ultimum persequere. Sic in ordinalibus, post 60 dicas de thri skör and first, sekond, tenth, fiftinth, sexagesimus primus, secundus, decimus, decimus quintus: de föur skör and third, fourth, twelfth, sixtinth, &c. i. octogesimus tertius, quartus, duodecimus, decimus sextus: sed raro hic ultra ducentessimum progredieris.

Sunt & alie numerationes per duznz. i. dodecatemorias, per dikarz. i. decadas: & in singulis ferè officinis aliis atque aliis: quas quidè silentio inuoluere debeo logonomys, quia in Iuris descriptione continentur. An. 14. Ed. 3.

6. 1. Articuli prepositiui a, & de, solis substantiuis communibus, & eorum formam sequentibus praponuntur: ut, a King ^{Basilius}, a, aut de Quin ^{Basilius}; a aut de bodi ^{Basilius}. Si adsit adiectiuum, interponitur inter articulum, & suum substantiuum: ut, a gud man vir bonus; nisi fortè adiectiuum suo substantiuo postponatur: ut a man trv of hiz wurd vir cuius sermoni inest veritas.

2. Est autem differentia in horum articulorum usu. Nam preterquam quod a, solis singularibus adhareat, de, utrisque numeris adiungatur; Laxior quidam usus est a, quam de: quia a, indefinite, de autem strictius, & quodammodo relatiue ad id quod sequitur usurpatur: ut, a man mai si, what it iz tu dü for unthankful personz: cuius hic sensus est, Videre cuilibet licet, quid sit beneficium ingratibus conferre. Hic non licuit dixisse de man, quemadmodum ubi de solo particulari sermo est, usurpa-

bis

bis de, non a, ut De Græcian Empjr flourished inost under Alexander Græcorum imperium maxime floruit sub Alexandro.

3. Est etiam ubi locus conceditur utrisque indifferenter, nempe, quoties id quod magis uniuersaliter dicitur per a, potest etiam discretius dici per de: ut a krvel man shal not dj in pës, crudelis vir non morietur in pace: at De krvel man shal not dj in pës emfasin quandam habet.

4. Quin etiam per solos articulos sensus aliquando fit multum diuersus: ut, Tomas iz a gud man, Thomas est vir bonus, Tomas iz de gud man, id est, Thomas est maritus, aut paterfamilias. Sic a man vir, man homo: ut, homo nata est shi waz born man.

5. Eadem syntaxeos forma admittit a, aut de cum passiuo; & cum superlatiuo de tantum: ut, Innoensj iz aivr safgard Innocentia est firmum presidium: Innoensj iz de svrest safgard Innocentia est firmissimum presidium.

6. Substantiua solitaria, id est, sine ulla ad aliud relatione posita, articulos negligunt: ut, Virtv alon mäks men hapi Virtus sola beatos efficit.

7. Metalla, frumenta, herbe; que numero anomala diximus, articulum a, non accipiunt, nisi ecliptice: ut, it iz a fern, supple bush, stak, lef, &c. It iz a bréd dat nuri shech wel panis est qui bene nutrit, id est genus panis.

8. Nomina propria distinctionis causâ articulos admittunt: ut, Hi iz a Gil, id est, vnus est, cuius nomen est Gil; non autem de, nisi ^{et} ^{de} ^{talbot}. ut, de Talbot, i. princeps familie Talbotorum, aut insigni aliquo facinore illustriss: Plurali autem collectiuum adicitur de: ut, de Grehamz. i. uniuersa Grimæorum familia.

9. Propria etiam propter eclipsin assumunt de: ut, Hj

K

waz

waz droun'd in de Temz, subintellecto flumine aut aqua, in fluuio Tamisi, aut in aqua Tamisis submersus est.

10. Adiectiuus post propriam per se adicitur de: ut, Alexander de gret. Alexander ille magnus; Philip de faier Philippus cognomento Pulcer; Hektor de Trogan Hektor Troianus.

19. Adiectiuus pro substantiuus usurpatis adiungitur articulus de; ut,

De long ar lazi, de lid ar loud:

De sair ar flutish, de foul ar proud.

Procera ignaua sunt, pusilla canore.

Venustae sunt sordidae, deformes superbae. ubi, mulieres necessario subintellecta sunt. Itemque in nentris absolutis: ut, Hviz kum tu de hjest, ad summum peruenit. Jhav hit de whjt, albu percussu, pro met' a alba.

12. Vbi Substantiuum praecessit, articuli a, aut de, cum adiectiuus relatiue subiunguntur: ut, Mari no wif: for a bad on iz an endles trubl whjl shi liuz; a gud on, a lastng forou when shi iz ded. Vxorem ne ducas: quoniam mala, perpetua est molestia du viuit; bona dolorem facit indesinentem postquam mortua fuerit. Ajax, biing mad, kild de Grefianz ship: de fat, supozing dem tu bi komaunderz; de len, thinking dem tu bi komon-foldierz: Ajax insanus Graecorum oues mactauit: ratus pingues duces esse; macilentas gregarios milites arbitratus. But de fifti which had run awai, &c. At vero quinquaginta illi quos fuga elapsos esse diximus, &c.

13. Hanc formam sequuntur superlatiua: ut, among de Filosoferz, Plato waz de most lerned; inter Philosofos Plato doctissimus fuit, et coparatiua: what am I de beter for it? quid ego deinde melior? aut quanto mihi minus commodu inde redundauit? Sed quamuis hac sit usita-

ta loquendi formula, tamen de hic menaz.

Personalia quadam, sam, cum adiunctis self, & veri, Substantiuorum vicem subeunt cum articulo de; ut, de sam idem, de self sam, de veri samipsissimus. Sic hi, & shi, in discretionem sexus; ut a, aut de hi. i. mas; a, aut de shi. i. femina.

15. Possessiuus articulos excludant: ut, mj Masters buk, mei praeceptoris liber. Nominatio autem praecedenti licuit at texuisse articulum; sed nullo modo Substantiuo cui adheret possessiuus: ut, de buk of mj Master.

16. Numeralia on, tu, thri, &c. multitudinis item nota, al, omnes, everj unusquisq; mani multi nam a mani est multitudo, siue ipsa turba, & mani a man. i. magna pars hominum] sum aliquis, ani vllus, non nullus, &c. cum articulis raro conueniunt: ut, thri men tres viri, al men omnes homines, no man nullus vir. Etiam his subintellectis idē fit; ut, dei spared neider man, nor child; nec seni, nec puero pepererunt; subintellecto anj vlls. Sed a skör, a hundred, a thouzand, a milion, quia substantiuus censentur, adsciscunt sibi articulos; ut, a hundred men cetenarius hominū; at vero, tu hundred, thri hundred, &c. numerique omnes compositi, nisi relatiue capiuntur, articulos extrudunt.

17. Articuli subiunctiuus, quae & personalia siue pronomina dicuntur whu, which, dat, &c. si indefinite usurpantur, uti alia adiectiua, casu & numero cum Substantiuus coherent: si interrogatiue, aut relatiue, more Substantiuorum construuntur.

Verbum cum nominatiuo.

Sic fuit Syntaxis adiectiuorum: sequitur illa quae est Verbi cum praecedenti nominatiuo numero, & persona, coherent-

harentis. Exceptiones in anomalia Loci, 1. persona, 2. numeri, 3.

1. Interrogatio preponit verbum nominatiuo: ut, Kanst du du dis? potes tu hoc facere? & secunda persona Imperatiui presentis; ut, Luu du ama tu; tech yi docete vos. Itemque interdum fit quando verba preponitur Aduerbium hier hic, ut hier am J hic adsum. Semper in pleonasmio it, et der: ut, der kam a man tu mi venit ad me quidam. It iz mj brüder est frater meus. Sic cum Coniunctionibus nonnullis, aut positis; ut, Neider art du hi whum J liik for; Nec tu ille es quem ego expecto: aut subintellectis, ut wër J äbl tu du az yu sai. If J wër äbl si possem, Bi a wif never so shreud, hir huzband iz bound tu luu her, quantumcunq; iracunda est uxor, marito tamen cara esse debet. Pro doh a wif bi never so shreud. Quoties uocula relatione ad precedentia subindicans antecedit verbum nominatiuus non raro sequetur. ut, Dat sai J, hoc dico ego. So did our fäderz sic fecerunt patres nostri; Dus hau dei determined, sic censuerunt illi. Verum hoc non obtinet ubique. ut, so J sai sic dico.

2. Personale it id, quia aliquid substratum intelligit, verbum a primâ aut secundâ persona abripit in tertiam: ut, It iz J ego sum. It iz du dat hast dun it, Tu ille es qui hoc fecisti.

3. Verbum inter duo Substantiua diuersorum numerorum positum, cum alterutro conuenire potest, quoties ad sunt which, aut dat; que quidē aut rei relatiua sunt, aut persona: ut, de of-spring of men which iz tu kum aut etiam which ar tu kum soboles futurorū hominū, aut soboles hominum que futura est. Sin fiat reditio per whū qui vel quel quia whū, non rei, sed persona tantum relatiuis est, verbum adharebit substantiui persona: ut, de of-spring

spring of men whū ar tu kum, non whū iz. Sic etiam casus inter duo Verba, nunc cum hoc, nunc cū illo constructur: ut, Let Tomas kum in, J mēn hi dat kam yister dai: aut, I mēn him. Ingrediatur Thomas ille (inquam) qui venit heri, aut illum intelligo qui, &c.

Appositio.

Tertia Conuenientia fit Appositione. Fit autem appositio multimodis. Affirmatione: ut, a virtus king iz de chif trezvr of hiz kingdom, Rex omnibus virtutibus exaggeratus, summus est regni sui thesaurus. Questione: ut, Art don dat Enēas? Tunc ille Aeneas. Comparatione: ut, Knöulez iz beter den welth scientia melior est quam diuitie. Coniunctione copulatiua: ut, De Vniuersitiz of Oxford and Kämbrig Vniuersitates que sunt Oxony & Cantabrigie. Aut discriminatiua: ut, Neider wjn nor wimen euer mü'd him: nec uinum, nec mulieres animū eius unquam pepulerunt. Aut Exceptiua: ut, No man went in with him but J, nemo cum illo ingressus est nisi ego. Etiam, verbi vi, nominatiui diuersi aut cum copulâ, aut sine copulâ, apponuntur: ut, hiz nām iz Wiliam, Ille nominatur Wilhelmus. A Gugeon, a Smelt, a Söl, and a Samon, wer täkn äl in ön net, Gobio, Perlanus, Solea, & Salmo, in uno reti omnes capti sunt. Sic vi substantiui, etiam adiectiua multa inuicem adherent: ut, Shi iz a chäft, & a luring, & a diskrit wif, Et casta est, & pia, & prudens matrona. A käv dark, unezi, dölful kumfortles. Canea obscura, molesta, luctuosa, inconsolabilis. i. ubi nullum solatium. Et si hec ad primam conuenientie syntaxim referas, non repugno.

Nominatiui etiam ipsius vi, multa Verba in eodem tempore, numero, & personâ apponuntur: ut, Hi lasht,

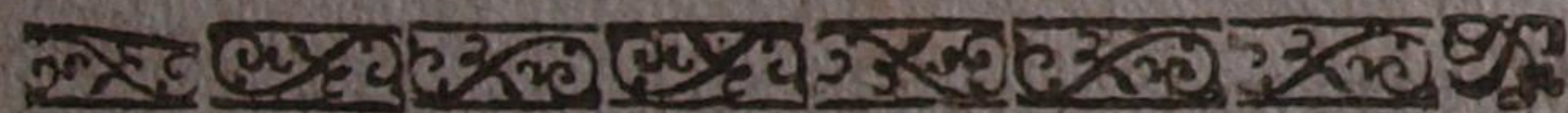
and fūin'd, and kikt, and krij'd, *casim ferrebat, & pun-*
tim, & calcitrabat, & plorabat.

Exceptio.

Accusatiui Him, her, dem, cum self aut selvz quibus-
libet casibus apponuntur, ut

Hī him-self	} hath	} ille ipse	} fecit
De Ladi her-self			
Dei dem-selvz	} hav	} illi ipsi	} fecerūt.
De pipl dem-selvz			

De krvelti of Sēzar him-self *Ipsius Caesaris crudelitas.*
J delivērd yūr leter tu de man himself *litas tuas ipse*
homini de manu in manum dedi, &c. Prima autem &
secunda persona cū primitivis possessiva adsumunt: ut, J
mi-self writ-it, Ego met ipse scripsi. Sis, Dou dj-self tu ip-
se, wī our-selvz nosmet ipsi, yī your selvz ar witnelez
vosmet ipsi testes estis.

CAP. XVI.

Syntaxis rectionis.

Est Casuum; & verbi. Illam primò dabimus; post
istam. Casuum rectionis est a nomine, verbo, & Cōsigni-
ficatiua voce. Et quia hinc sunt omnium casuum signa,
consignificatiuorum (syntaxim initio docebimus).

Genitino possidentis excepto, omnes casus nostri, termi-
natione sunt unus casus, signis tantum distitus, aut loco,
quia nominatiuus censetur, quando precedit verbo: ac-
cusatiuus quando subsequitur. Signa autem illa sunt pre-
positiones: quas ne seorsum quæras, simul, & semel ex-
ponam, earumque syntaxim.

Accu-

Accusatiuum regunt.

A. ad.
about } circa vel
 } circiter.
abuv supra,
akording tū, secundum.
after post.
against } contra, vel
 } aduersus, in
compositione gain: ut, tu
gainfai contradicere.
among inter. 3. aut plures.
at apud, sepe ad.
behjnd pone.
bineth infra.
bisjd } prater.
 } iuxta.
biyond } trans.
 } ultra.

in yūr pour; aut *usitatus*, it jiz in yūr pour tu kō-
maund.

Ablatiuum regere censentur alia quæ sequuntur;
quia illis respondent quæ casuum Latinum postulant.

far of procul.	under sub, subter.
from a, ab, abs.	on, aut upon super.
in in	privili clam.
opnlj palam.	with cum. out-of ex.
up tu tenus.	Den post comparatiuum re-

Her hart iz harder den a diamond, cor eius est ada-
mante durius. Sic etiam utimur bj; ut, hjer bja fūc, uno
pede altior.

bitwin inter
intu in.
nsh prope, vel iuxta.
thuro aut } per
throuh }
respondet etiam compositis
a trans: ut, transeo } pas
thuro.

Toward aut } versus
towardz } erga.
tu ad.

without extra.
within intra.
untu ad, usque.

cia, & citra sic circum-
loquimur, on dis sid,
ab hac parte: & penes,
in de pover: ut, te pe-
nes imperium, de rvl iz

Va-

Varijs casibus inseruiunt.

Of, genitiuo videlicet, respondet etiam prepositionibus de, e, ex; & a, ab, abs: ut, Jhërd it of him; ex, aut ab illo audiri.

Tu, datiuo signum est, & respondet Prepositioni ad; nonnunquã usque, vel tenus: ut, hi wäded tu de chin, mento tenus. For, datiuo inseruit; & accusatiuo, ubi significat ad, aut propter; & ablatiuo, cum respondet [pro.] Atör aut biför ante, pra, coram; quam vocem saepe vertimus tu hiz fäs, aut fäs tu fäs ad faciem. In compositione, för: ut, tu förtel prædico. Bj, secus, iuxta, aut per; vel à, ab, abs: ut, a fäder ouht tu bi onored bj hiz children, pater à liberis honorari debet. Prepositio with cū, in cōpositione, nonnunquã à proprio sensu in contrarium deflectit: ut, tu withstand contrastare; aliquando etiam extra compositionem: ut, Jwil fjht with him, contra illum pugnabo.

Interiectio ò vocatiuum regit; rariùs, id que ^{in uocatiue} expressa: sed, hac intellectu, singulis hominum ordinibus honorem præsumitur, pro suo cuiusque status & dignitatis gradu. Horum titulos, à fecialibus melius quam à me, perdisces: maiora tamen illa nomina præteruectus; hoc logonimus edico, ne quenquam vel in imã quidem fece plebis appelles Dou tus (quia hoc aut contemnentis est, aut nimium familiariter blandientis) sed yū vos, quia tantum à contemptu liber populus abesse vult, quantum à seruilibus exterorum quorundam officijs, manus & pedes de osculandi. Accusatiuum si regat, semper exprimitur: ut, ò mi! aut etiam ai mi! ò me! Ex reliquis interiectionibus tres sunt duntaxat qui casus regunt. Alak aut alas, vocatiuo iungitur, aut datiuo: ut, alak bruder, houkan Jhelp it?

it? heu frater quam opem ego afferre possum? alas for him hei illi, aut potius hei mihi pro illo.

Fj, cum on, aut upon, cum accusatiuo constructur; ut, fj upon di apagesis.

Wö cum datiuo sine signo usurpatur; ut wö iz mi va miki: quamuis reuera substantiuo potius syntaxin subire videtur quam interiectionis: ut, wö iz mi for him, miseria est mihi pro illo. Itemque adiectiue Jam wö for him, aut wö bigön, dolore victus sum.

Substantiua casus regentia.

Genitiuus possidentis. i. qui nominatiuo fit, s, vel z, adiectis, eius locum saepenumero supplet qui à nominatiuo deflexit per signum of: ut, mj fäders seruant famulus patris mei, a frindz biznes negotium amici. Caterum, quia hæc syntaxis rarissime locum habet in illis substantiuis que sterilia diximus, ut mj houghöld affairz meeres domestice, a glas windöu fenestra vitrea; ubi non licuit dixisse houghöldz, aut glasez: proinde & hic, & in sterilibus adiectiue usurpatis; exteri errorem facillime vitabunt; si ipsum substantiuum cum signo genitiui usurpent. Ut, de seruant of mj fäder; de biznes of mj frindz; de affairz of mj houghöld; a windöu of glas; de wäter of de se, aqua maris; apjk of Widad, lucius e Withamo; salt of Wustershir, sal e comitatu Vigornis, &c.

2. Adeoque recepta est hæc loquendi formula, ut adiectiua legitima saepe in suum substantiuum commutet: ut, pro a man, wjz, lërned, gvdifius, religius, &c. vir sapiens, doctus, catus, pius: A man of wizdum, lerning, zugment, religion, &c. nonnunquã solitaria per hendialisimū circumloquatur; ut, pro lauyer iurisperitus, a man of

of lau. *Hic tamen genitiui signum of de, aliquoties mi-
grat in at ad, vel apud: ut, pro armed man, a man at
armz, miles. a sergant at lau, seruiens ad legem.*

3. *Personaliz, pro primitiuis derivatiuis substituunt: ut,
Dis hous of yürz iz lyk tu fäl: hæc tua domus ruinam
minatur. pro of yü; Dat foli of hiz wil undü him
hæc eius dementia illam perdet; pro of him, &c. ubi eti-
am dixisse licuit; Dis yür hous. Dat hiz foli.*

4. *Signü of genitiuo possidentis pr. epositum, defectü in-
dicat substatiui, aut articuli pr. epositiui: ut, hi hath stöln
a hors of mj frindz furto abstulit equum unü ex amici
mei; supple equis: aut hi hath stöln ön of mj frinds hor-
sez, abduxit unü, viz. equü ex equis amici mei: quod etiã
sic resolui potest; Hi hath stöln ön of ðe horsez of mj
frind.*

4. *Substantiua paucula sunt, quæ casum patrum po-
stulant, aut datiuum: cuiusmodi sunt luv amor, hatred
odium, a fõ hostis, a frind amicus, an enemj inimicus. Ut,
De luv ^{of} _{tu} lörning stirz up indëvor, amor doctrine,
studium excitat. Sezar waz an enemj of ðe Gaulz, or
tu ðe Gaulz, Cesar fuit hostis Gallorum, aut Gallis.*

6. *At plura sunt quæ datiuum exigunt: ut, frindship
amicitia, kurtezi humanitas, favor benignitas, kindnes
pietas, gudnes bonitas, bounti liberalitas, sin peccatum,
offers, &c.*

*Ex his autem quæ datiuum requirunt, pleraque
cum prepositionibus towards erga, aut against contra,
exponi possunt: ut, his frowardnes tu mi, towards mi,
aut against mi, waz ðe kaus of mj harshnes toward
him, eius peruersitas erga me, in causã fuit asperitatis
meæ contra illum.*

7. *Höp spes, faith fides, trust fiducia, konfidens fi-
dens-*

*dentia, assvrens certitudo, piti misericordia, distrust dif-
fidentia, & si quæ plura sunt cognata significationis, cum
varijs casibus eodem sensu construuntur: ut, Mj höp of,
on, aut in him, mäd mi bræk mj faith tu, aut towardz
yü, mea spes in, aut de eo, fecit me fidem meam tibi datam
fallere; his piti of, on, aut towards mi, misericordia eius
de, in, aut erga me.*

Adiectiua casus regentia.

1. *Adiectiua partiue posita, ut sum of us aliquis no-
strum; De best of ðem præstantissimus eorum: itemque
desiderij, ut dezirus of muni cupidus pecunia: notitie,
ut, Jam svrand fertain of ðis, huius rei certus sum:
memoria, ut mjndful of hiz promis memor promissi;
dubitationis, ut doutful of ðe end, dubius quomodo se
euentus dabit: ut pleraque his opposita, Latinorü regulas
sequuntur. Ex quibus quædam etiam ablatiuo gaudens
cũ prepositione in: ut, expert, kuning, skilful, in song
cätandi peritus. Dicimus etiã, gridi of aut after gain aui-
dus lucri, aut inhians lucro; thirsti after tantü, ut thirsti
after gain lucri sitiens. Superlatiua etiam per inter expo-
nütur, ut De richest among ðem, ditissimus inter eos.*

2. *Wurði dignus, unwurði indignus, born natus, aut
editus; gilti reus, genitiuo tantum iunguntur: ut, gilti of
hjñ trëzn, lese Maiestatis reus.*

3. *Vnum adiectiuum copie ful, construitur cum of: ut,
ful of mët cibi satur: etiam inopie void, aut devoid va-
cuus, ut void of gräs impius, & eo sensu fri ablatiuum
expetit, ut fri from anger vacuus irã, empti casum
non admittit.*

4. *Hæc variam syntaxin habent. defended of, aut
from a nobl hous, clarã ortus familiã; weri of wurk,*

laborem pertasus, aut wēri with working defessus laborando.

5. Profitabl utilis, gud bonus, hōlsūm salutaris, ljhē leuis, grīvus molestus, dier carus, welkum gratus, redi paratus, wanting qui, vel quod abest fit aptus, equal aqua- lis proper prop 19, answerabl cōgruus, akseptabl accep- tus, ljk similis, jūmed cōiunctus; nier aut njh propinquus, akustomed assuetus, f indlj amicus, cum compositis dis- profitabl inutilis, unhōlsūm insalubris: et oppositis il, aut nauht malus, hātful odiosus, & piuria adhuc adiectiua in- ful, ut, harmful nociuus, helpful auxiliaris, &c. quoties casum post se recipiunt, requirunt datiuū: ut, it iz profi- tabl for mj mihi utile est; it iz a veri grīvus thing tu yū, res tibi permolesta est. Ex his tamen pleraque etiam aliam syntaxeos formam accipere possunt; ut, In euerj thing ljk tu Merkurj, both for hiz vois, & kuler, Om- nia Mercurio similis, vocemque coloremque. Ljk etiam, & nier datiuū signum non semper requirunt.

6. Kārful, genitiuum regit, aut datiuum; ut, J am kārful of him, aut for him, de eo sollicitus sum. Knōun notus, & unknōun ignotus, datiuum postulant, ut Te- rentia waz knōun tu Salust, Terentia nota est Salustio, & alio sensu genitiuum; ut, Terentia waz knōun of Salust, qui cum eā rem habuit

7. Rich diues, plentiful copiosus, abundant abun- dans, over-flōuing superfluus, eksiding excedens, & a- lia fortasse his similia, casū aliū vix admittunt quā ab- latiuū cum prepositione; ut, rich in muni, pecuniā diues. Sic present, et absent; praesens, absens, ut J waz present with him at dē fvneral cum eo in funere aderam; for J kannot bī long absent from him, neq; enim ab illo diu- tius abesse possum. Angri accusatiuum regit, aut abla-

tiuum

tiuum, utring; adiunctā prepositione; ut, bi not angri with mi, aut against mi, noli mihi succensere.

Infinita est adiectiuorum turba quae casus non recipi- unt; ut whj albus, blak niger, hor callidus, loud canorus, &c. magnus etiam numerus eorum quae solum vi adiunctae &c. magnus etiam numerus eorum quae solū vi adiunctae vocis regunt, cuiusmodi illa sunt quae cum verbo it iz im- personaliter vsurpantur, ut it iz plain planum est.

Hac igitur de purā adiectiuorum rectione dicta sint, de eā autem quae adiectiuis cum alijs orationis partibus communis est, post dicitur in Mensurā, Instrumento, &c.

Verba casus regentia.

Nullum verbum post se nominatiuum recipit, nisi ap- positum precedenti; quicquid delirant grammatici: ut Krasus wuld fain sim a rich man, Crassus cupit videri diues: Sizero dezervz tu bi thōuht an onest man, Cicero meretur existimari vir probus.

1. Tu akvz, tu kondemn, tu admonish, tu absolv, & Latinis assumpta Latinam etiam syntaxim habent: ut Hī akvzed Hippiā of adulterj, Hippian adulterj ar- cessebat: quam formā & nostra sequuntur tu akquit, aut tu afoil, absoluo, tu rob predator, itemque tu deprjv pri- uo, tu spūil spolio, tu disburden, aut tu ēz leuo: ut, Sila robd dē Sitisenz of dēir welth, and spūil d dēm of dēir ljuz, Sylla ciuiū bona depr edatus est, ipsosque etiam vitā priuauit. J wil ēz yū of dīs burden, Ego te hoc onere leuabo.

Datiuus post Verbum.

2. Tu attribvt acceptum ferre, tu impvt impuro, tu impart impertio, tu ad addo, tu fai dico, tu ljkñ a ssimilo;

tu propōz propono, volunt accusatiuum rei, & datiuū persona, aut eius vicem gerentis, cum signo tu: vt, yū mai wel lkn de painz of a skülmaster tu dat of a hors in a mil, ludimagistri laborē rite assimiles illi, qui est equi in mola asinaria; tu äplj applico, tu zvin adiungo; volunt accusatiuum persona, & datiuum rei: vt, aplj your self tu lerning, teipsam studijs adiunge.

3. Tu pro vjd prospicio, tu kär curo, tu bläm crimini dare, tu läbor, siue tu tvil laboro, tu wurk operor, tu tāk painz laborem impendere, &c. datiuum sepe postulant cum signo for, vt, J läbor hier for a pür living hic ego tenui victui laboro. Tu kompär habet tu, aut wich, ad, vel cum. Tu bistou impertio assumit, upon, in vel super. Tu insult, upon, against, aut over, in, contra, aduersus. Tu put bisariam construitur: vt, hi put de fault upon mi aut hi put mi in fäult crimen mihi imposuit.

4. Tu fend mitto, tu yild concedo, tu harkn ausculto, tu graunt largior, tu promis promitto, tu wish opto, tu päi soluo, tu giv do, tu tel narro, tu deklär declaro, tu rekount enumero, tu wrjt scribo, tu deliver trado, datiuū accersunt aut cum signo, aut sine signo datiuū; vt J wil graunt him a third part, aut J wil graunt a third part tu him, trientem illi concedā. Omnibus denique acquisitiuē positus integrum erit, datiuum adiungere, vt, De läbor wil bi tu mi, de profit wil redound tu yū, labor mihi erit, commodū tibi redundabit.

5. Quin & substantiua innumera que vi su a casum non regunt, cum verbo tamen datiuum adscriptum habent; vt, Hi bikäm svrti tu mi for Quinsius, vadem se mihi stitit pro Quintio.

6. Et ai & hac impersonalia in datiuum feruntur; it bi longeth spectat, it hapneth cōtingit, it chanseth accidit, it

it apertaineth pertinet, it simeth videtur, it apiereth apparet, it remaineth restat, & omnia deniq; illa que per adiectiua fiunt cum verbo iz est; vt it iz lauful licet, it iz mit expedit. Quin & ipsum iz; est impersonaliter acceptum; vt, It iz for yū profit; in tuā rem est; It wil bi for yū onor, honori tuo conducet.

7. Et si Latina qua cum prepositione ad, in accusatiuo vsurpantur huc etiam attuleris, per me licebit: vnus enim sensus, est & nobis vna syntaxis: vt, hi had mani helps tu dis grēt welth, multa adiumenta habuit ad has grandiuittias.

Accusatiuus post verbum.

Omne verbum actiuam significationem habens, aliquo sensu accusatiuū admittere potest. Illa tantum hic adnoto, que apud Latinos cum alijs casibus construuntur; tu enzoifruor, tu vZ vtor, tu want, aut tu nid egeo, tu pitimifereor, tu remember recordor, tu forget obliuiscor, tu resist repugno, tu help succurro, tu komand impero, tu get potior, tu obai obsequor, tu hurt obsum, & alia plura que respondent compositis a sum; vt tu govern præssum, &c. tu sero seruior, tu sufer, permitto, tu profit commodo, tu avail conduco, tu requit refero, tu ad vjz consulo, tu welkum gratulor, tu kredit aut beliv fido, aut credo; sed tu beliv in ön, in vnum credere, de solo dicitur Deo: tu in rēt supplico, tu prēvent pr. euenio, & huiuscemodi fortasse plura. His adnumeres impersonalia it konferneeth refert, it griveth dolet, it plēzeth placet, it displēzeth displicet, it hurteth nocet, it bifāleth accidit, it satisfjeth satisficit, it suffizeth sufficit, et que a superioribus personalibus fiunt; it profiteeth prodest, it auai-leth conducit, &c.

2. Accusatiuus ante infinitiuum Anglicè vertitur per nomi-

nominatiuum; ut, sapientes existimant fortunam cedere consilio, Wjz men think dat fortvn givz plöz tu kounsel a. v. sapientes existimant quod fortuna cedit cons. Neutra accusatiuum regunt cognate significationis; ut, hi sim'd tu go a grät wäi alön Longam incomitata videtur ire viam.

3. Verba interrogandi, obsecrandi, docendi, duplicem regunt accusatiuum; rei, & persone: ut, ask him dis question, interroga illum hanc questionem; qua forma variatur tamen: ut, demaund, aut ask dis of him, percontare, aut quere hoc ab illo. Tu answer respondeo, tu pardon aut forgiv condono; accusatiuum rei, & persone sepius quam datiuum habent: ut, answer mi dis hoc mihi responde: Dicimus tamen answer mi tu dis puint, & answer dus tu him. Et J pardon, aut J forgiv yu for it, hoc tibi condono.

4. Tu wonder miror, tu marvail admiror, tu bi amazed obstupesco, accusatiuum exigunt cum prepositione at; ut, J wundred at him illum demirabar: quam formam & alia non raro sequuntur; tu luk aspicere, tu gälz lustrare oculis, tu gälz impudenter inspectare, tu stâr stupidus intueri, tu run incurro, &c. quibus saepe pro at ad, subiungitur on, aut upon, in, vel super; ut, luk at, on, vel upon mi, vide me, vel in me intuere: reliqua ferè verba sensus regunt accusatiuum sine signis; accusatiuum inquam eius quod sentitur. Tu thrust trudo, tu push impeto, tu repin inuideo, casum habent cum at, aut against.

5. Pretij, aut summe certæ nomen in acciis. effertur post verba tu bi wurth valeo, tu pai solus, tu giv do, tu offer, aut tu bid offero; itemque tu borou mutuo accipere, tu lend mutuo dare, tu plez oppignoro; ut, a burd in de bag

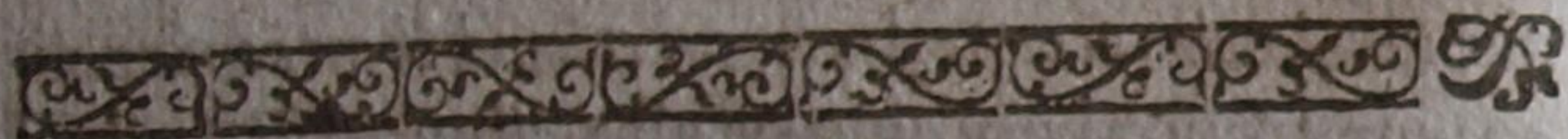
bag, iz wurth tü on de Inag, avis una in mar supio, valet duas in aucupio. Tu kost constare, cum pretio saepe accusatiuum persona adsumit illius cui emitur; ut, dis buk kost mi six shilingz; hic liber constabat mihi sex solidis. Verbis tu bi emo, tu sel vendo, substitues ablatiuum pretij cum prepositione for pro: ut, Hi böuht a hors for fju poundz, and söld him for twjs so much, emit equum quinque minis, & duplo vendidit. At, tu stand, effertur cum in: ut, it standz mi in ten shilingz, costat mihi decem solidis. Post liceor tu priz, liceo tu bi prized, tu rat pretium constituo, tu valv censeo, tu estim, aut tu guz estimo, subiunges at; ut, J valv dis hors at ten poundz, hunc equum decem minis estimo. Tu estim, tu höld, tu akount, laxius accepta, laxiorem etiam habent constructionem; ut, I höld nothing of him, illum nihili facio. I höld it not wurth dis, non huius estimo.

Ablatiuus post verbum:

Tu reward munero, tu punish mulcto, tu glut exsatiro, tu fil impleo, tu löd onero, ablatiuum recipiunt cum prepositione with; ut, disonestj iz punished with disonor, vitæ turpitudine infamiã mulctatur. Tu abound cum with, aut in; ut hi aboundz in welth, abundat opibz. Tu fri, aut tu deliver libero, tu relës relaxo, tu rid expedio, tu tåk capio, siue aufero; tu resëv recipio, tu exempt eximo, et hoc sensu fortasse plura, adsciscunt signum of, out of, aut from. Tu deseru mereor, of; tu akquitant tu afoil absoluo, adhibent casu suo of, aut from. Tu böst efferre se, tu brag iactare, tu glöri, aut tu vaunt glorior; habent in, aut of, ut fülz böst in their richez, leud men vaunt of deir plözvrz, stulti in diuitijs suis se magnifice efferunt, improbi de voluptatibus gloriantur. Tu goi letor, in tantum

tum postulat. Tu withhold detineo, tu abstain abstineo, tu restrain retineo, tu differ disto, tu depart discedo, denique Latina fere omnia quae per a, ab, cum, & reliquis casum sextum regentibus efferuntur, sic etiam Anglicè construantur.

Passivam significationem habentia, etiam hanc syntaxeos formam sequuntur cum signis of, for, bj: ut, Hi waz diligentlj tauht bj mi, sedulo à me docebatur. Hj waz blam'd for hiz boldnes, luv'd for hiz wit, ob audaciã vituperabatur, propter ingenium amabatur. De los of tjm iz muh tu bi lamented of al men, b oni temporis perditio omnibus multum deflenda est.

CAP. XVII.

Casus varius est.

I*N* *verbis appetendi: ut, De mjnd of a kuvetus man thirfts for, aut after göld, avari animus aurum sitit; De thöuhts of a lërned man sik and serch knöulez, for, aut after knöulez, docti cogitationes querunt, & inuestigant veritatem & scientiam; tu hunt venor, tu folou sequor, tu purfv persequor, tu kuvet cupio, accusatiuum solitariuum habent; aut etiam cum signo after; tu dezjr peto, accusatiuum tantum. Varius etiam casus est in nomine loci, instrumento, & mensurã.*

Loci nomen.

Multis signis locum concedit; quies in Loco sic; J liv in London, at London Londini viuo: motus ad locum, J go tu London, towardz London, & nuper à phrasè for

for London, versus Lond. a. v. pro Londino: à loco, from London, & pro vario sensu, locus est fere omnibus prepositionibus. Sed in inscriptionibus, voces singula locum suum honestè defendunt, sic: Tu mj frind A. B. at hiz hous in Målden, Amico meo A. B. domi sue in Camuloduno: non in hiz hous at Målden; quamvis loci communis nomine omissio, dicamus, Hi iz in hiz hous intus est.

Instrumentũ, materia, modus actionis, causa, pars; post adiectiva, & verba cum prepositionibus ablativum, nonnunquam etiam accusativum regentibus usurpantur. Instrumentũ quidem cum with, bj, aut thruh; ut slain with a swurd occisus gladio; J withdrv him with, bj, aut thruh gud kounsel. a. v. cũ bono consilio, aut per bonũ consiliũ abduxi eũ. Materia ex qua, cũ of; ut, mäd of silver ex argento factus: in qua, cum in, aut intu: ut, a diamond set in göld, aut intu göld, adam as in auro fixus, aut in aurum: circa quam, cum in, aut about: ut, bizied in, aut about mani thingz circa multa, aut in multis occupatus. Modus actionis cum with construitur, aut in; ut hi späk with much ernesnes, magnacum vehementiã locutus est; hi töld mi in sober sadnes, mihi serio dixit. Hic ablativus saepe in adverbium transit. ut, hi späk verj ernesstlj, admodum vehementer locutus est. Causa quidem dicitur cum, of, with, for: ut, J waz sik of an agv, ex febrilaborabam: päl with, aut for anger pallidus irã. Frequens hic usus est nostri idiomatis; quod coniunctio bikauz, quia ex nomine componitur, genitivum regit more nominum; ut, hi iz päl bikauz of hiz anger, pallidus est ratione iræ suæ: ad verbum, quia iræ suæ. Pars denique effertur cum of, aut in; ut, hi iz läm of hiz handz, pain'd in hiz fit, aut etiam sine prepositione: ut, hi iz läm, hand and fut, manibus pedibusque claudus est.

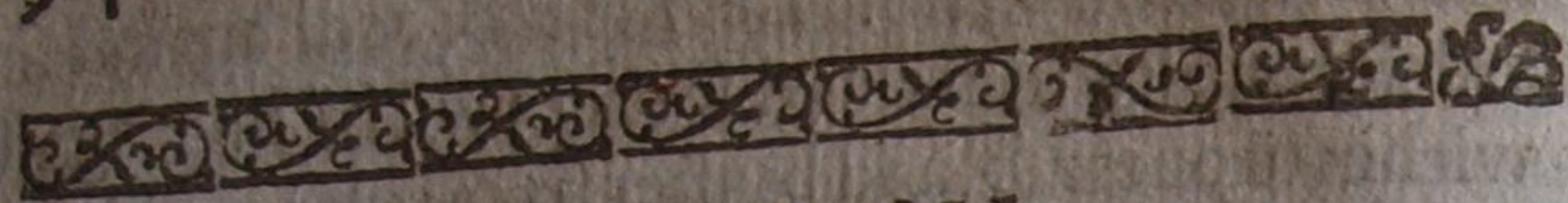
Magnitudinis, spatij & temporis Mensura, varians admittit constructionem: nam & absoluta videtur, & rectionis. Absoluta; ut, quum dicimus, a man of a grēt az, homo prouectā etate, & an öld man of a hundred and tuenti yērz, senex annos natus centū & viginti; hi un-tuentik a gurnei of a thouzand mj, suscepit iter millia-rium 1000. a man of six füt & levn inchez, vir sex pe-dum & 7. digitorum. Sed hic videtur eclipsis vocis hñ altus, illis vocis long longum. Rectionis autem syntaxi quandoque adiectiua, sepius verba, nonnunquam etiam vox consignificatiua accusatiuum suscipit, aut ablatiuum; idque aut cum prepositione, aut sine eā: Accusatiuum; ut J hav lived four and fifti yērz, vixi annos 54. a buoi sevn yērz öld, puer annos natus septem; hi kām about midnñt venit circiter noctis meridiem. Ablatiuum etiam quandoque sua signa habet: ut, hi kām lät at nñt, aut in de nñt, serus venit ad multam noctem: quandoque amittit, ut, shi was sik dis nñt, hac nocte egrotavit. Dif-ferentia autē est in vsu casuum, & maxime sine signis po-sitorum: quia accusatiuus actionis continuitatem signifi-cat: ut, de chjld was sik ten dāiz of an ägv, puer totos decē dies laborabat febrī. J gurneied fōur dāiz togeder dāi & nñt, dies quatuor continuos iter feci noctuq; diu-que. Ablatiuum autem partem temporis innuit, aut inter-missionem, aut aliquid insolitum: ut, J slept wel tu nñt, aut dis nñt, hac nocte bene dormiui. i. quod alys non fe-ceram. Neque cum his solis quas diximus prepositionibus casus comitati veniunt, sed alios etiam habent anteambu-lones; on, upon, & a, pro on: ut, J wil go tu church a Sundai, die solis adibo templum; similiter alios; ut, a chif kumz bj nñt not beför sun-let, fur venit noctu,

non ante occasum solis. Let super bi redi against fix a klok; or bitwin fix and sevn: J wil bi hier again within tü ouerz, bj and bj after fix, paretur cæna in ho-ram sextam, aut intra sextam & septimam, hic rursus a-dero infra duas horas, statim post sextam. J kan not dü it under a dai, infra diem non possum perficere. Sic etiā ad-uerbia regunt aut casus solitarios, aut prepositionibus ad-nexos; ut, Hi failz not tu kum tu mi öns a dai; non fallit ad me accedere semel in die. De agv shük him thrjs in ön dai febris eum ter in vno die concussit. Hec syntaxis etiam in pondere valet, aut potius in numero; Dis ring waiz thri dramz, almost 3ij, about 3ij, hic annulus pedit drachmas tres; fere 3ij, circiter 3ij, &c. it iz a ring of 3ij, est annulus trium drachmarum.

Notiones communes.

1. Pro vario sensu, varius etiam casus, tam nomi-nibus quam verbis subiungitur: ut, J wil bi ivn with him for az gud a turn, illi par ero aequali beneficio. Hi gäv mi ten shilingz in paup upon de bargain, at de exchang, diverz marchants standing bj; dedit mihi decem solidos pignori in pactum, ad excambium, diuersis mercatoribus adstantibus.

2. Nata aliunde regunt casus eorum a quibus deri-uantur: ut, it waz dun profitablj for mi, mihi utiliter factum est: quia profitabl datiuum regit, proinde & ad-uerbium exinde natum; sic etiam regunt verbalia: ut, yü shal bi tauñt berer manerz, doctus eris meliores mo-res, quia doceo accusatiuum habet.

CAP. XVIII.

Rectio verbi.

I.

OMnis coniunctio ad cuius presentiam signa Potentialis modi negliguntur, modum nihilominus potentialem regere intelligitur; ut, If ðou bist ðe man ðat J tük ði for, si tu ille sis quem ego te esse autumo.

2. Deficit aliquando & ipsa coniunctio verbo tamen manente potentiali; ut, Had a mën man spökn ðez wurdz, no luch wizdum had apired in ðem, si quis homo obscurus hac verba dixisset, tanta in illis sapientia non enituisset. Hic ergo temporis signum locatur ante nominativum; Had J dun ðis, si ego hoc fecissem; in indicativo contra, J had dun ðis, Ego hoc feceram.

3. Infinitivus et nomina sequitur, et verba. Post verba signum suum tu, saepe deserit; ut I kanot understand yü, non possum te intelligere: saepe dixi, quia saepe adsumit: ut, bid him wrijt sine signo: at komaund him tu wrijt, sine signo non dicitur. Infinitivus post nomina signum non amittit. Est autem nomen aut substantivum, post quod infinitivus respondet gerundio in di; ut, It iz tjm tu strjk whjl ðe jern iz hot, tempus est feriendi dum candet ferrum: aut adiectivum, quod quidem ita regit ut Latium; ut, No wuman iz wurðj tu bi luvd, but for her virtvz; nulla mulier digna est amari nisi propter virtutes.

4. Substantiale verbü tu bi, si ante infinitivum stet solitarium, necessitatem quandam actionis denotat, aut passionis;

tionis; ut, Jam tu wrijt, necesse habeo scribere; Hi iz tu bi punished for anoðerz wrong, ille punitus est, aut puniri debet, ob delictum alterius. Si assumat prepositionem about, respondit simpliciter futuro in rus; ut, Jam about tu wrijt, scripturus sum: aut cum verbali passivo, futuro in dus; ut, ðei ar about tu bi turn'd out of dürz, foras quatiendi sunt.

5. Ut elegans, ita latissimus usus est verbalis in ing. Nam praterquam quod diximus de substantivo cum tempore, &c. post verba motus tu go eo, aut tu kum venio, cum prepositione [a] prioris supini vicem prestat; ut, ðei went a hunting, venatum ibant: kum yü heðer a sköulding? huc rixatum venis?

6. Verbale in ing, cum particulâ az utpote, vel etiam sine eâ, ad possessiva siue derivativa personalia relatum; implicitum habet redditivum qui, qua, vel quod: ut, If hi wil dü ani thing at yür komaund, as biing hiz master, si quid tuo iussu fecerit, utpote existens, pro qui existis illius magister. Mj rëding of büks kanot bi grët, spending so much tjm with mj skolârz, mea librorum lectio multa esse non potest, consumens tantum temporis cum discipulis meis, pro, qui consumo.

Verbale in ing, cum articulo [a] nonnunquam respondet gerundio in dum; ut, set it a funing, pone ad inso-landum.

Notio communis.

VBi de vocis alicuius rectione nihil preceptum est, Latinam syntaxim sequere: ut, it bihüveth mi, me oportet.

De

De syntaxi schesmatistica.

Lectorem moror aliquantisper.

Fieri potest (lector) ut multa quæ hic de figuris dicturus sum, ab hoc nostro instituto aliena disjudices: à rhetoribus tantum adscititia, ut pullum nostrum peregrinis coloribus adornem. Scio quidem permagni nominis auctores Ciceronem, Quintilianum, de his uti ad suam provinciam spectantibus statuisse; at si ista suis finibus metiamur, spectabunt magis ad logonomum. Rhetoricæ finis est persuadere; ad hoc duobus utitur subsidijs; argumentis videlicet, & (sine qua illa commodum tractari non possunt) exultâ oratione. Nulla erit ergo Logica quæ argumenta invenire, & concludere docet præter Rhetoricam non dices. Fatebre igitur Logonomi esse orationem excolere, ut Logici argumentari. Ostendit ergo M. Tullius argumentorum sedes; sed Logicam docuit, non Rhetoricam: & orationis exornationes ostendit; Grammaticus audit, non Orator. Fatebor tamen oratori loca esse quædam unde animorum motus impellat, quæ omnium optimè Aristoteles declaravit: & figuras etiam arti suæ accommodatas, *κατασκευαστικὰ, καὶ ὑποκειμενὰ, συνειρησιαστικὰ*, Commorationem, &c. quæ quidem utcumque orationis stilum variant, tamen à communi syntaxeos filo, aut quam hic damus figuratâ eam nihil immutant. Sed ut demus hæc ad Grammaticum non spectare, spectabunt tamen ad logonomum; imo & ipse totus Rhetor, quantumcumque esse potest, Logonomiæ tamen finibus concludetur. Malui igitur apud alios tanti fieri, ut supplēse velint quod reliqui: quam uniuersum Logonomiæ *ἡ κωλύουσα* profiteri. Et quia neminem eloquentiæ iudicem satis idoneum adhibeo, qui in vocum significatione hæsurus est: noli amplius Latinam interpretationem à me expetere, quam si conarer vix assequi possem, sermonis certè nostri venustatem ita inconcinne tegebam; ut nullam postea veniam ab Anglicis auribus impetrarem. Nam quantum Latinorum hominum industria Græcos in hoc studij genere vicit; tantum Latinam supellectilem, reliquamque (existimo) omnem, ornatus Anglicus superavit. Nec scribitur Anglicè, nec dicitur sine figurâ. Sed ut in cælo clariora sunt lumina quam quæ oculi ferant, & obscura adeo ut visum vix feriant; sic & apud nos sunt Metaphrasmi, Eclipses, aliz, quas, aures non nisi perpurgatissimæ diiudicant; sunt tamen quæ illas ita leniunt, ut deliniant; ita sensum capiunt, ut animum rapiant. Et quia aliquis ista fortasse legat qui iam diu ferulæ manum subduxit, addam definitiones, quas olim memoriæ subleuandæ causâ, discipulis meis, partim ex Mancinello, Despauterio, aut aliunde collegi; partim ipse perstrinxi numeris: quæ si displiceant, cuiq;

erit

erit integrum meliora substituere. Exempla ferè omnia è Spenceri poemate delumuntur, cui titulus *De Fieri Quin*.

CAP. XIX.

Ad rem redeo.

Orationis ornatus ille quo à vulgata differt, aut in Delectu verborum est, aut in Vsu. In Delectu Tropus est, quia dictio aliqua à propria significatione ad aliam vertitur. Tropus aliàs vocetur *ἰσχυρισμὸς*, id est somptio, siue intellectio: aut similis à simili, quæ *μεταφορὰ* siue Translatio est: aut contrarij à contrario, Ironia dicta: aut tertio cum causa, subiectum, totum; ab effectu, adiuncto, parte intelligitur; aut e contra: hinc *ἀντιθέσις* siue transnominatio est. Sed ne in heresin grammaticam abeamus, dicamus cum vulgo totius aut partis metonymiam esse propriè dictam Synecdochen: sic Tropi erunt primarij quatuor, cum suis appendicibus. Tropus omnis verecundus esse debet, non nimium detorsus; nam si durior videatur *κατακλιση*, siue abusio dicetur; si audacior Hyperbole; si humilior, Liptote, *ὑποκλιση*, siue *ταπεινωσις*. Hæc alijs schemata, mihi potius schematum videntur affectiones.

Dura Catachresis dicetur abusio vocis. *ut,*

But ah whü kan desēv hiz destinj?

desēv fallere, profugere. Et paulo post.

So tikl bi de termz of mortäl stät,

And ful of futl sofizms which du plai

With dubl sensez, and with fäls debät.

debät contentionem dixit pro ratiocinatione, quia debät significat simultates, nisi *ἡ ἀντιθέσις*.

N

TRAN-

Fieri Quin
libro 3. canto 4.

Transcensus veri manifestus Hyperbola fiet.

Mancinellus,
F. 2. l. 1. c. 4.

De wälz wër hj, but nothing strong, nor thik;

And göldn füil ä! over ðem displäid:

Ðat pyrest skj with brjhtnes ðei dismäid.

F. 2. l. 1. c. 5.

With hideus horror both togëder smjt,
And sous so för, ðat ðei ðe hevnz afrai.

Si verum extenuas verbis unōne habetur.

Shep. Kal.
Eglog. 5.

So bi yür gudlihed, du not disdäin

Ðe bäs kindred of so simpl swäin.

du not disdäin] *noli habere contemptui. i. boni consule.*

Mi ä! tü mën, ðe säkred mvz arëdz,

Et in prefatione in lib. 3. totus est in extenuatione sui.

Hou shal J ðen aprentis of ðat skil?

aprentis] *tyronem se dicit magnus magister.*

A sensu simili sumptum Translatio verbum est.

But nou wëk äz had dim'd hiz kandl ljkt.

F. 2. l. 6. c. 3.

Hï ðertu miting said, *pro answering obuians, pro respondens.*

F. 2. l. 1. c. 1.

Jshal yü wel reward tu sheu ðe pläs,

In which ðat wiked wjht hiz dāiz duth wër.

wër] *terit pro consumit.*

Nec te pigeat à Iuuenali nostro Georgio Wīderz, ubi satyra asperitate seposuit frequentem audire Metaphoram.

Fäier bj natvr büng born,

Borōu'd beuti shī duth skorn.

Hï ðat kīseth her, nid fër

No unhölsūm vernish ðër:

For from ðens, hī onlj sips

Ðe pvr Nektar of her lips:

And with ðez, at öns hī klözcz

Mel.

Melting rvbiz; cheriz, rözez.

Ab hoc fonte sunt Allegoria omnes, & Comparationes, etiam pleræque, et hinc usque. Allegoria enim nihil aliud est, quam continuata Metaphora. In hac frequens est Lucanus noster Samuel Daniel. Delia, sonet 31.

Räzing mj höps on hilz of hjht dezjt,

Thinking tu skäl ðe hevn of hir hart,

Mj slender mēnz przvm'd tü hj a part.

Her thunder of disdäin forst mi retjt,

And thrv mi doun, &c.

Hvz se of sorōu, and tempesteus grif,

Whërin mj fibl bark iz tosed long,

Far from ðe höped hävn of relif:

Whj du ðj krvel bilöz bët so strong,

And ðj moift mountainz ëch on öder throng,

Thrëting tu iwälōu up mj fërful ljf?

O du ðj krvel wrath and spjtful wrong

At length alai, and stint ðj stormi strjt,

Which in ðëz trubled bouelz rainz and räzeth rjf.

For els mj fibl vesel, kräz'd and kräkt,

Kanot endvr, &c. *Sed & totum Spenseri poema allegoria est, quæ ethicen fabulis edocet. Sic Allegoria rem totā per Metaphorā obscure tractat: Paroimia, & Enigma multo obscurius: Comparatio dilucidius, quia primō Metasoram explicat, postea cum re componit.*

Az when tü ramz, stird with ambisius prjd,

Ejht for ðe rvl of ðe fair flised flok;

Ðeir horned fronts so fërs on eidersjd

Du mit, ðat with ðe teror of ðe shok,

Astonied both stand sensles as a blok,

Forgetful of ðe hanging viktoij:

So stüid ðëz twain unmīrvēd az a rok, &c.

N 2

A song

F. 2. l. 2. c. 4.

F. 2. lib. 1. c. 2.

A sensu proprio ludit contrarius ^{1291.}
 Praiz of an hjē rekning, an a trik tu bī grētlī re-
 nounced

Yū with yūr priket purchaft. Lo ðe victori fāmus,
 With tū godz paking ön wumman filli tu kuzn.

*Commune defunctorum totum est in Ironiā, ut & il-
 lud Philippi Sidnei, in ingeniosissimo illo Arcadiæ poema-
 te, nisi quod versibus scriptum non est.*

Ljk grēt god Säturn fair, & ljk fair Venus chāft, &c.
*Ad Ironiam sine Sarcasmo referuntur Antiphrasis,
 Insultatio, Παραλυσίς, Asteismus, & omnia illa in quibus ser-
 mo, a rei ipsius veritate dissentit.*

Antiphrasis vox est signans contraria dicto.

Tu tel mj försez machabl tu nön,
 Wēr but loft läbor ðat feu wüld biliv.
 machabl tu nön] *nullis pares. i. quibus nulla pares erant.*

*Subiecti adiunctum si signes nomine, vel si
 Pro causā effectum supponas, aut vice versā
 Ista ἀπομυμνῶν faciet conversio vocum.*

Den shal J yū rekount a rvful kās
 (Said hi) ðe which with ðis unluki ei
 J lät biheld; and had not grēter grās
 Mi rest from it, had bin partāker of ðe plās.
 unluki ei] *infausto oculo. i. rei infausta teste. sic ðe plās.]
 locum dixit, rei adiunctum, pro re ipsā.*

But after āl yūr war, uow rest yūr wēri knif.
sicam defessam nominat, pro defesso bellatore.

For ð, shī gāv him warning everi dāi,
 De luv of wimen not tu entertain;

Staniburst
 Eneid lib. 4.

Mancinell.

Spens Ruin.
 Temp.

F. 2. lib. 9.

ib. 3. c. 23.

Ibidem.

A

A lesn tū tu hard for living klāi
 living klāi] *causa pro effectu posita; quia homo ab humo
 factus est.*

*Huc refer Antonomasiā, Metalepsin, & Onomato-
 pœiam, atque etiam, si digna sit, Barbaralexin. Spero hic
 definitionibus opus non esse: sed ne spem tuam fallam, ha-
 bes ex Mancinello.*

Antonomasia est sumptum pro nomine nomen.

Ne let hiz fārest Sinthia refvz,
 In mirors mör ðen ön her self tu si:
 But eiðer Gloriana let hir chvz,
 Or in Belfēbe fashioned tu bi:
 In ðön her rvl, in ðöðer her rār chastiti.

Fa. Qu. Pref.
 in lib. 3.

Nominis ex alio transumptio sit ^{Mancinell.}

But fāir Karifa tu a luvlj fēr
 Waz linked, and bj him had mānj plegez dēr.
 pledez] *pignora, id est amoris, pro liberis.*
 Fort tu ði iz unknöun ðe krädl of ðj brüd.
 krädl of ðj brüd] *incunabula ortus tui, pro parentibus.*

F. 2. lib. 7.
 can. 10.

Ibidem.

Fingere novas voces, Onomatopœia fiet.

And mör tu lul him in his slumber soft, &c.
Sequitur ibidē. murmuring wjnd, Hi mumbled soft.
 & si hæc placent lege Stanibursti Liparem, ex lib. 8. *A.
 neidos Virgilij.*

F. 2. lib. 8.

De Barbaralexin, ferme hæreo quid sim scripturus. Nam si in furta
 eorum inuehar qui è linguā Latinā, Gallicā, & vt categoricè dicam
 quavis aliā, magnam faciunt in re tenui, sapientiæ & doctrinæ speci-
 em, quum verbum vnum aut alterum non antea auditum cudere pos-
 sunt; Grammaticaster allator: si facundiam eorum, & ingeni-
 um collaudem, vereor ne maioribus meis, qui nil tale fecerunt,
 N 3

nil

nil tale cogitarunt, barbarici notam inuram, & quam linguam eorum suavitatis, & copiae laudibus extollo; ut horridam, ut incultam, & inopem vituperem. Quare ut de nouo hoc verborum aucupio nihil ipse asseram; asseram quae clarissimi oratores censuerunt, qui Romanam eloquentiam & praecipis, & exemplis illustrarunt. Sic igitur M. Tullius Off. lib. 1. Sermone eo debemus uti, qui notus est nobis; ne ut quidam Graeca verba inculcantes, iure optimo irrideamur. Idem voluit eruditissimus Quintilianus lib. 1. cap. 6. Utendum planè sermone ut nummo, cui publica forma est. Et paulo post. Oratio verò cuius summa virtus est perspicuitas, quam sit vitiosa si egeat interprete? Verborum autem delectum hunc laudat. Verba, à verustate repetita, asserunt orationi maiestatem non sine delectatione. Nam & auctoritatem antiquitatis habent; & quia intermissa, gratiam nouitati similem parant. Quod si verum est, etiam & obsoleta illa quae videntur, *of yör, & Febua welked in ðe west, Hi wexed wud and yond,* & cetera his similia, gratiam aliquando impetrabunt. surreptitius autem ille *foetus, pondering, per-pending, and revolting,* semper hærebit in Barbaralexia.

Pro toto pars est, pro parte Synecdocha totum.

F. Q. 1. c. 9.

Ðou tu redim ði wöful parents héd,
Hast wandred thruh ðe world nou long a dai:
Yit sefest not ðj wëri sölz tu léd.

But dün ðj fibl fit unwiting hiðer sträi?

héd] *pro vitâ, & illa pro libertate transumpta utitur est.*

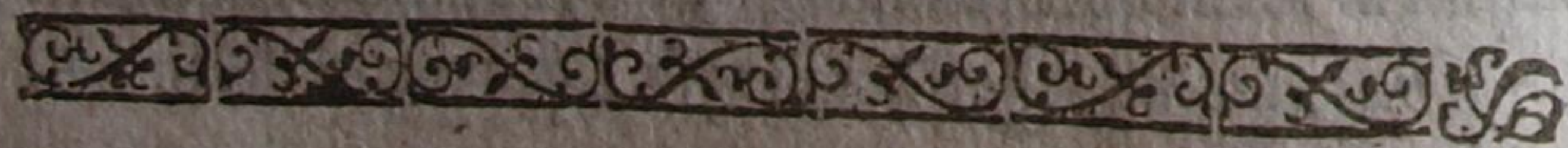
[a dai] *dies, synecdoche partis est pro toto. i. tempore. Ita*

sölz] planta pro pedibus, & fit pedes, pro integrâ personâ.

Libro 6. canto 3.

Him Kalidör ðus kari'd on hiz chjn.

chjn] *spina dorsi pro dorso ponitur.*

CAP. XX.

De figuris syntaxeos.

Sic fuit tropus in vocum delectu: sequitur in usu figura. Figura aut in unicâ tantum voce spectatur, aut in sen-

sententiâ. In voce spectatur sonus, aut (quatenus à vulgata differt) syntaxis. In syntaxi est vocis alicuius, aut fortè clausulae, Defectus, Redundantia, Enallage: sed hæc vscistantum est. Defectum indicant, 1. Eclipsis, 2. Articulus, 3. Aposiopesis, 4. Zeugma, 5. Syllepsis.

1. Clausula si desit, vel vox, dicatur Eclipsis.

So of hi did hiz shield, and downward laid

F. Q. 1. c. 2.

Vpon ðe ground, lyk tu a holou bër.

post laid deficit particula (it).

Ðe garland from hiz hed hi sun displäst,

F. Q. 1. c. 2.

And did it put on Koridons in stëd. deest
of his öun.

2. Cum sine iuncturâ voces variæ sociantur;

Manc.

Articulum certè, vel ^{hoyiditoy} efficiemus.

Yür eiz, yür erz, yür tung, yür tâlk resträin

F. Q. 1. c. 2.

From ðat ðei möst affekt, and in dv tërmz retäin:

For what hath lif, ðat mai it luved mäk?

F. Q. 1. c. 2.

And givz not räðer kauz it dailj tu forsäk?

Fër, siknes, äg, los, läbor, soröu, strif,

Pain, hunger, köld, ðat mäks ðe hart tu quäk;

And ever fikl fortvn raging rjf:

Æl which, and thouzandz mo, dü mak a lothsum lif.

Attendant: Reticentia, Precisio, Interruptio.

3. Sermo precisus subito, Reticentia dicta est.

In prinses kürt. ðe rest si wüld hav said,

F. Q. 1. c. 2.

But ðat ðe fülsh man, &c.

Si held hir wrathful hand from vengans sör.

F. Q. 1. c. 2.

But

Bot dräng nör, er hi hir wel biheld:
Iz dis de faith (shi said?) and said no mör,
But turn'd hir fast, and fled awai for evermör.

zē, us Adjunctio.

4. Verbo vno plures sensus per Zeugma reeludo.

But, neider darknes foul, nor fik hi bandz,
Nor noius smel, hiz purpöz küld withhöld.
And hi hiz fäz, hiz hed, hiz brest did bêt.

Deff.
F. Q. 1. 1. 8.

F. Q. 1. 1. 11.

zē, us Collectio, Conceptio.

5. Syllepsin faciet vox ad diuersa relata.

Differt à Zeugmate, quod ibi nulla vocis mutatio requiritur: hic autem vox que cum proximè precedenti coheret, ad aliam sententia clausulam relata, mutanda est. Itaque in omni syllepsi Zeugma est, non econtra. Vt, Neider hi, nor yū, ar äbl tu mak mi amendz. verbum [ar] ad alium nominatiuum relatum mutatur in iz; neider yū, nor hi iz äbl, &c. Nam Verbum, licet ad duos Nominatiuos diuersarum Personarum relatum, tamen cum proximè precedenti coheret.

Omniū figurarum que Redundantiam indicant genus est 1. Pleonasmus; cuius precipue species sunt, 2. Macrologia sine *Περατολογία*; 3. *Συναίμα*; 4. *Επίθετος*; 5. *ἄθετος*; 6. *Περατοσι*; 7. Hendyalismus; 8. *Πολυσημία*.

1. Esto Pleonasmus, si quid sermone redundet.

Dei häu throuh mani batails föuht in pläs,
Hj h rër'd deir roial thrön in Britain land.
in pläs redundat. Strâ mi de ground with dafadoundiliz. Hinc nomine potius quam re differunt

F. Q. 1. 1. 10.

Sbep. Kal.
Æglog. 5.

2. Ma-

2. Macrologia siue Perissologia, & 3. Synonymia.

And vanquisht dem unäbl tu withstand,
ultima clausula zē, us: ut & alibi.

Hi folöued and purfved fast, folöued fast, & purfved fast, sensu non differunt magis, quam *zē, us*, & persequor. *Macrologia exemplum habes*

But noius smel hiz purpöz küld not höuld,
But dat with konstant zël, and kourag böuld,
After long painz, and läbors manifould;
Hi found de mēnz dat prizner up tu rër.

F. Q. 1. 1. 8.

with konstant, &c. usque ad manifould, ad sensum non necessario adduntur.

3. Verba Synonymia noua rem dant prorsus eandē.

Wi met dat vilan, dat vjl miskreant,
Dat kursed wjht, from whöm J skäpt whjl-ër,
A man of hel, dat kälz himself Despair.

F. Q. 1. 1. 9.

Emditio, Appositum, Attributum.

4. Dicitur Appositum fixo bene mobile quadrans;

But wjz Speranza gäv him kumfort swit.

Hec figura nihil aliud est quam adiectiuum cum substantiuo, usq; adeo stultè repuerascunt Logonomi. At si in eadem periodo frequens sit; 5. Schesis dicitur, & orationem exornat.

Nominibus cunctis si singis epitheton vnquam,

Fit Schesis; aut vni si forsan plurima iungas.

Much gan dei präiz de triz so straiht and hj,
De sailing pjn, de Sedar proud and täl,
De vjn-prop elm, de poplar never drj,
De bilder ök, söl king of forests äl,

F. Q. 1. 1. 11.

De

De aspin gud for stävz, de sjpres fvneral, &c.
 Ful mani mischits folou krvel wrath;
 Abhored blud-shed, and tvmultvus strif,
 Unmanli murder, aud unthrifiti skath,
 Biter dispjt, with rankerus rusti knif,
 De sweling splin, and frenzi raging rjf, &c.

Supra, Circuitus, Circuitio, Circumloquutio.

Farnabeius.

F. 2. 1. c. 10.

6. Rem circumloquitur per plura *Ubi dicitur: Unam.*

Hï dat de blud-red bilöuz, ljk a wäl,
 On eider sjd disparted with hiz rod;
 Til al hiz armj drj-füt thruh dem yod.

*id est Moses. Huc afferuntur omnes descriptiones loco-
 rum, personarum, temporum, &c. quibus omne poema sca-
 tet. qua si placet habe ex eodem Farnabeio.*

Res, loca, personas, affectus, tempora gesta:

Characterismus dilucidat, explicat, ornat.

Quae quidem apud logonomos haec nomina sortita sunt.

Pragmatografia, Topografia aut Topothesia, Prosopo-
 grafia, Pathografia, Chronografia, qui etiam Hypotypo-
 sis dicitur aut Enargia, de quibus si ulterius quarere libet,
 vide Susenbrotum & alios. Est Chronografia exemplum:

F. 2. 1. c. 2.

Nou, when de rözi-fingred morning faier
 Weri of aged Tjthönz safern bed,
 Had spred her purpl röb thruh deui aier,
 And de hjh hilz Titan diskuvered.

id est ad exortum solis.

7. Mobile fac fixum fiet sic Hendyalismus.

F. 2. 1. c. 9.

Do waxing weri of dat tüil and pain,
 painful tüil,

id est,

Prins

Prins Artur gäv a box of diamond fvr,
 Embou'd with göld, and gorgeus ornament.
id est, with göld gorgeusly adorned, or set out.

3. Polysyndeton, siue ut placet Despauterio Polysyn-
 theton, sic illi definitur.

Copula multiplicata facit Polysyntheton usque.
 Sed multo melius amanti simus nostri Farnabeius.

Coniunctura frequens vocum Polysyndeton esto.

— fl on konfvzed hëps dei throng,
 And fnach, and bjt, and tug, and rend, and tër.

F. 2. 1. c. 11.

Tu whom fäir femblans (as hi küld) hi sheud:
 Bj sjnz, bj lüks, bj al hiz öder zëfts.

Ibidem c. 2.

*Brady, Amoris, Amicitiae, Alternatio. Haec si in casibus fiat
 antitur dicitur; si in numero videtur: apud nos, ulla vocis
 pro voce positio Enallage dicitur.*

Dieta Alloiosis vox est pro voce reposta.

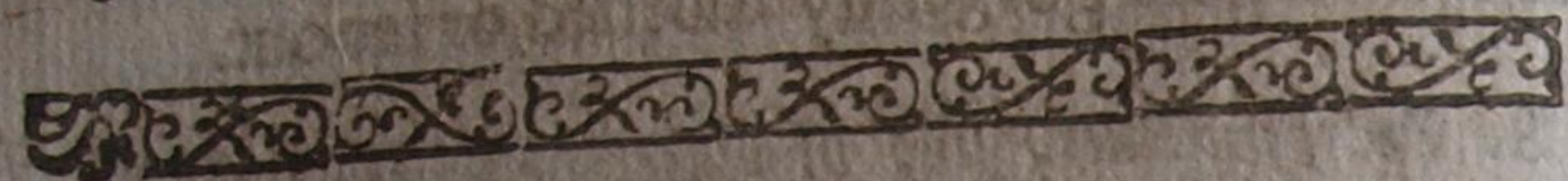
Hï rouz'd himself ful bljð, and häftned dem until,
 pro untu: quamvis apud Boreales haec nulla est Enallage.
 faint-hart fulz pro faint-harted. of nothing täks hi
 kip pro kär.

F. 2. 1. c. 8.

Dei fled from pläs tu pläs with kouherd shäm,
 So dat with fjnal förs, dem al hi overkäm.

kouherd pro kouherdlj, aut kouherdljk. & fjnal pro
 finalj. Sed haec Enallage poeticam etiam syntaxim requi-
 rit, quam vulgaris non admittit. Solata enim oratio sis
 est: so dat fjnalj, hi overkäm dem al with, aut bj förs.
 Nec solis est in vsu poetis Enallage, sed & prorsä scripto-
 ribus, & in foro baiulis: ut, mi thöuht it shüld bi yü,
 O 2 and

and so mi thinks. ubi Acc. mi, pro nominatio est, & ter-
tia persona thinks pro prima.

CAP. XXI.

De figuris in sono.

PERVENIMUS ad figuras, que in voce sunt ratione soni:
vox autem similis est, aut eadem: idque aut significatu,
aut sono tantum. Eadem significatu, aut sola resumitur;
aut cum *Επιρρησι*, sive interpretatione. Si sola, aut in princi-
pio frequens est, idque continue in 1. *Επιρρησι*: aut disjuncti-
ve, hac 2. *Αναφορα* dicitur: aut in fine, que 3. *Επιρρησι*: aut
utrobique, & est 4. *Επιρρησι*. In fine item precedentis
clausule, & initio sequentis 5. *Αναδιπλασι* est: hic si rerum
etiam incrementum sit, 6. *Αναδιπλασι* est. Frequenter porro Ana-
fora cum Epistrophe 7. *Συμμελοισιν* faciunt. Porro si vox ea-
dem cum explicatione resumatur 8. *Επιρρησι* dicitur aut *Επιρρησι*.
At si vox eadem sono tantum sit, at significatione dis-
simili, 9. Copulatio dicitur: si dispari 10. *Αναδιπλασι*. De-
nique similes voces aut ab uno sunt themate, in quibus
est 11. *Πολυτονισμι*, & Translatio: aut a diverso, ubi 12. *Παρομοιωσις*
& 13. *Ομοιοπληθισμι*.

Επιρρησι, sive Subiunctio.

I. Unam si gemines vocem Subiunctio fiet:

De laidi sad tu si hiz for konstraint,
Krij'd out, Nou nou fir Knj'it sheu what yu bi.

F. Q. lib. 1. c. 1.

F. Q. lib. 1. c. 6.

Horou nou out and wel awai hi krij'd,
Pirökles, ô Pirökles! what iz di bit'd

Jburn,

Jburn, Jburn, Jburn, hi krij'd aloud,
O hou Jbü'n with impläkabl fjer?

Repetitio, *Αναφορα*, sive *Επιρρησι*.

2. Sapus appositum capiti Repetitio verbum est.

Sum fering shrikt, sum büng harmed houl'd
Sum lauht for sport, lum did for wunder shout
And sum dat wüld sim wjz ðeir wunder turnd tu

F. Q. lib. 1. c. 3.

[dout:

Conversio *Αντιπροσ* alijs *Επιρρησι*.

3. Pluria membra sono Conversio claudit eodem.

For truth iz ön, and rjht iz ever ön.
Et quamvis poesis Anglica in sonos similes exeat, non voces eaf-
dem: accipe tamen, ex Harringrono lepidissimo nostro Martiali legi-
timum Conuersionis exemplum. Epigrammatum. Lib. 3.

F. Q. lib. 1. c. 2.

Konferning wjuz höuld ðis a fertain rvl,
Dat if at first yu let ðem häv ðe rvl,
Yür self at last with ðem shal hav no rvl,
Eksept yu let ðem ever-mörtu rvl.

Epigr. 33.

Επιρρησι

4. Incipit, & finit, Verbo Epanalepsis eodem:

Böuld waz hiz chäleng, äz himself waz böuld.
Shäm bi hiz wurði mid dat mēneth shäm.
Et nisi displiceat audi etiam epilogū crassissimā cute poeta.
For yür päsiens wi thank yü;
Wi hav nō mör tu fai, wi.

Mancinellus,

F. Q. lib. 1. c. 2.

Ibidem c. 6.

Αναδιπλασι, Reduplicatio

5. Est Anadiplosis quoties ex fine prioris
Membri, principium sit dictio prima sequentis.

Exemplum sit utriusque figura.
O tu dier luv! luv böuht with dēth tu dier.
Dei for ðe luv of him wüld algat dj.

F. Q. lib. 1. c. 2.

F. Q. lib. 1. c. 4.

O 3

Dj

Dj whü so list for him, hi waz luzz enemj,
But of ál wizdum bi ðou prezident,
Of soverain Quin! whüz praiz J wüld endjt,
Endjt J wüld az dvti duth eksjt, &c.

Ibidem c. 2.

*sed longe pulcherrimum exemplum est illud nobilissimè
Dieri.*

Jlük for no relif, relif wüld kum tü lát,
Tü lát J fjnd, J fjnd tü wel, tü wel stüd mjn estät.

*Porro frequens Anadiplosis, si rerum etiam incremen-
tum accedat dicitur sine Gradatio.*

6. *Crebra Anadiplosis rerum est cum pondere* *Winkel.*

—————Doun on ðe bludi plain
Her-self shi thrv, and tertz gan shed a main,
Amongst her tertz immixing praierz mik,
And with her praierz, rēzn z tu restrain
From bludi strif —————

F. Q. l. 1. c. 3.

*Habes etiam apud Sidneium Anacreonta nostrum exem-
plum, Arcadia, l. 3. c. 1.*

—————Rēzn tu mi passion ilded,,
Passion untu mi rāz, rāz tu a hasti reveng.

*Neglecta tamen Anadiplosi frequens est Gradatio; quam
tamen alij dicitur malunt, aut Incrementum nominari. Ar-
cad. lib. 1. cap. 2. At length from hiz silent melankoli,
hi grv kontent tu mark ðeir wit, after tu ljk ðeir
kumpanj, and lastli tu vouchsäf konferens.*

F. Q. l. 1. c. 4.

Of grizli Pluto shi ðe dauhter waz,
And sad Proserpina ðe quin of hel:
Yet shi did think her pierles wurth tu pas
Dat parentaz, with prjd shi so did swel:
And thundring göv ðat hñ in hevn duth dwel,
And wild ðe world shi klaimed for her sjr;

Or

Or if ðat ani els did göv ekfel;
For tu ðe hjest shi did stil aspjr;
Or if öuht hjer wër ðen ðat, did it dēzjr.

Complexio *Συμπλοκή.*

7. *Dat caput, atq; pedes similes Complexio mēbris.*
*Hac figura etiam apud poetas rara est, quia ad rythmum
non easdem (ut supra dixi) sed similes sonos adhibent. Ac-
cipe tamen è Spenser. F. Q. l. 1. c. 8.*

Hi gentlj ask't, wher ál ðe pipl bi,
Which in ðat stätli bilding wunt tu dwel?
Whü answered him ful soft, Hi küld not tel.
Hi ask't again, wher ðat säm Knjht waz laid,
Whöm grēt Orgolio with pvifans fel
Had mäd hiz kaitiv thral? again hi said,
Hi küld not tel. Hi asked ðen, which wai
Hi in miht pas? Ignäro küld not tel.

*Sape fit, ut prius dictum per *ἐκφραση* resumatur, aut etiam
ἀποκρίσις. Hac figura *Επιφρα* dicitur & Interpretatio siue Ex-
positio.*

8. *Explicat obscuramque resumit* *Επιφρα* *vocem.*

At last ðe painim chaunst tu kast hiz ei,
Hiz sudain ei, upon hiz broðers shield.

F. Q. l. 1. c. 5.

Hiz diereft Ládi dēd with fēr hi found.
Her siming dēd hi found, with fained fēr.

F. Q. lib. 3. c. 2.

But hi her supliant handz, döz handz of göld;
And ik her fit, döz fit of silver trj
Which söuht unrjhteusnes, and gustis söld
Chopt of, and naild on hjñ, ðat ál mjht ðem bihöld.

F. Q. l. 5. c. 2.

Copulatio, siue Duplicatio.

9. *Dissimili sensu dictum, Copulatio fertur.*

Suit Ládi, yü must swēt, or elz (J swēr it)

Haringo

Wi

Wi shal al swet for it, if yu forbær it.
 swet priori loco significat sudare, idque sensu proprio; po-
 steriori metaphoricè significat labores aut molestias pati,
 quas perferunt sudantes. & lib. 2. epigr. 96.

Tu präiz mj wjf yür dauhter (so J gader)
 Yür men sai shi resembleth möst hir fader.
 And J no les tu praiz yür sun hir brüder,
 Affirm dat hi iz tü much lyk hiz müder.
 J knöu not if wi gug ar/ht or er,
 But let him bi lyk yu, so J lyk her.

Antanaclassis.

10. Una sono, est, sensus dispar, vox, Antanaclassis.

Haringt. -
 Lib. 2. epigr. 99
 Ibid. epigr. 81.

Markus nēr sēst tu venter al on prjm,
 Til of hiz ag qujt wāsted waz ðe prjm.
 J kāld ði ðns mj diereft Mal in vers.
 Which ðus J kan interpret if J wil,
 Mj diereft Mal, ðat iz mj kostlieft il.

Mal priori loco fictitium est pro Mariā, altero Gallicana
 mutuatum a malo. Haec duae figurae epigrammatum
 scriptoribus ut frequentes sunt, ita aliquando implicitae,
 nempe cum unico vocabulo sensus uterque intelligitur.
 hanc copulationem habes. lib. 1. Epigr. 50.

Lādiz yū blām'd mj versez of skuriliti,
 Whjl with ðe dubl sens yū wēr dēfēved
 Nou yū konfes ðem frī from insiviliti;
 Tāk hid hens-forth yū bi not miskonfēved.
 miskonfēved, aut animo sensum falsum, aut uter opar-
 tum spurium concipere significat. Huiusmodi Antanac-
 lassis est Iohannis Dausij Heref.

Moecho, for häft, waz maried in ðe njht;
 What nided dāi? hiz fāir yung Brjd waz ljt.

10. Per varios casus, varia aut discrimina vocū.
 Esto Polypoton, dicta aut Traductio bella est.

Hac figura in varijs tantum casibus est polypoton: pro-
 inde multo melius apud Marcum Tullium, Cornificium,
 seu quemvis alium, Traductio dicitur. quia hic ornatus non
 in casibus solum spectatur, sed & in omni orationis parte
 ab eodem themate derivata.

In varias enim
 sententias abi-
 ere docti de li-
 bro illo ad He-
 rennium.
 Arcadia l. 4. c. 49

And häving pläs't mj thouhts, mj thouhts ðus pläsed
 Mi thouht, nai svr J waz, J waz in fāireft Wud (mi,
 Of Samothēa land, a land ðat whjlum ftüd
 An onor tu ðe world, whjl onor waz ðeir end.

And ik ðe Red-kros Knjht gav her gud aid
 Ai goining füt tu füt, and sjd tu sjd.

P. Q. 1. 3. c. 15

————— Nou mai yi al si plain,
 Dat trvth iz strong, and trv luv möst of mjht,
 Dat for hiz trusti servants duth so strongli fjt.

Ibidem.

Agnominatio, Παιονομασία, Παρηχόσις, Παρηχία, siue Adsonantia.

11. Adsonat in simili lusura Παρηχία voce.

So wel shi washt ðem, and so wel shi wacht him.
 Fj but a man's disgräst, nōted a novis.
 Yē but a man's mör gräs't nōted of no vjs.
 ðe mid of ðem ðat luv, and du not liv amis.

P. Q. 1. 6. c. 3.
 Lib. 2. epigr. 17

12. Verborum similis sit finis Ομοειδαιυτι.

hoc fere tota poesis nostra ornata est, adeo ut exemplis non
 sit opus.

Desp.

P

C A P.

CAP. XXII.

De figuris Sententiæ.

Figura qua in voce, tales fuerunt: sequuntur ille que sunt sententiæ. In sententiâ habetur ratio ordinis vocum, & sensus. Ordo aut unus est & continuus in 1. Hir- mo: aut obscurus in 2. Synchests: aut turbatus in 3. Hy- perbato; & 4. Parenthesi. Sensus porro aut incitatus est; ubi 5. Exclamatio. & Epiphonema; aut emendatus in 6. Epanorthosi: aut explicatus, in 7. Antiheto, 8. Inuersio- ne, 9. Subiectione, & 10. Epanodo: aut contractus, in 11. Congerie.

Hirmos siue Συμμίαι.

1. Sermonis series vna & prelonga sit Hirmos.

F. 2. l. 1. c. 3.

I m; frail eiz döz ljnz with tērz du stīp,
Tu think hou shī, thruh gylful handling,
Doñ trv az tuch, doñ dauñter of a King,
Doñ fāir az ever liuing wjht waz fair,
Doñ not in word nor did il meriting,
Iz from her Knjht divorced in dispair, &c.

F. 2. l. 4. c. 10.

Fresh shadōuz, fit tu shroud from suni rai;
Fair laundz, tu tāk de sun in sēzn dv;
Swit springz, in wich a thouzand nimfs did plai;
Soft rumbling brüks, dat gentl slumber drv;
Hjh rēred mounts, de landz about tu vv;
Löu lüking dälz, disloin'd from komon gāz;
Del;tful bourz, tu solas luvērs trv;
Fair laberinthz, fond runerz eiz tu dāz:

AI

Al which bj nātvr mād, did nātvr self amāz
And al without, &c.

Συναρ.

2. Confundit voces, & sensum Synchests omnem.

F. 2. l. 1. c. 10.

Djn ô (den said de gentl Redkros Knjht)
Next tu dat Lädjz luv shäl bi de pläs,
O fairest virgin ful of hevnlj ljt.

Quæ si in ordinē redigat sic habebunt. Den said de Red- kros Knjht, O fairest virgin ful of hevnlj ljt, de next pläs tu dat Lädiz luv shäl bi djn. Vbi etiã oratio est, sensus enim sic se dat. De next pläs tu dj luv shäl bi dat Lädiz, id enim postulat diuina lex, ut primò sacro- sanctam veritatem diligamus, secundo loco princeps bo- noremus.

Ibidem c. 10.

Grēt thanks and gudli mid tu dat gud Sjr,
Hi dens departing, gäv for hiz painz hjr.
Hoc est, hi departing dens, gäv tu dat gud Sjr, grēt thanks, de gudli mid, and hjr for his painz.

Συναρ Transgressio.

3. Vocum turbatus formabit Hyperbaton ordo.

Manciusellus.

huic quasi duci militare videntur ταναρ, siue Reuersio; ταναρ, ταναρ, in quibus ita exiguum discessere ar- gutaiores logonomi, ut non verear confundere. Exempla passim occurrunt, ut F. 2. l. 1. c. 5.

Whj fērest dou, dat kanst not hōp for thing,
And fērest not dat mōr di hurten mjht? id est,
Whj fērest dou de thing dat dou kanst not hōp for;
And fērest not dat, which mjht hurt di mōr?

Whü si yür vanquisht fōz biför yü lj. id est,
Whü si yür fōz lj vanquisht beför yü.

His cognata est *ὑποκατάστασις*, *Submutatio*, *sive Subalternatio*.
Si rerum sensus commutes ordine *verso*:

Fiet Hypallaga, nobis submutatio dicta est.

F. Q. 1. 3. c. 4. De god did graunt hiz dauhters dier demaund.
F. Q. 1. 5. c. 3. pro, demaund of hiz dier dauhter
And nou dei dü with kaptiv bands him bjnd.

ὑποκατάστασις, *Interpositio*, *ἰσχυρισμός*, *sive Dissolutio*.

4. Sermoni interiectus sermo, Parenthesi extat.

F. Q. 1. 2. c. 10. Donwallo dj'd (for what mai liv for ai?)
And left tü sunz of pierles proues both.

ἔκστασις, *Exclamatio*.

5. Indicat ingentes animi *Exclamatio motus*.

F. Q. 1. 6. 2. — Merfi, merfi (Sir) voutsät tusheu
On fili däm subzekt tu hard mischans.

— Flj, ah flj far hens awai for fër.

Sp. Eglog. 1. 1. O trustles stät of ërthlj thingz, and sliper höp
Of mortäl men dat swink and swët for nouht!

Huic affine est ἑπιφωνημα, sive Acclamatio, ut sequitur ibidem:

Unwyz and witles men tu wit what's gud or il.

Wi dim of dëth az düm of il dezert:

But knv wi öns what gud it bringz us til,

Dj wüld wi dailj, öns it tu expert.

F. Q. 1. 1. c. 10. Dis said, adoun hi lüked tu de ground

Tu häv return'd; but dazed wër hiz ein

Throuh pasing bryhtnes which did qujt konfound

Hiz fibl sens, and tü eksiding shjn. (v)n.

So dark är thingz on ërth kompär'd tu thingz di-

ἑπιφωνημα, aut Correctio, ἠτιμία, Reprehensio, ἁπορησις, &

ἠξιοθετιμα, id est, disjunctio sive determinatio.

6. dicta

6. Dicta Epanorthosis negat, et magis apta reponit.

Let dirz bi sung, and trentalz rjhtli red;
For luv iz ded, &c.

Alas J Ij, räg hath dis error bred,
Luv iz not ded.

Luv iz not dëd but flipeth, &c

So waz hi overkum, not overkum,

But tu her yilded of hiz öun akord.

J wreched wuman, nou yür kaitiv thräl

Waz, ö what availeth what J waz?

Born de fül dauhter of an Emperour.

ἄντιθεσις, ἄντιθετο, ἐναντιωσις, Contrarium, Contentio.

7. Antitheton fiet quoties contraria nebitis.

Hensfürth in säf asvrans yï mai rest,

Having both 1 found a 2 nv 3 frind tu yür 4 aid,

And 1 lost an 2 öld 3 fö dat did yü 4 molest.

'At öns hi wardz and strjks, hi täks and päiz,

Nöu först tu yild, nou försing tu inväd,

Biför, bihind, and round about him läiz;

So dubl waz hiz painz, so dubl bi hiz präiz.

ἀντιματαβολή, Commutatio, nobis Inversio.

8. Verba inversa dabit, versosque, Inversio sensus.

Hi fljing stil did ward, and warding flj awai.

It simd de wävz wër intu ivorj,

Or ivorj in tu de wävz waz sent.

Withäl shi lauhted, and shi blusht withäl:

Dat blushing tu her lauhter gäv mör gräs,

And lauhting tu her blushing.

Subiectio.

9. Quum respondemus nobis subiectio fiet.

P 3

And

F. Q. 1. 5. c. 5.

F. Q. 1. 1. c. 2.

Desp.

F. Q. 1. 1. c. 2.

F. Q. lib. 2. c. 2.

Fa. Qu. lib. 2.

can. 12.

Ibidem.

F. Q. 1. 1. 1. 1.

And iz der kär in hēvn? and iz der luv
In hēvnly spirits tu dēz krētvrz bās,
Dat mai kompasion of dēir ivlz müv?
Dēr iz. elz much mör wreched, &c.

F. Q. 1. 3. 5. 5.

But if tu luv disloialtj ir bi,
Shal J den här her dat from dēthez dör
Mī brouht? ah far bi such reproch from mī,
What kan J les dū den her luv dērför.

F. Q. 1. 4. 1. 1.

Diskurteus, disloial Britomart,
What vengans dv kan equal dī dezart,
Dat haft with shāmful spot of sinful lust,
Defjld de pleg komited tu dī trust?
Let uglj shām and endles infamj
Kuler dī nām with foul reprochez rust.

*Huc spectat Anacretus, & omnes ille sermocinationes,
qua per inquam, & inquit explicari possunt.*

Epiq. 20. 1. 3.

Whēr dwelz Mr. Kärles? gēsterz hav no dweling.
Whēr liz hi? in hiz tung bj möst menz teling.
Whēr bördz hi? dēr whēr fēsts är found bj sme-
Whēr bjts hi? al behjnd, gainst al men yeling. (ling

Exatōis Regressio.

10. *Quum semel in toto totum proponis, et inde,
Dividis in partes; Regressio dicitur esse.*

F. Q. 1. 1. 6. 10.

Of dōz hi chōz out tü, de fälsest tü,
And fitest for tu forg trv-siming liz:
De ön of dem hi gäv a mesag tu;

F. Q. 1. 2. 6. 12.

De oder bj himself staid oder wurktu dü.
— Al dat plēfing iz tu living er.
Waz dēr konforted in ön harmoni.

Burdz, voifez, instrvments, wäters, wjndz, al agri.
De goius burdz shrouded in chērful shäd

De

Dēir nōts untu dē vois attempred swit:
E-nzēlikal soft trembling voifez mäd
Tu d' instrvments dīvin respondens mit:
De silver-sounding instrvments did mit
Wich dē bāz murmur of dē wäterz fäl:
De wäterz fäl wich diferens diskrit
Nou soft, nou loud, untu dē wjnd did käl.
De gentl warbling wjnd löu answered untu al.

*- Huic quodammodo contraria est Congeries, Concerus
Pio, Συγγεωμία, Επιλεξαομία.*

11. *Vnam Congeries in summam sparsa reducit.*

Rapsodia poetica in carmine cui titulus Dēdlj switnes.
Swit thōuhts, dē fūd on which J fiding starv;
Swit tērz, dē drink dat mör augment mj thirst;
Swit eiz, dē starz bj which mj kours duth swarv;
Swit hōp, mj dēth which wast mj līfat fitst;
Swit thōuhts, swit tērz, swit hōp, swit eiz,
Hou chānst dat dēth in switnes liz?

Ibidem titulo. Brēk hēvi hart.

Mjn eiz, no eiz, but fountainz of mj tērz:
Mj tērz, no tērz, but fludz tu moist mj hart:
Mj hart, no hart, but harbour of mj fērz:
Mj fērz, no fērz, but filing of mj smart.

Mj smart, mj fērz, mj hart, mj tērz, mjn eiz
Ar bljnd, drj'd, spent, past, wälsted with mj krjz.
And yit mjn eiz dōh bljnd, si kauz of grif:
And yit mj tērz, dōh drj'd, run doun amāin:
And yit mj hart, dōh spent, a endz relif:
And yit mj fērz, dōh past, inkres mj päin:
And yit J liv, and living fil mör smart:
And smarting, krj in vain, Brēk hēvi hart.

vbi

Vbi prater Congeriem, habes continuã Anaforam, Epithorhosin, Anadiplosin, Asyndeton, Zeugma, & secundo loco regressionem, omnes illustres figuras. Sed ne nimio suffitu nasus tuus petulantè lasciniat, alligabo cingulo etiam *Αἰὶς πῶρνα*, quem *κακοσύνητος, κακὸς ἄλλος, κακὸς φάτος, siue κακὸς φάτος*, appellant, qui tamen quia lingua nostra mascula est, & asperitate non inconcinna (attamen rarerè, ut & alijs figuris modeste) delectatur: hoc maximum vitium habet; quod nimium scriptoris otium, & *καυχήματα* redarguat. Exemplum habes Aglogã 10.

And when ðe stubborn strök of stronger stound
Hath sumwhat flakt ðe tenor of ðj string.

Illa etiam Tufferi (nisi verum auctoris nomen obliuio abstulerit) in hoc sunt nigro.

Täk thankful; thingz, thanking tenderlj ðöz,
Dat tēch ðj thriftil; ðj tjm tu tan spöz.

Que ex antiquã scriptiois formã, omnia inceperunt à t, idque elegantius quã,

Plaudite precelli porcorum pigra propago.
aut vllus versus Macaronicus Merlini Coccaij.

CAP. XXIII.

Exocha.

Monitio ad lectorem.

DVm conchas margaritiferas expiscor ad orationis ornatũ, in murices & aspera loca incidi, vnde vix tandem enatauit oratio. Asperitatis causz plures, vna in methodo quam scriptores variam sequuntur: altera in nominibus quz pro suo quisque libitu figuris imponit; quorum alicubi tanta multiplicitas, vt rem per se apertam ob-

obscuriorem reddiderit: tertia, quod nonnullas figuras scriptores distrahunt, quz suã naturã confusz sunt. His accedunt aliz, quod obscuras quasdam & vulgatas Syntaxcos formulas in schemata referunt: quod figuras ad sermonem tantũ exornandum comparatas, ad opes rætoricas detulerunt. In quibus omnibus sic ego à logonomis aliquoties dissentio; vt alios etiam à me dissentire velim, hoc est, ad clariorẽ rei explicationem. Satis habet excusationis hoc quod dixi, si nonnullas fortè videris deesse figuras quas alij adnumerant: apud me enim aut nullz sunt; aut indignz quz in censum irrepperint; aut quz ad has cogi possunt; aut quz in alium gregem compelli debent. In exemplis quz adduxi, breuitatis studium culpam à me, & queremoniam deprecabitur, si dum nuda figurarum exempla propono recisis circumstantiis, orationis flos ferè totus euauit. Neque enim apud nostros poetas admodum rarz sunt figurz, aut solz veniunt; addo etiam plures esse quã quas Latini numerant: quas tamen ambitiosè non venor, ne sermo hætenus obscurus, & nihil habitus, pro laude inuidiam contrahat, si cum famosis illis linguis & in pretio collocatis, de palmã eloquentiz decertaret. Sunt tamen nonnullz figurz, quas nec debet nec possum silentio inuoluere, quz non vnã tantũ sententiam exornant, sed in longã orationis serie continuz sunt in iis, apud Latinos, sola est & illustrissima Epimone. cuius exemplum est.

So down hĩ fel, and fürth hiz lřf did brēth,
Dat vanisht intu smök, and kloudez swift:
So down hĩ fel, ðat ð'erth him undernēth
Did grōn, az fibl so grēt lōd tu lift:
So down hĩ fel, az a hvz roki klift,
Whüz fãls foundãtion wãuz hav washt awai,
And rōuling doun grēt Neptvn duth dismai:
So down hĩ fel, and lřk a hēped mountain lai.

P. 2. 1. 1. 6. 12.

unthankful wrech (said hĩ) iz ðis ðe mid
With which her soverain mersĩ ðou dust qujt?
Dj lřf shĩ sãved bj her grãsius did:
But ðou dust mēn with vilenus dispjt
Tu blot her onor, and her hēvnli lřk.
Dj, rãder dj, ðen so disloialj
Dim of her hřk dezert, or sım so lřk,

P. 2. 1. 3. 6. 15.

Q

Fair

Fäir dèth it iz tu shun mör shäm, ðen dj,
 Dj, räðer dj, ðen ever luv disloialj.
 But if tu luv disloialt j it bi,
 Shal J ðen hät her from dèthez dör
 Mi brouht? ah far bi such repröch from mi.
 What kan J les du ðen her luv ðerför,
 Sith J her dv reward kannot restör?
 Dj, räðer dj, and djing du her serv,
 Djing her serv, and living her adör.
 Dj lifshī gäv, ðj lifshī duth dezerv.
 Dj, räðer dj, ðen ever from her servis swerv.

Et ne semper Sidneios loquamur & Spenseris, audi epilogum fabulae quam docuit Boreali dialecto poeta, & titulumq; fecit, Reus Machiavellus.

Mächil iz hanged,
 And brend iz hiz bvks.
 Doñ Mächil iz hanged,
 Yit hi iz not wranged.
 De dil haz'im fanged
 In hiz kryked klyks.
 Mächil iz hanged,
 Anb brend iz hiz bvks.

Ea est Epimone, sequantur alia, quas ego communi nomine appello, si tibi suis quasq; nominibus insignire placebit, ego tibi debebo. Vna est quum animus auditoris aut lectoris, dubius, & pendens detinetur: cui tandem rei, aut personae, illa quae dicuntur adhaerebunt, ut F. Q. l. 2. c. 10.

Den up aröz a man of machles mjht,
 And wundrus wit tu manag grët afäirz:
 Whü stird with piti of ðe strefed-pljht
 Qf ðis sad rëlm, &c. tandem post versus 24. sequitur.
 Don-

Donwalo dj'd, unde demum intelligitur, quis fuerit
 tantorum facinorum auctor.

Under ðat pörch a kumli däm did rest,
 Klad in fäir widz. post versus 17. sequitur.
 Whërat Ekscs ekfidinglj waz wröth.

F. Q. l. 2. c. 12.

Hae figura siue synchesis dicas, siue Hyperbatou; illustris sanè est: sed quia ad affectum auditoris magis valet, quam ad sermonis ornatum; ad aliud forum rejicietur. Quae sequuntur omnes in orationis ornatu totae sunt.

F. Q. l. 2. c. 6.

No tri, whüz branchez did not brävli spring;
 No branch, wheron a fjn burd did not sit;
 No burd, but did hir shril nöt switlj sing;
 No song, but did kontain a luvlj dit,
 Triz, branchez, burdz, and songz, wër främed fit
 For tu alvr frail mjndz tu kärles ëz:
 Kärles ðe man sün wox, and hiz wëk wit
 Waz overkum of thing ðat did him plëz.
 So plëzed, did hiz wrathful kürag fair apëz.

Quantus hic artifex? quae periodus? quot figurae? Anaphora, traductio, & quam alij habent ἰσομυρία, &c. Anadiplosis, Asyndeton, Congeries, Gradatio, ut minutae dissimulem. Annon uniuersam ferme Talei Rhetoricam unā συνάρησις complexus est? audi tamen illustriorem.

F. Q. l. 2. c. 4.

möst wreched man
 ðat tu affekcionz duz ðe brjdl lend:
 In ðeir beginning ðei ar wëk, and wan,
 But sün throuh sufferans, gröu tu fërful end:
 Whjlz ðei ar wëk, bitjmz with ðem kontend;
 For when ðei öns tu perfekt strength du gröu,
 Strong warz ðei mäk, and kivel batri bend

Q2

Gainst

Gainst fort of Rēzn it tu overt hrōu.
Wrath, gelosi, grif, luz, dis squjr hav laid dus lōu.
Wrath, gelosi, grif, luz, du dus expel.

Wrath iz a fjr, and gelosi a wid;
Grif iz a flud, and luz a monster fel:
De fjr of sparks, de wid of litsid;
De flud of drops, de monster filth did brīd:
But sparks, sid, drops, and filth, du dus delai:
De sparks sūn quench, de springing sid outwid,
De drops drj up, and filth wjp klēn awai,
So shal wrath, gelosi, grif, luz, dj and de kai.

Aliam habes huic dissimilem nec minus elegantem.

P. Q. 1. 4. 1. 2.

Among dēz knjhts dēr wēr thri brēdern bōuld,
Thri bōulder brēdern never wer iborn;
Born of on muđer in on hapi mōuld,
Born at on burden in on hapi morn,
Thriz hapi muđer, & thrjs hapi morn,
Dat bōr thri such! thri such not tu bi fond.
Her nām waz Agape, whūz children wēr
Al thri az on; de first hjht Prjamond,
De sekond Djamond, de yungest Trjamond.
Stout Prjamond, but not so strong tu strjk;
Strong Djamond, but not so stout a knjht;
But Trjamond, waz stout and strong aljk.
On hors-bak vzed. Trjamond tu fjt,
And Prjamond on fūt had mōr deljt;
But hors, and fūt knv Djamond tu wild.
With kurtax vzed Djamond tu smjt;
And Trjamond tu handl spēr and shild;
But spēr and kurtax both, vz'd Prjamond in fild.

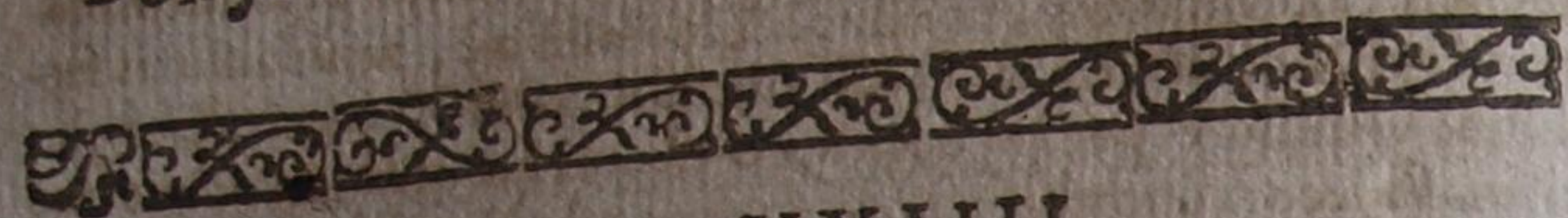
Iam fateris ad sermonis ornatum nihil à nostris prætermisum. Neque enim solus est in hoc genere Homerus noster; exiguū dixi, Spencerus

serus noster: nam & sermonis cultu accuratior est; & sententiæ ut crebrior, ita grauior; & inuentionis varietate locupletior; & materiarum suas circumstantias, aptissimè & copiosissimè, iucundissimis figuris poeticis descripsit. Quòd autem Homerus (ut etiam Æschylus aliique vetustiores poetæ) deos adeo cicures habuerit; quòdque tot in suis indecora dormitarit, ut & eius exemplo Virgilius; aut rudi adhuc poetæ condonandum est; aut ipsis etiam hominibus imputandum; qui aut omnia sibi licere arbitrabantur, aut lectores non satis attentos & perspicaces sperabant, aut ipsi saltem, Decori non satis idonei iudices & præceptores fuerunt. Sed non est (inquam) solus in hoc studij genere Spencerus, inuenies enim & apud alios per multa huiusmodi; sed ego honoris causâ vnum tantum Sidneium cito.

De fjr tu si mī wrong'd for anger burneth,
De äier in tērz for mjn afflikfion wipeth,
De sē for grif tu eb hiz flōuing turneth,
De ērth with piti dul her fenter kipeth,
Fām iz with wunder blāzed,
Tjm fliz awai for so: ōu,
Plās standeth stil amāzed,
Tu si mjnjht of iulz which hath no morōu.
Alas al onlj shī no piti tāketh
Tu knōu mj mizerjz, but chāst and krvel
Mj fāl hir glōri māketh:
Yit stil his eiz giu tu mj flāmz dēir svel.
Fjr, barn mī qujt til sens of burning lēv mī:
Äier, let mī drā dīs breth no mōr in anguish:
Sē, droun'd in dī of vital breth birēv mī:
erth, tāk dīs ērth whērin mj spirits languish:
Fām, sai J waz not born:
Tjm, hast mj djing ouer:
Plās, si mj grāv up-torn:
Fjr, äier, sē, ērth, fām, tjm, plās, sheu yūr pour.
Alas from al dēir helps am J exjled,
For herz am J, and dēth fērz hir displezvr;

*Arca
1.3.19.*

Ej dēth, dou art bigjled,
Doñ Jbi herz, shi sets bj mi no trēzvr.

CAP. XXIII.

De syntaxi poeticā.

AD varios usus ex omni materiā fiunt vasa: at gem-
ma quaque non nisi in auro elaboratissimo ostendi-
tur. Sic ad omnia animi sensa depromenda accommodatus
est sermo: at in carmine, ubi nihil audiendum est, nisi quod
rarum, tersum, politum, delicatum, nouum, & à vulgi cap-
tu & opinione remotum, laudandus sermo non est, nisi pu-
rus, vivus, & concinnus. Duo igitur sunt quæ præter mate-
riam, syntaxin poeticam à solutā determinant: Ornatus,
& numerus. Ornatus ille est quem dixi schematicus, in
solutā oratione rarior, omnino nullus in illis quæ dixi
in poeticā frequentior, sed tum denique gratus, quum ita
necessarius, ut res videatur aliter exprimi nec posse, nec
debere. Hic autem à scripturientibus aliquibus plurimum
peccatur, qui in orationis cultu ita lasciuunt, ac si in thea-
trum scortum aliquod sumptuosum darent, non virginem
pudicam in nuptias. De numero poetico itum est in diuer-
sa; siue ille rhythmicus esse debet, siue temporarius: litem
posthac ut potero dirimam. Numerus autem quicumque sit,
ille molli simè labi videtur, qui in purā oratione à vul-
gatā syntaxi quàm minimum distat.

Exemplum.

It iz ðe mjnd ðat maketh gud, or il;
ðat maketh wrech, or hapi, rich or pōr.

For

For ðon ðat hath abundans at hiz wil,
Hath not inuñ; but wants in grētest stōr:
Anoðer ðat hath litl, siks no mōr,
But in ðat litl iz both rich and wjz:
For wizdum iz möst richez. ——— &c.

*Sed quia numerus poeticus, & ordo syntaxeos non sem-
per cōueniunt; & poeta necessariò obseruandus est uterq;
numerus; & rythmi causā frequentior est in tropis, &
temporis in hyperbato; aliquando etiam ad synchresin co-
gitur.*

——— Shi fäir l j him bisouñt-
Himself tu chērish, and konsvming thōuñt
Tu put awai out of hiz kärful brest.

*In omni carminis genere rhythmico necesse est ut ultima
versus syllaba naturā suā acuti toni capax sit, si rhythmus sit
masculus; id est, si versus sit acatelecticus: si hypercatalecti-
cus in penultima, nam syllaba ultima hic est hypermetra.
In hoc autem carmine trimetro catalectico, sunt enim om-
nes versus ultimo cuiusque stanza excepto decasyllabi, ne-
cesse est ut in ultimā primi metri, aut initio sequentis, hoc
est in quartā, aut sextā syllabā gradus sit; qui quidem sisti
nequit, nisi in syllabā quæ accentum acutum recipiat: hoc
autem in vulgatā syntaxi non sit, quæ sic est.*

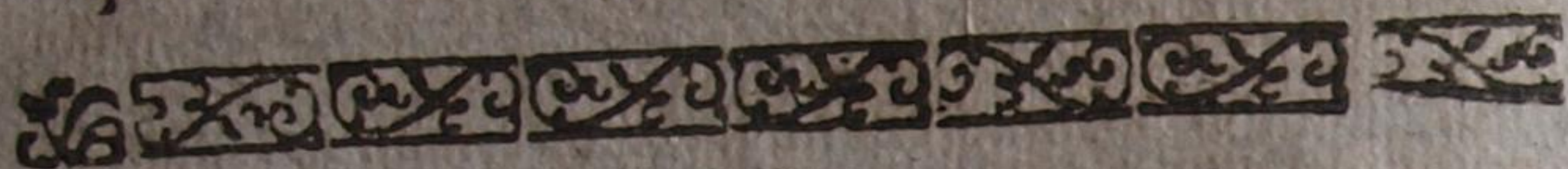
——— Shi fäir bisouñt him
Tu cherish himself, and tu put awai
Konsvming thōuñt out of hiz kärful brest.

*Atque ideo vocum metathesi siue hyperbato opus fuit ad
legitimum tempus, & rythmi gratiā, metonymiā cōtinen-
tis brest, pro contento hart. Est autem vocum quedam
transpositio, quam ita facile feret lingua Anglica, ut ni-
hil à communi syntaxi differre iudicetur. Sin autem gra-
dus*

aus hic ut dixi non obseruetur; si sapius fiat, poeta viti-
um est: si varius, ut reliqua concinniora videantur, ita lo-
cum habet ut cacemfatem. Exemplum est ibidem.

In ashez and sakcloth hi did aräi
Hiz dainti körs ——— &c. pro sakkloth.

Atque hac est syntaxis quam dixi poeticam.

Profodia.

Est quarta Logonomia pars, de Accentu, & Metro.
Profodiam literarum in Grammatica docuimus: sequitur
porro ille Accentus qui est vocum singularum, & orationis,
ad quam accommodantur interpunctiones.

CAP. XXV.

De Accentu.

Vocum profodia usu patius quam regulis percipitur:
ca tota in accentu est. Accentus est duplex, Gramma-
ticus, & Rhetoricus. Grammaticus est qua vocalis una, aut
diphthongus, in omni dictione affecta est. Rhetoricus, qui
ad sensum animo altius insigendum, emfasin in una voce
habet potius quam alia. Monosyllaba omnia per se accepta
accentum acutum habere intelliguntur: at composita, nunc
in priori tonum habent; ut, hörsmän, shíphük, nunc in
posteriori: ut wíthstánd, wíthdräu, himsélf. Quaedam
ita facilia sunt, ut accentum utrobique recipiant, ut
church-yard, outrun, outräg.

Dissyllaba qua oxytona sunt, bilíu, asúr, aswäg,
enförs,

enförs, konstáin: qua paroxytona, ut píti, kúler, fólöu.
Trissyllaba quaedam paroxytona sunt; ut, regräter bi-
líved, akquainted: quaedam proparoxytona; ut, mízeri,
désteni: quaedam indifferentia; ut, förgöing, förstáler.

Animaduertendum autem nos tanto impetu in nonnul-
lis vocibus accentum retrahere, ut nulla syllabarum longi-
tudo, natura aut positione facta contraveniat: idque non in
nostris tantum forester, kárpenter: sed etiam in illis que
doctuli à Latinis asciuerunt: ut, áuditor, kompétitor,
kónstansi, régister, témperans, instrvment, múltitvd.
Hic autem duplici cautela opus: primá, ut illa excipias
que ad nos integra transierunt; quibus eá humanitate u-
timur qua peregrinis, qui suo iure & more viuunt, ut
Amintas, Erinnis, Baricado. Secundo excipias illa à
Latinis in io, que quanquam in nostrum ius concesserunt,
proprium tamen accentum retinent in antepenultima; ut
opínion, fatisfáktion, & alia sic exeuntia mínion, frá-
nion, &c.

Plurisyllaba etiam quod in alijs quas scio linguis non
fit) accentum sapius in quartá recipiunt, ut ökvper, ví-
gilansi, líteratvr: & omnia fere illa que in munges exe-
unt aut abl: ut, kólterdmunges, iernmunges, már-
chantabl, márígabl, mízerabl, ónorabl. mirú dixeris si
tonum in quinta repereris, tamen sic lege múltipliabl, ví-
trifiabl, Kónstantinopl, & alia fortasse plura.

Duo sunt qua tonum variant: Differentia, & Nume-
rus poeticus. I. Differentia est, qua vox voci quodammo-
do opponitur; hec accentum transfert in syllabam vulga-
riter accentuata precedentem, ut du yü ták mí rjht, or
místák mí? sic wíthhöld, únthankful, dísonestlj, díso-
norabl, dísonorablj etiá, et únmezvrahlj; huc refer de-
zert

zert meritam, & d'ezert desertum aut solitudo, &c. Numerus poeticus proparoxytonis in [i] saepe ultimam produc- tam acuit; ut, miserj, konstansj, destinj: unde etiam in prosa ferè obtinuit, ut ultimam vel longam vel brevis equaliter scribantur, & pronuncientur, non acuantur tamen.

De Rhetorico accentu difficilius est iudicium; quia suum cuique est, & variū. Exemplo res melius intelligetur. Mj long, if ani ask whüz grivus plaint iz such (much D), ér dou let hiz nám bi knöun: hiz fóli shöuz tü But best wër di tu híd, & néver kum tu hýt: (rjht. For ön de érth kan nön but j, djn aksents found a-

Diximus monosyllaba omnia acui, hoc est accentu Grammatico: at in orationis contextu illis tantum vocibus est accentus oratorius, siue quedam toni ^{ἰσχυρὰ}, quibus sensus vis & ^{ἰσχυρὰ}, inest: reliquæ omnes præ his quodammodo barytone habeantur. Ego igitur sic ista lego, ut versus primus uno tenore, & æqualis fluat. In secundo tribus voculis accinitur dj, nám, fóli: quia, ex sensu apparenti moriendum potius est carmini, quam nomen auctoris indicandum; cui tanta stultitia malum est omen. At ex implicita Antanaclesi, sine diastolá Tāi dj, & er, let dou hiz nám bi knöun Djer; etiam cum priori tepidius erit, & sine accentu oratorio efferendum. Duos sequentes versus licet ego sic legam, ut híd, & néver in priori accentuem: érth, j, & djn, in posteriori: alius tamen fortasse aliter; idque cum boná utrinque ratione. Atque hæc de accentu acuto Grammatico, & Oratorio, præcepta sunt. Grauis ubique intelligitur, ubi alius non est accentus. Circumflexus [^] in alys dialectis frequentius auditur quam in communi; ubi tamen ea est aliquando vocis alicuius prosodia, ut sensum mutet. Exemplo, J am

am afráid of him. i. metuo ab illo: Jam afráid of him: i. quid de illo futurum sit timeo.

Accentui inseruiunt interpunctiones: quia illa ut sensum aperiunt, ita quantum possunt accentui viam sternunt. Eæ læ sunt nobis quæ Latinis, & usus idem: sunt autem ^{Κόμμα} siue incisum [,] ^{Ἰσοδασυλὴ} aut subdistinctio [;] ^{Κάλυ} siue membrum [:] ^{Περίοδος} siue sententia & sensus integra complexio [.] His adiunge interrogationis notam [?] & exclamationis [!] ^{Παρενέστι} (scientibus loquor) nihil includi debet quod cum ullá voce in reliquá orationis serie syntaxin habet: at ^{Ἰσοπαρενέστι} [;] illud quod abesse quidem potest, sed cum aliá aliqua sententia voce constituitur.

Exemplum.

De (best said hi) dat J kan yü advjz,
Iz tu avoid d'okázion of de il.
De káuz removed whens d'ivl duth arjz
& Az sün it mai, d'efekt surséseth stíl.

Huc accedit ^{Ἰσοπαρενέστι} in d'efekt, & in vocibus cõpositis ^{Ἰσοπαρενέστι} ut hart-eting grif. Et ultimo (si tu concedas (lector) in ^{Ἰσοπαρενέστι} [..] in ^{Ἰσοπαρενέστι} [u] ut in okázion trissyllabá: sed his & ^{Ἰσοπαρενέστι} in usu frequenti, locus raro conceditur.

CAP. XXVI.

De Metro.

METRUM apud nos largè acceptum, aliquando significat ipsa in carmine omoioteleuta: nonnunquam ponitur pro omni oratione adstricta numeris; sic enim

metrum, & prosam opponimus. Sed hic pro omni mensurâ syllabæ pedis, metri propriè dicti, & carminis vsurpo.

De Syllabâ.

Syllabarum quantitas septem modis agnoscitur. 1. Vocali. 2. Diphthongo. 3. Accentu. 4. Positione. 5. Deriuatione. 6. Prepositione. 7. Metaplasmo.

1. Vocalis & 2. Diphthongus.

Satis aparuit in grammaticâ, quæ syllaba longa aut breuis censeretur debet, ex vocalibus, quas longas aut breues esse diximus: 1. Poeta tamè illa in j. desinentia licèter corripunt; quia in fluxu orationis accentus in propinquâ syllabâ eius longitudinè absorbet. At si syllaba accentu ullo grammatico, vel rhetorico afficiatur, non corripitur; vt, m) moni-uu.

2. V. in fine anceps est: vt, nu, trv: at consonâ in eadem voce monosyllabâ sequente, longa est; vt, svr, pvr. sic in dissyllabis, si accentum habeat: vt, manûr, refuz verbum: at accentus in priori, ultimam ancipitem relinquit; vt, in réfvz subst. 3. Vocalis, aut diphthongus, ante vocalem non corripitur necessario ut apud Latinos. Sed contrâ, vocalis longa, aut diphthongus, ante vocalem semper producit, si in se accentum habeat, vt deniing, displaied. 4. Vocalis, aut Diphthongus per synalapham licentiâ poeticâ nonnunquam intercipitur: sed frequentissimè intercipit u, in tu dâini & infinitiui signo; & e, in articulo de, tamen non semper. in Dou ante art diphthongus saepe deficit.

3. Accentus.

Omnis syllaba, accentum acutum habens aut circumflexum, longa est: idque maximè si syllaba dictionis prima.

non

non sit. Nam prima naturâ suâ breuis, accentum saepe admittit, vt göing, düing, âni, spîrit, bôdi, quæ etiam si ex vocali breues esse intelligantur, accentus tamen subinde communes fiunt vt in illo Choriambo Lâdi ladi.

2. In trissyllabis etiam, acutus in breui ante liquidam, syllabam aliquando ancipitem facit, vt in máladj, símomi, géneral, bénéfit.

3. Vocalis breuis in ultimâ, ante duplicem, aut etiam ante solam liquidam, accentu anceps fit. Vt begín; distil, defér, prolóng. Id ipsum etiam in monosyllabis accentu acutissimis fiet: vt, áx, zúz, fél, sín, sòng, wár, gár. Quas formam quædam etiam ante mutam sequuntur: vt, búd gemma, bút meta.

4. Omnis syllaba ante accentuatam breuis est: vt, dezjr, abrôad, abândon, de víded, diuinlj, bilivíng, preven- ted: nisi obstet natura; vt, in förgóing, förspéking; aut positio; vt, förgótn, fögíving. Sed hic tantum valet accentus, vt in multis duplicatis alteram elidat, vt, aténd, apíring, opözed, adréfed; pro atténd, appíring; oppözed, addréfed: Sed vt consonam elidat vel non, poeta in medio relinquitur.

5. Syllabæ quæ solis constant consonantibus, quia accentum nunquam recipiunt, breues iudicantur: vt, sadl, trubl, moistn.

6. Accentus Rhetoricus longas precedentes saepenumero corripit: vt, Ifyi bi âl thiuz, what höp hav J? ubi vocales naturâ longæ in yi, bi, häv, ratione accentuum in âl, & J, correpta sunt.

4. Positio.

In diuersis dictionibus positio saepe valet vt apud Latinos: at, in eadem dictione, accentus positioni præualet; ita

R 3

vt

ut in trissyllabis, accentus in primâ sonorâ naturâ aut positione longâ, abbreviet utraq; sequentes: ut, in Chelster-tun, Wimblun. Nec quisquam, qui Anglice nouit, negare audebit Tenterden (sipl esse carmen Adomicum. nam hic adeo violentus est accentus, ut etiam in diuersis dictionibus positionem auferat. Id ipsum affirmabis, si suffixios audis in Waterdoun forrest. Adeo clarus est accentus in primo trissyllabo, licet positione non eleuetur. Hic tamen cautela opus, nam si ad positionem l. n. vel ng, concurrat, media syllaba producitur: ut, Sempingam, Trumpingun, A'bing on, Wimundam, Wilfulnes, &c. Quod dixi apparebit exemplo.

What if a dai, or a mun. h, or a yer: hemistichiu est, duobus constans dactylis, & choriambo, nemo dubitat. Sô it befel on a Pentekost dai. Nec quisquam hic magnopere heret, nisi quod particula it tardius sequi videtur ob positionem: at Metaplasmo occidentali uel pro bifel nihil currit rotundius; nam positio illa in kost, nullo modo tempus retardat propter accentum in Pen. Positio aliâs ualet ad Longitudinem: ut, Gilzland, London, haru est.

5. Deriuatio.

Deriuatiua eandem cum primitiuis quantitatē plerumque sortiuntur: ut, dj, djing; dezj, dezjred; profan, profanlj. Excipiuntur illa, que à longis enata, vocalem naturâ longam corripunt: ut, a mizer, miserabl, mizeri: Et anomala coniugationis primæ, que figuratiuam comitant: ut, a red, red; a swet, swet; a wjt, writ; strik, strik, &c. His adde unum tertie dū, did. Secundo excipiuntur illa à peregrinis deducta, quibus syllabarum quantitas naturâ, positione, aut accentu mutatur: ut à noto, a nôt, à magnifico, tu magnifi; à potens, pōent, &c.

At

At impotent, omnipotent, suam naturam sequuntur: quod etiam in alijs forte plaribus obseruabis.

6. Præpositio.

Præpositiones inseparabiles, a, bi, re, etiam un, dis, mis, si positio sinat corripuntur. Reliquarum omnium quantitas, ex suis vocalibus satis intelligitur.

7. Metaplasmus

Est, quum necessitatis, aut iucunditatis gratiâ, syllaba, aut dictio à formâ propriâ in aliam mutatur. Huc refer omnes antedictas dialectos præter communem. Et licet omnis Metaplasmus ad syllabarum quantitatē agnoscendâ non sit utilis: tamen quia plurimæ eius species hic multum possunt, eas omnes simul explicabimus.

^a Prothesis apponit caput id quod ^b Aphæresis Manc.
(aufert)

ut, ^a arjht, emmüv: pro rjht, müv: & eleganti imitatione Latine compositionis, efraid, pro fraid. ^b uenger. pro auenger.

^a Syncope de medio tollit, quod ^b Epenthesis infert. Manc.
ut, ^a humbles, whü euer, pro humblnes, & whü euer; ^b errand pro erand.

Aufert ^a Apocope finem, quem dat ^b Paragoge. Manc.
ut, What Jde ^a bet for dj Spens. pro beter, ^b telen, & displēzen, Chanfer protel, displēz.

Consonâ ut ^a Ecthlipsis, vocalē aufert ^b Synalæpha.

Exempla.

^a Fäm with abundans mäkech a man thrjs blessed an happi pro and happi. ^b Firft,

First, let Simmerian darknes bi mi önl' habitäfion.
pro önlj.

Systola longa rapit, breuiata ^b *Diastola longat.*

ut, Sidn. untu Cypid dat buoi shal a pedante bi
found: ubi prima in pedante, ^a *masdös corripitur.*

^b *Diastola* ^{Tασις, Εκτασις}, *sive extensio dicitur.* Exemplum
reperies apud eundem Sidneium.

Dat bja bodi it göz, fins bj a bodi it iz.
ubi ex bodi perichio, trocheum facit contra quam eius na-
tura pati potest, Rectius ille in speculo Tuscanismi.

El gallant virtvz, al quallitiz of bodi and föul.
Plus satis huiusmodi exemplorum inuenies apud Stani-
burstum, & alios.

Sins mj nöz outpéking (gud Sir) yür lip-labor hin-
dreth.

Neque enim verum est quod scribit quidam, Syllabarum
regnum illis concessum, qui primi suo exemplo illarum
quantitatem definirent: Syllaba enim natura sua; id est,
cuiuscunque linguae idiömate, aut longa sunt, aut breues,
aut indifferentes, utcunque mali poeta illarum quantitate
abutuntur.

Farnabeius.

Syllaba de binis confecta, Synaresis extat.

Ut atissimus est hic metaplasmus in verbalibus passivis
in ed; ut, lu'd, pro luved, & ubique alias; ut, e' rj, pro
everj; whatsoever, okäzion, trissyllabis. Neque in unä
tantum dictione synaresis est, sed etiam in diuersis: ut, Is't
not inuñ? pro iz it not, & in communi loquendi formulä,
much gud du't yü, pro du it. Sic was't, for't, whüz dër
pro waz it, for it, whü iz dër, &c.

Anti-

Διάρεσις, sive Διάλυσις.

Dicitur in binas separare Diæresis vnam.

ut Sp. Wündes, kloudes, handes; pro wündz,
kloudz, handz. Huic cognata est.

Τμήσις, Διαστολή, sive Intercisio.

Dat Tmesin partes in binas dictio secta,

Tu us ward, pro toward us.

Μεταθεσις.

Fit Meta ritè thesis, si transponas elementa.

ut, vouched säf, pro vouchsäfed. Spen. Löm whil,
pro whjlöm.

Αντιθεσις, melius Αντισηχον.

Est Antistæchon tibi litera si varietur.

Spens. fön, ein, hond, lond, pro föz, eiz, hand, land.
hunc referre potes illa tertia persone Indicatus presentis
in s, z, ez, pro eth; ut hi spēks, luvz, tēchez; pro spē-
keth, luveth, tēcheth. In quibus non tantum est Anti-
stæchon sed & synaresis.

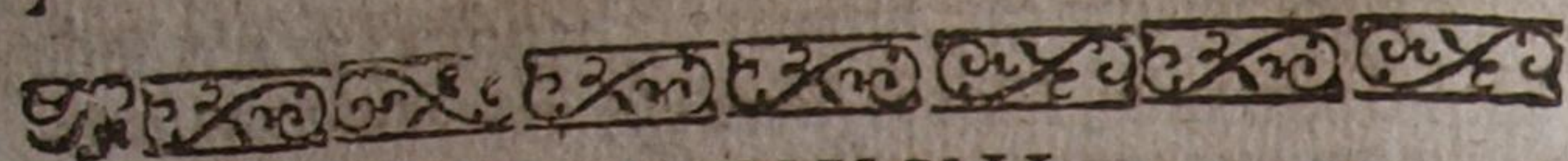
Ista Metaplasmus communi nomine dicas.

Quæ dixi de quantitate syllabarum, ita abhorreere videbuntur ab
auribus illorum qui ad Latinam prosodiam assueuerunt, ut mihi nun-
quam satis cauissè, illos satis admouisse possim. Sed si syllaba breuis
vnius temporis concedatur, longa duorum; ego veritatem appello iu-
dicem, auresque musicorum testes; his causam omnem permitto. Ipsos
autem, qui me iudicio postulauerint, adhortor, ut meminerint quam
multa Latini à Græcis discesserunt. Atque, ut mittam significationem,
genus, syntaxin alicubi; in prosodiä toto celo aberrarunt. omega vix
productam in ambo; & ego, & Noster Apollo veta. Sed quia de his
paulò fufius dicendum est postea, in presens missa facio.

*Pedes, quibus Anglica poesis utitur, sunt dissyllabi
tres; spondeus --, trocheus - u, iambus, u-. Trissyl-
labi quinque; tribrachus u u u, molossus ---, dactylus
- u u, anapestus u u-, amphimacrus - u-. Tetra syllabos*

S

hos tantum duos animaduerti: quorum unus est paon
quartus uou-, alter choriambus -- u u --

CAP. XXVII.

Carmen Rythmicum.

IN carminum generibus, nihil nostris intentatum relin-
quitur, res tamen melius successit illis qui rythmo poesin
scripserunt, quam qui numeris Latiorum. Et quamuis
eo acriter docti contenderint, ut Graecorum & Latinorum
numeros assequerentur, euentus tamen optatis non respon-
dit. Et quia, dum portum capesso huic scopulo quasi fato
quodam oratio nostra illisa est, remis arbitror & velis
certandum, ne afflicta penitus & fracta sit. Sed ne saxo
detrusa fluctuet, anchoram in primis hanc sacram demitto.
Omni sermone suum esse ^{id est} quo non inflexione, aut rati-
one sola syntaxeos ab alio differt, sed sono etiam, accentu,
et tota prosodia. Hoc ex superiori capite in nostro satis ap-
paruit. Secundo, uniuscuiusque sermonis regulas, ex suo idi-
omate natas, nec debere, nec posse alterius idiomata coer-
cere. Sic enim non essent amplius ^{id est}, sed communes
utriusque affectiones. Et ipsius logonomia ratio uniuersa
hoc postulat, ut de singulis linguis regulae propriae de infle-
xione, de Syntaxi, de uniuersa prosodia assignentur. Et ne
longius abeam, lingua Graeca, & Latina (licet inde magna
ex parte deducta) non easdem habent de prosodia regu-
las. Exempla. Vocales ^{a, i, u, e, o}, & diphthongi ^{ai, ei, oi}, pro carmi-
nis ratione, ante vocalem, aut diphthongum eliduntur, aut
non. Vocalis breuis ante solam liquidam non raro produci-
tur: ut, ^{Ami' huius} Vocalis dictionis sequentis ali-
quan-

quando eliditur ab altera precedenti. Vocales longae aut
diphthongi indifferentes sunt alijs sequentibus. Quarum
quidem regularum nulla est, quae in Latina prosodia vim
suam obtinet; ut nihil de immensa illa Graecorum licen-
tia dicam, quae pro carminis necessitate vocales longas cor-
ripiunt, aut breues producunt. Atque ut Latinam pro-
lem, hoc est linguam Hispanicam, Italicam, Gallicam, per-
lustres animo; quid tandem cause erit cur Latini carmi-
nis prosodiam non sequuntur? ^{id est}. Fieri potest, ut quem-
admodum nos, sic et illi Latinos numeros tentarunt; sed
re infecta solummodo tentarunt: neque enim apud illos
illustre aliquod poema est, Latine poesicos numeros sequu-
tum. Queres obstitit? ^{id est}. Quinetiam si Graecum ele-
gium cum Latino conferas, inuenies illa Theognidis, Solo-
nis, Tyrtæi, aliorum; cum Catulli, Tibulli, & maxime Oui-
diij numeris, Ennium cum Virgilio. Quae dixi huc omnia
redeunt; Non esse adstringendam prosodiam nostram,
Graecorum aut Latinorum regulis, sed nostram tantum vir-
gulam, nostram prosodiam metiendam. Nec tamen barbi-
ris mi notam propterea lingue Anglice inuistam putes,
quod numeros Latinos non sectemur. Cedo enim, quot
linguae sic versus componunt? anne omnes barbarae? anne
omnes sordent praeter unam Graecam aut Latinam? Certe si He-
braica lingua sit omnium prima, erit etiam longe optima;
utpote quae Adamo indulta caelitus: uterum tamen pro-
fetarum Poetica, Latinorum versuum regulis alligata non
est: sic enim penitus ignota non esset. Recentiores magistri
barbariae inuidiam nil timentes, triplici rythmorum ge-
nere contenti sunt. Et quoniam experientia optima est
cuiusque rei magistra, exemplis agemus.

Iz it onorabl for a man, a neseffiti försing,
Fälslj tü forsäk öld frindz and stik tu a nv kum?
S 2

Quid

Rob. Bellarm.
Gran. Heb.
part. 4. c.

Et carminis incunditas gratiam inueniat, Exemplo potest esse illud Spenceri Eglogæ 8.

Yi wälstful wudz bër witnes of mj wö,
 Wherin mj plaints did oft mjz resound,
 Yi kärles burdz ar priui tu mj krjz,
 Which in yür songz wër wunt tu mäkä part:
 Dou plëzant spring hast luld mi oft a slip,
 Whüz strëmjz mj trikling tërz did oft augment.
 Rezort of pipl duth mj grifs augment:
 De wäled tounz du wurk mj grëter wo:
 De forest wjd iz fiter tu resound
 De holöu eko of mj kärful krjz, &c.

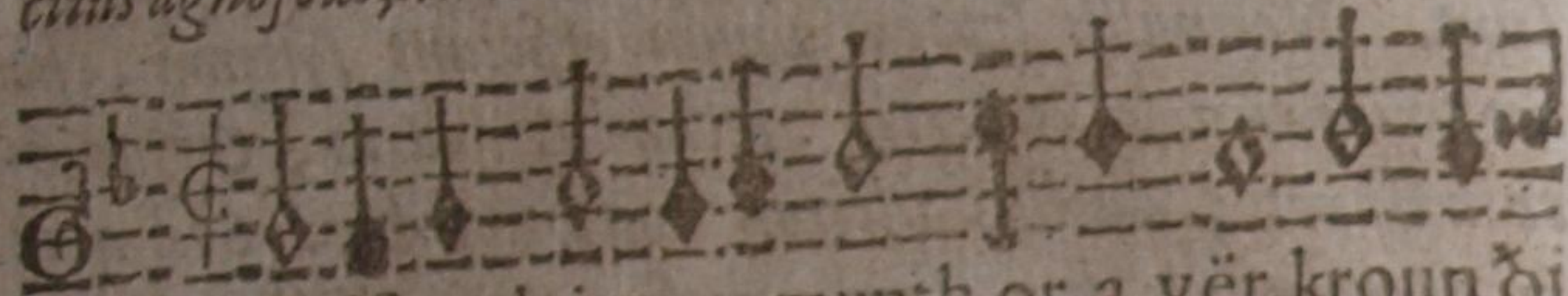
Multa alia possunt esse temperamenta rythmi, ne stomachum moueat, aut fatiget aures: quæ fabularum scriptor pro sua industria aut inueniat, aut inuenta imitentur. Sed utcunque se euentus dabit, utraque poesis mihi plurimum debebit, qui in uocum orthografiâ tam facilem strauit uiam ad species Metaplasmii, in omni carminis genere tam necessarij.

Venio igitur ad carminum genera, rythmica primùm, deinde illa quæ Latinam industriam imitantur. Dixi pedem cuiusq; carminis mensuram, & hinc nostris metrum dici. Carminum autem genera logonomi præcipuè tria numerarunt. Scenicum, Epicum, & Melicum. quibus promiscuum adijcio; quod Epigrammata habet, Dialogos, Elegia, Epitafia, Epistolas, &c. Quæ tamen omnia ad prima eatenus reducuntur, quatenus aut uno carminis genere constant, aut misto. Scenicum, & Epicum, uno fere carminis genere contenta sunt: illud est ut plurimum pentametrum. Spenceri tamen Epicum, siue Heroicum, nonum quemque versum habet hexametrum; ad grauitatem, & quandam stationis firmitudinem. In scenico, poetæ malè negli-

negligunt iustitiam, quæ in Epico continua sunt. Sic tamen ut aliquando duos quosque versus ligent; aliquando quaternos: tum primus tertio, secundus quarto sæpius respondet. Si sex sint carmina in uno systemate, hoc Itali, & inde nos stanzam appellamus: sic respondent quatuor primi, ut ante dictum est, duo ultimi gemelli sunt. Nonnullis septem unum efficiunt systema, sic ut primus versus tertio, secundus quarto, & quinto adsonet; duobus ultimis conspirantibus. Sed quia in pentametris hæc frequens sonorum collisio, mollior est quam quo res graues enarrentur; systemata, octo versibus sic componunt, ut primus cum tertio, secundus cum quinto, quartus cum sexto cohereat, duobus ultimis in fine concurrentibus. Spenserii modos, à figurarum exemplis quas hæc appello, facillimè addisces. Melicum carmen mistum est ex duobus, & ultra pluribus fortasse ad sex usque carminum genera; quorum mensura est a monometris, usque ad octonarios nunquam ulterius. Hæc etiam carmina, aut catalectica esse possunt, aut acatalectica. Exemplum esto Ben Johnsoni ode 14.

ἡράκλειος, δ' ἐμὰς τροπὰς.
 Nou dat ðe herth iz kround with smjling fjer,
 And sum du drink, and sum du dâns,
 Sum ring,
 Sum fing,
 And âl du strjv t'advâns.
 De mvzik hjer:
 Whërför shüld J
 Stand silent bj?
 Whü not ðe lëft
 Both luv ðe kauz, and autorz of ðe fëst
Hic vides, ultra pentametrum, nullum versum produci: etiam

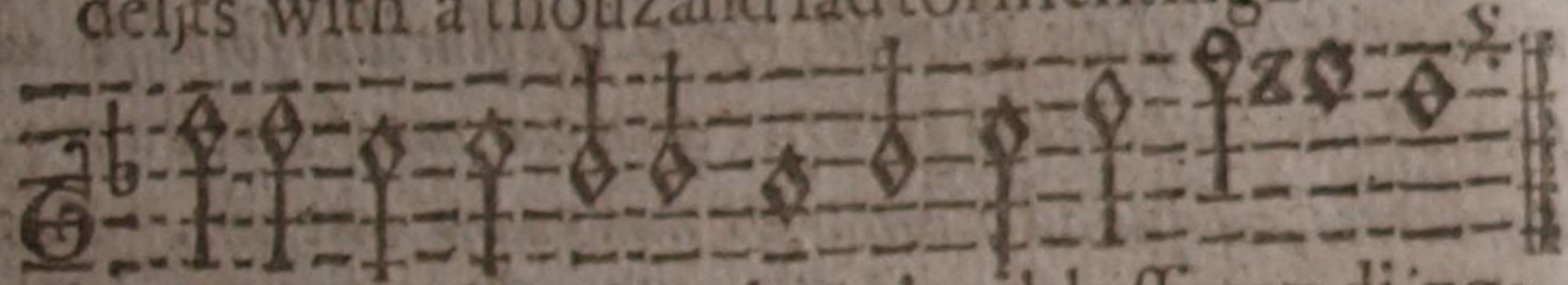
etiam & illud obseruare poterit, nullum ferè pedem, in illis omnibus quæ huc usque commemorauimus reperiri, præter dissyllabum. Reperiuntur tamen alicubi & alij pedes, & versus etiam octonarij; ut, in illo per bello cantico Tho. Campiani *tragedia de Agrippa*: cuius mensuram ut re. *stius agnoscas, exhibeo cum notis.*

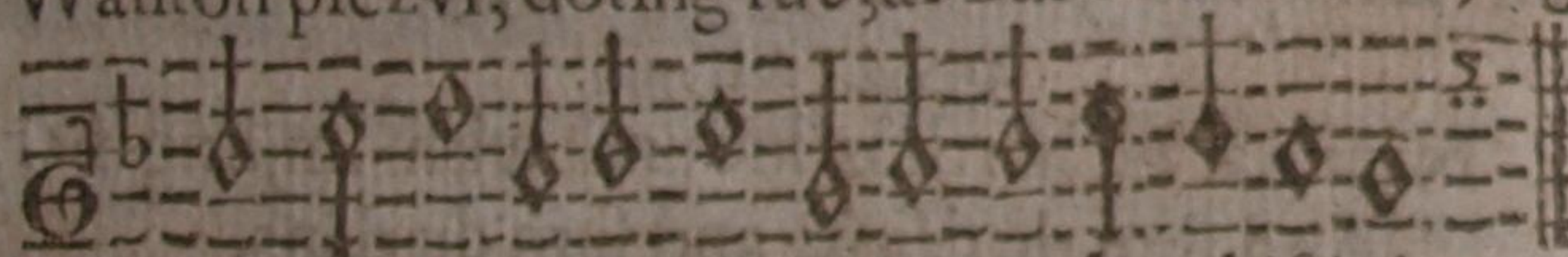
What if a dai, or a munth, or a yer, kroun ðj
Kan not a chauns of a n'ht, or an ouer, kros ðj

dezjrz with a thouzand wisht kontentingz?
deljts with a thouzand sad tormentingz:

Fortvn, onnor, beuti, yvth, är but blossumz dijng:
Wanton plëzvr, döting luv, är but shaddöuz fljng

Al our goiz är but toiz, jdl thouhts dëfëving.
Nön hath pouer of an ouer, in ðeir liuz birëving.

Primi duo versus sunt octonarij: quorū tamen longitudo frequentibus dactylis primo, secundo, quarto, quinto; et tertio choriambo cōpensatur. Sequentes duo senary sunt quibus tertius pes molossus est, reliqui spondæi. Ultimi, duobus constant dimetris catalecticis, & trimetro acatalectico. Et licet hæ melicorum mensura canticis quidem aptissime sint; Heroica tamen ad Latinū exemplar composita

posita, & alia Epica, peritæ musici Birdus, alijque plures, melodijs illustrarunt; quemadmodum psalmorum parafrasis Nathan Chytraus.

Carminum genus quod promiscuum dixi, ad duo priora Epicū, & Scenicū, proximè accedit: quia ferè vnius sunt generis, aliquando etiam duorum: mensura tamen alia est atque alia. Namque nonnulla dimetra sunt, & inde usque ad hexametra. Heptametrum prioris ætatis metæfrastis Faiero, Goldingo, alijsq; in usu erat: recentioribus rarò solum est, sed in materiâ tristiori cum hexametro nonnunquam miscetur, in elegos. Exemplum.

Hï ðat hiz mirth hath lost; whüz kumfort iz dif-
maid,

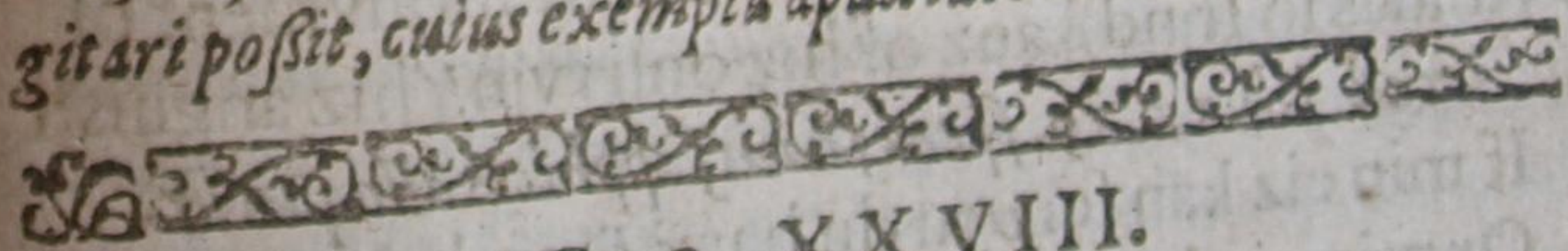
Whüz höp iz vain, whüz faith iz skorn'd, whüz
truft iz ä! bitraid

If hï häv held ðem dier, and kanot fës tu mön;
Let him kum täk hiz pläz bj mi, hï shal not rv alön.

Alia sunt carminum elegiacorū mensuræ; maximè per-
tinetur sed in dicōlis aliquibus, carminū inæqualit as e-
leuat materia grauitatē; ut, inter illa Davisoni pag. 200.

O faithles world! and ðj möst faithles part,
a wumanz hart!

In summa, ita lasciuunt poetæ nostri in carminū generi-
bus, in rythmis, & veriusq; mixturis, ut nihil ferè excogitari possit, cuius exempla apud illos abundè non reperies.

CAP. XXVIII.

De Carminibus ad numeros Latinorum
poetarum compositis.

Expeditur igitur illa carminum genera, quæ Latinæ
Exempla sequuta sunt. De ipsis numeris quid censen-
dum

dum supra diximus: itaque satis erit nuda exempla proposuisse. Heroicis 4. primos libros Aeneidos Virgilij transtulit Stanihurstus, ad sensum quodammodo, & subdolo consilio si aperirem: sed quia priuato non est opus. Ita tamen inconcinne concatenantur numeri, ut risum captasse videatur, potius quam poetam vertisse.

Jdat in öld fēzn with ridz Otn harmoni whistled
Mj rvral sonnet; from forrest flitted, I forsed
Dē fulking fwinker dē soil doh kraggi tu sunder.
Nec melioris monetae sunt illa quae postea sequuntur elegiaca, quibus bis & vigesies reddit.

Qua ratis egit iter, iuncto boue plaustra trahuntur;

Postquam tristis hyems frigore vinxit aquas.

Wher ships saild, de wagonz ar nou draun strongli
Bj rezn of de river knit with a frosti foder. (with oxn:

At diuino Sidneij ingenio, & dicendi copia sic omnia fluunt, ut Latinos ingenio superasse dixeris, equasse facundia, Testis sit Echo, Arcad. lib. 2. c. 29. (Echo, pēs.

Fair roks, gudli riverz, swit wuds, when shal I si pēs?
Pēs? whu debarz mj tung? whu iz it dat kumz mi so

His paria sunt elegiaca Arcadiae lib. 3. c. 1. (nj? Echo, J.
Untu a kaitjv wrech, whum long afflikcion holdeth,

And nou fulli bilivz help tu bi qujt perished,
Graunt yit, graunt yit a lük, tu de last monvment of

Oyu (alas so Itjnd) kauz of hiz onli rvjn! (hiz anguist
Arcad. lib. 1. c. 19. spem suam sapphicis alloquitur.

If min eiz kan feru tu du harti erand,

Or min eiz languaz shi du hap tu zug of,

So dat eiz messäg bi of hir refüed,

Höp wi du liv yit, &c.

Phaleuciorum, quae ineptè in dionysia nominant (nam
& sapphica sunt undecim syllabarum) exemplum habes
entir

inter illa Davisoni, p. 123.

Wizdum warnz mi tu shun dat öns J söufit for,
And in tjm tu retjr mi hasti fütsteps, &c.

Quin etiam ad exempla Latinorum poetarum, omnia fere Lyricorum genera reperies in illa Psalmodum Davi-
dicorum Metaphrasi, quae à Philippo Sidneio incepta, ab
alijs ad umbilicum perducta est. Etiam prater haec quae
diximus carminum genera, habes & alia octo apud Cam-
pianum, libello antè citato: nos mensuram quae singula de-
scripsit dabimus, & versus quot satis erunt in exempla.
Primum autem monendus est lector, versus nostros, quin-
que tantum pedibus constantes, usque fere dissyllabis, prop-
ter sermonis nostri gravitatem, Latinorum senarios equa-
re. Gravitatis autem sine tarditatis nostra causam ponunt
in frequentibus monosyllabis: Ego potius in frequenti
Consonantium concursu. Namque, ut apud Latinos syl-
labe ab una tantum consona cum vocali sunt, aut duabus,
rarius à tribus; ut, Ultima linea rerum mors: sic in no-
stro sermone sonoro & masculino, cum una vocali tres, qua-
tuor, quinque, aut etiam sex consonantes reperias. Ut, mör,
stör, strong thirft, stormez, strength strengths.

Primum Campianicorum carminum est ex puris iambis: ut,

De mör sekvr, de mör, de strök wi fil

Of unprevented harmz: So glümi stormz

A pier de sterner, if de dai bi klier.

Iambicus autem mistus recipit pro iambo; in loco primo,
secundo, & quarto; tribrachum, spondeum, aut dactylum, raro
anapestum, idq; secundo, aut quarto loco. exemplum antè
attuli. Tel dem dat pitti or perversli skorn, &c. Repe-
ritur autem aliquando etiam tertio loco tribrachus: ut,

Sun träd in Barbari, sum in Turki träd. Item:

Men dat du fäl tu mizerj, quikli fäl.

T 2

aliquan-

aliquando in quinto: ut,
 Renoun'd in ev'ri art d'ër livz not ani.
 Etiam & in primo loco trocheum admittit, modo in se-
 cundo spondeus, dactylus, aut tribrachus consequatur.

Exemplum. - u, cum. --
 Az d'ë fair lun d'ë ljhtsum h'ëvn adornz.

Exemplum. - u, cum - uu
 Nöbl, ingenius, and diskritli wjz.

Exemplum. - o, cum o u u
 Beuti tu zelosi bringz goi,lorro, fër,

Haesunt ergo mensurae versus iambici.

---	---	---	---	
--u	uu--		uu--	
--uu	--uu		--uu	
uuu	uuu	uuu	uuu	uuu
u--	u--	u--	u--	u--

Vbi velim aequus lector animadvertat, quot loci conce-
 duntur tribracho, dactylo, anap. esto, pedibus sermoni no-
 stro (si qui alij) ineptissimis. Et tamen vel sic (ut ante
 ostendimus) nihil deest ad usitatissimum versuum prater
 homoioteleuta.

Secundum carminis genus est dimetrum iambicum,
 duobus constans pedibus: quorum primus spondeus esse
 potest, trocheus etiam, aut iambus; secundus, amphima-
 crus, aut pzon quartus. Exempla.

Raving war bigot	Never of di praiz
In d'ë thirsti sandz	Bi tü prödigäl:
Of d'ë Libian jlz,	Hi dat praizeth ál,
&c.	Kan praiz trvli nön.

Tertium genus est Trochaicum pentametrum, constans
 tro-

trocheo, spondeo, aut iambo; & quatuor deinde trochei.
 Epigrammatibus commodum.

What d' oñ Harri bragz? let him bi nöbl;
 Nöbl Harri hath not hâlf a nöbl.

Quartum genus est Elegiacum dicolon; ubi primus
 versus est iambicus mistus pentameter quem antè dedi-
 mus: alter constat duobus dimetris: quorum prior recipit
 in primo loco trocheum, aut spondeum; secundo amfima-
 crum. Secundus dimeter trocheum solum priori loco ad-
 mittit; posteriori dactylum, aut amfimacrum, quia ulti-
 ma cuiusque versus syllaba communis habetur. Elegis ap-
 tum est, & epigrammatibus: ut,

Konstant tu nön; but ë ver fâls tu mi:
 Traitor stil tu luv, thruh di faint dezjrz.
 Not höp of pitti nou, nor vain redres,
 Turnz mj grift tu t'ërz, and reuv'd laments, &c.

Exemplum epigrammaticum.

A wjz man wäri livz, yit möst sekvr;
 Sorröuz müv not him grëtli, nor deljts:
 Fortvn and d'ëth hi skorning, onli mäks
 D'ërth hiz söber In; but stil h'ëvn his höm.

Quintum genus est Anacreonticum duobus constans
 pedibus, qui aut trochei esse possunt, aut spondei indiffe-
 renter: ut,

Follou, follou
 Doñ with mischif
 Arm'd; ljk whi lwjnd
 Nou shi fljz di.
 Til d'ëth, faint not
 Den, but follou.
 Küld Jkach dat

Nimbl traitor
 Skornful Laura;
 Sün den wüld J
 Sik avengment.
 What's d' avengment?
 Prosträt löu, tu
 Beg for mersj.

Quae sequuntur tria genera, canticis sunt aptiora: si
 modo

modo (quod in omnibus melodijs cogitari debet) syllabæ longæ longioribus notis aptentur, breues breuioribus.

Horum generum primum respondet Sapphicis; quorum tres primi versus trochaici sunt ante-dicti, nisi quod primus pes semper est spondeus: quartus versus ex tribus est trochaicus: ut;

Faiths pvr shield ðe Kristian Diana,
Inlandz glöri, krou'd with aful onnor;
Liu long with triumphs, tu bles ði pipl,
At ði sjkt triumphing.

Secundum genus est tricölon tetrastrofon, etenim primus quisque versus est dimeter ante dictus, nisi quod primus pes spondeus tantum est aut trochaicus: duo sequentes sunt trochaici tetrametri, qui primo loco spondeum admittere possunt, aut trochaicum, tribus trochaici sequentibus: quartus est trochaicus dimeter; ut,

Röz-chikt Laura, kum,
Sing ðou smüðli, with ði beutiz
Sjilent müzik, eiðer öðer
Switli gräsing.

Tertium genus est tricölon pentastrofon, priori contrarium: primus enim versus est dimeter trochaicus: tres sequentes sunt trochaici tetrametri: quintus dimeter iambicus; constans spondeo, aut trocheo, & amphimacro: ut,

gust bigjler,
Kjndest luv, yit önli chafteft;
Roiäl in ði smüð denjälz;
Frouning, or demvrli smjling,
Stil mj möst deljt.

FINIS.

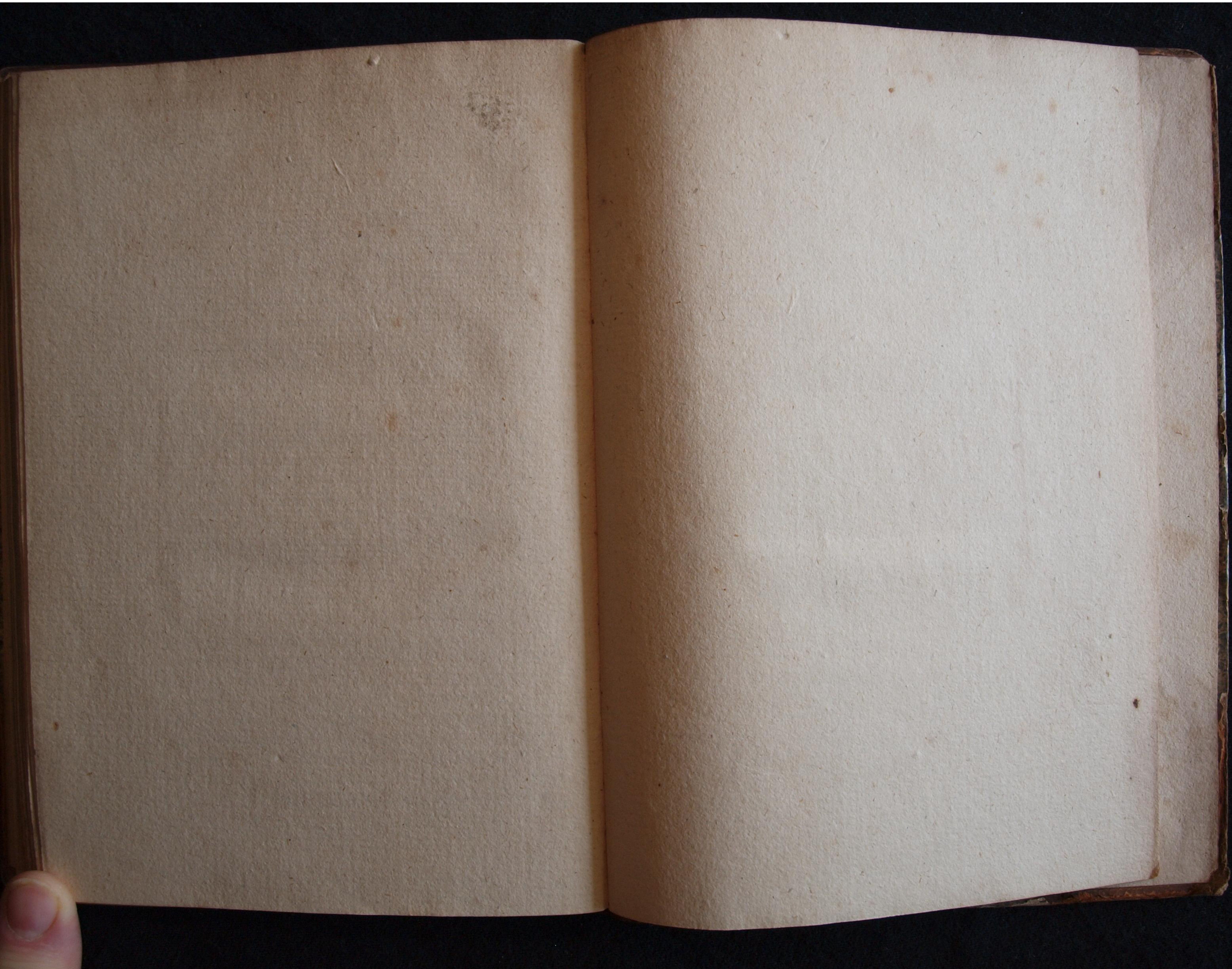
X sacro Crucis titulo immutabili, Hebraicè, Gracè, & Latinè scripto; sacrae sunt hæc lingua ad Iesum Nazarenum Regem Iudæorum promulgandum. Hoc ut in Hebraicâ linguâ factum est per Scripturas Prophetarum, licet nulli genti Pilati temporibus vulgò in usu fuerit: sic etiam in Latinâ linguâ fit, & indies fiet, donec filij Dei per multas gentes sparsi, linguarum beneficio in unum cogantur. Atq; ideo Sacrosanctus ille Christi spiritus, qui doctorum Christianorum cœtum uniuersum regit, per unam linguam Latinam, nulli genti vulgarem, ideoq; mutationibus non obnoxiam, tantam hodie linguarum peritiam induxit quanta retro-actis seculis nunquam contigit. Et sane huiusce rei causâ, tribus his linguis habendus est ille honos, in cuius societate nulla alia venire possit. At verò postquam ab his discesseris, primas lingua Anglica deferre necesse est. Nam si (qua homini Christiano prima cura esse debet) Diuinorum oraculorum cognitio queratur; tantâ felicitate, tantâ facilitate ex Hebraico & Græco contextu in linguâ Anglicam vertuntur: ut millies melius (Tindali verba sunt) Anglicè, quam Latinè exprimentur, nec ullâ opus erit circuitione, ubi verbum verbo eleganter, et plenè responderet. Hinc factum est, ut aliquot seculis ante Lutherum (post quæ omnis fere Europa sacros codices suo idiomate legeret) sacra Scriptura Anglicè verteretur. Extat adhuc Wiclefi versio Bibliorum circa annum 1270. Extant Euangelia cum glossarijs Eadfridi episcopi Lindesarnensis circa annum 700. Hac de causâ etiam plurimi scriptores Theologi, quamuis lingua Latina scientissimi, Anglicè tamen scribere maluerunt: quia sic animi sensa optimè exprimere, sic rerum ipsarum veritatem proximè attingere se posse indicabant. Mito hæc reges, principes, populos, lingua Anglica subsidio ad fidem Christi conuersos; Sebertum, Edwinum, aliosq; Saxonum reges ab Eibelberto: Guthurnum ab Elfrido: Knutum etiam gloriosum illum Danie regem, & eius exemplo gentem uniuersam: totam Bataviam edoctam à Willebrodo: Westfalos à duobus Ewaldis: Hassos, & Thuringos à Winfrido. Illa potius recordor quæ presens hominum usus, & ætas laudat. Itaq; si ab argumentis sacris ad alias artes animam conuerteris, nihil est in Physicis, nihil in Mathematicis quod desideres, Historias autem omnium gentium,

Præf. in lib. d
Obed. Christi
iani homi
nis.

autem omnium gentium, aut scriptorum, aut metarastarum industriam
effecimus nostras.

Quanta autem nox sit apud medie ætatis scriptores, nemo dubitat:
qua tamen lingua Anglica peritiam sit ipsa luce clarior. Quod quidem me-
lius intelliges, quando prelustris viri Henrici Spelmani (qui equestrem
dignitatem variâ eruditione, et imprimis magnâ antiquitatis notitiâ cu-
mulavit) Glossarium, quod iam sub prelo est, in lucem prodierit. Unde
non immerito Conradus Gesnerus, lingua Anglica cognitionem, ad
veteris Saxonice et Germanice lingue origines explicandas, ad signifi-
cationes, et Orthographiam, plurimum momenti allaturam indicavit. Atque
ut nihil desit in nostra lingua, quod animû discendi cupidû possit allicere;
laudatos potas ferè omnes transtulimus: ipsiq; etiam alia poemata edi-
dimus, quæ si ipsi laudatissimi poeta viuerent admirarentur. Unum (inquis)
occurrit incommodum, asperitas quadam elationis, seu pronunciandi dif-
ficultas. Sed leniculum hoc est impedimentum, et quod ignavos tantum
deterreat. Etenim si has quinque voculas, What thinkðe chözn gugg-
cz? Quid censent electi iudices? rectè protuleris: omnem loquendi dif-
ficultatem superasti. Tum demum ea est lingua Anglica facilitas, ut
omnem Numerorum, Casuum, Modorum, Temporum, Personarum
differentiam pauculis articulis siue signis adiectis facile explices. Hec
erit igitur facillima discendi ratio, ut ex institutione nostrâ primò lege-
re perfectè discas, collatâ nostrâ Orthographiâ cû illâ qua auctores ad-
adhuc impressi sunt. Post Declinationum, et Coniugationum for-
mulas discas, ea est duorum dierum opella. Tertio Comparationem, et
maximè anomaliam. Et si te solo duce milites, auxilia habeas Lexica,
Thomæ Thomasi Anglico-Latinum, et Iohannis Minshæi Etymolo-
gicum; aut uno volumine Rideri Anglico-Latinum et Latino Angli-
cum: ita siue nostra transferre velis, siue in nostra, labor erit perexigu-
us. Patet Lexicographos voces fictitias colligere, aut etiam cudere; ve-
rè Anglicas negligere, aut etiam ignorare: nostras inter artifices, et
rusticos audies; potius quàm apud Scriptores inuenies. Interea verò dum
respuerint, presentibus utere bonis, et spera meliora. Et si comitem
Anglicè loquentem asciveris, quocum quotidie sermones seras, intra-
beris tot tibi occurrere vocabula, iam antea ex facie nota in Germa-
niâ, Galliâ, et antiqua Româ. Tu (Lector) monitis meis obtempera,
et à me salve.

FINIS.

E4 out edge restored
the oak landing shant
Eve Cfr 62 and
E1890 X VLS

1621
GILIA
LOGOMORPHI
ANGLICA